

HARLEQUIN™

Роанс™

20
2'93

Ема Голдрик

ГОДЕЖЪТ

ЕМА ГОЛДРИК

ГОДЕЖЪТ

Превод: Екатерина Георгиева

chitanka.info

Бащата на Мати я изпраща в Судан, за да разреши проблем на тяхната компания, свързан с ремонта на една железопътна линия. Райън Куин — представител на компанията там, смята момичето за доносничка, а тя него — за недодялан грубиян и женомразец.

Въпреки взаимната си неприязнь, Мати и Райън трябва да спасят интересите на компанията. Това обаче е невъзможно без преговори с местното племе масакин. И Райън предлага едно необичайно и шокиращо за Мати решение...

ПЪРВА ГЛАВА

Матилда Латимор се отдръпна разтревожено от края на разнебитения дървен кей и горещо пожела да не бе идвала тук. Бе разгарът на сухия сезон и влажното слънце жареше стройната ѝ фигура и блестеше по краищата на кичура руси коси, изплъзнал се изпод тропическата ѝ каска. Бе в самия край на месец май и температурата по пладне достигаше тридесет и осем градуса. Напрежението бе високо, търпението лесно се изчерпваше. И най-малката искрица можеше да хвърли света в пламъци.

Отвъд ленивите води, там, където Бели Нил се сливаше със Сини Нил, опасвайки древната столица Хартум във В-образен полуостров, се виждаше минарето на Джамията на двата Нила, което привличаше поглед с футуристичния си многоъгълен купол.

От всички страни я връхлиташе какофония от звуци — на арабски, както и на двадесет и шестте нилски езика на Демократична Република Судан. Малкият речен паракод, който приближаваше към кея, можеше да побере не повече от петдесет пътници, а на кея вече чакаха над триста души.

„Това ще ми е за урок — каза си Матилда кисело. — Къде ли е този човек? Всичко се обърка!“

Така се започна още в Бостън, докато вечеряха в старата къща в Истбъро:

— Загубихме контрол над положението — бе казал баща ѝ, Брус Латимор. — Тази железопътна линия трябваше да бъде поправена още преди три месеца. А през последните тридесет дни нямаме никаква вест от Куин. Някой трябва да отиде там.

— Но това няма да си ти, Брус — прекъсна го твърдо съпругата му. — Още не си се оправил от настинката. Не исках днес дори да напускаш леглото и няма да ти позволя да се втурнеш към Африка заради някаква си железопътна линия! — Мери-Кейт Латимор беше дребна жена, но говореше с авторитет и твърде малко хора, в това число съпругът ѝ, се осмеляваха да ѝ се противопоставят.

— Имаме и други главни инженери — напомни им Матилда.

— Никой от тях не говори арабски, Мати — отвърна баща й. — А и половината са твърде стари за такъв живот. Това е изостанала държава. Имаме нужда от млад, енергичен инженер, който говори арабски и няма неотложни ангажименти.

— Защо гледаш към мен? — побърза да каже Матилда и тревожни тръпки полазиха по гърба ѝ. — Аз се занимавам със строителство. Искам да кажа, строя сгради. И изобщо не разбирам от железопътни линии!

Баща ѝ продължаваше да я гледа. Майка ѝ също.

— Пък и аз само уучих арабски и не мога да кажа, че го говоря добре — добави объркано тя.

— Няма за какво да се тревожиш — обясни баща ѝ. — В Хартум имаме нов човек — Райън Куин. Един от най-добрите. Говори арабски и още половин дузина други езици.

— Странно, не съм го срещала преди — каза Мати. — Аз съм вицепрезидент на корпорацията, а не познавам човек на такава важна длъжност?

— Ти беше в Мексико, когато той за последен път беше тук — каза Мери-Кейт. — Винаги бързаш да отидеш още някъде, да свършиш още нещо, Мати. Понякога бих искала ти... Е, няма значение! Той ми хареса.

— Това ли са всичките ви препоръки?

— Баща ти също го хареса — бързо я прекъсна Мери-Кейт. — Освен това не забравяй, че сестра ти Ребека прекара една година в Чад, а това е какви-речи на една крачка от Судан!

„Това е нещо, което на всяка цена ще се постараю да забравя — помисли Мати. — Според описанията на Беки тази част от света, в която се опитват да ме пратят, съвсем не е любимото ми място!“

— Какво те беспокои? — меко попита Брус. — Ти си ме придружавала в много презokeански пътувания.

— Да, точно това е проблемът — въздъхна тя. — Придружавала съм те и това е най-точната дума. А сега искаш да замина сама, и то при някакъв грубиян, когото дори не познавам! Вие и двамата знаете колко е трудно едно момиче да спечели уважението на строителен инженер. Или искате да кажете, че този Куин е кротък като агънце?

— Е, не съвсем — нервно каза майка Й. — Всъщност аз стигнах точно до обратното заключение. Той изглеждаше твърде...

— Хайде, хайде, Мери-Кейт — засмя се Брус снизходително. — Мати ще отиде там като мой представител. Тя трябва само да се държи хладнокръвно, да провери всичко, да създаде впечатление за присъствието на главното управление и след това да се върне вкъщи.

— Така казваш ти — усмихна му се Мери-Кейт.

— Добре, достатъчно по този въпрос! — заповяда той.

— Това може би ще бъде добре за Мати — каза тя. — Част от нейното израстване...

Ето така Мати Латимор се беше озовала тук, прекосявайки половината свят, с куфари, натъпкани с хапчета против малария и водопречистващи таблетки, с „подходящи“ дрехи и в много лошо настроение. Беше запокитена право сред едно от най-ужасните места на света. Къде, за бога, беше Райън Куин?

— Райън, подозирам, че гоним вятъра — каза Хари Крамптън.

Високият плещест мъж до него бутна надолу леката си сламена шапка, попи потта от челото си с излиняла носна кърпа и поклати глава с отвращение.

— Така изглежда — изръмжа той. — Виждаш ли някого?

— Откъде да знам? — промърмори Хари. — Как изглежда той?

— Нямам никаква представа. Предполагам, че е висок и едър като баща си. Искам да кажа, баща му има вид, като че се бори с черни мечки за развлечение и яде конски подкови. Може би е рус. По дяволите, не знам!

— Но защо е тук, в Омдурман?

— Защото, дявол да го вземе, той е пристигнал тук преди шест дни с нощния полет и се е регистрирал в онзи допнапробен хотел в центъра на града. През тези шест дни е обиколил всички възможни правителствени учреждения, за да получи разрешително за достъп до вътрешността на страната. А аз отивах навсякъде половин ден след него. На последното място, където се отбих, ми казаха, че Мат Латимор е запазил билет за „Хурия“. И така, ето ни тук. Отваряй си проклетите очи на четири, имам си достатъчно други грижи, освен да издирвам губернатора на Латиморската империя!

— Хайде, Райън, успокой се. Виж тази малка хубавица! — Хари Крампън, приличен на буре, към петдесетгодишен, с венец от бели коси около плешивото си теме, бе прекарал дълго във вътрешността на страната.

Русокосото хубаво и свежо момиче под тропическата каска бе достойно за възхищение. Бежовият жакет стоеше като излян на стройната ѝ фигура. Полата към жакета, с дължина до коленете, може би подхождаше за Бостън, но тук прилепваше към очертанията на задните ѝ части по начин, който би накарал всеки мъж да почувства лека възбуда.

— По дяволите, нямам време за такива неща! — изръмжа Райън Куин. — Не мога да проумея защо тези хора в Бостън си мислят, че имам нужда от бавачка! Вече прекарах без полза един месец във вътрешността на страната.

Придружителят му измърмори нещо съчувствено, но междувременно малкото корабче вече беше акостирано и трапът бе прехвърлен на брега. Тълпата се раздвижи и се устреми напред. Четирима стройни черни членове на екипажа от племето Масакин Тиуал, извисяващи се над два метра, пременени само в племенни татуировки и в набедреници, се наклониха над борда, за да въведат ред. Пасажерите се скучиха на борда. Половината носеха европейски дрехи — ризи с дълги ръкави и дълги памучни панталони. Друга четвърт бяха в арабски носии „аба“, покрита от традиционната, прилична на наметало „джелаба“, или по-просто, бяла „галабия“, която най-добре можеше да се опише като обикновена дълга нощница. Тюрбаните изобилстваха, но се виждаха и няколко потомци на пустинните благородници, които носеха на главите си бяло парче плат, превързано с подобна на въже многоцветна „кафия“. И както можеше да се очаква при такава многоцветна нация, на борда имаше и няколко бегълци от племето Динка, чиито кожи с цвят на черна пръст блестяха на слънцето, тъй като противно на мюсюлманските закони те носеха възможно най-малко дрехи.

— Ще изчакаме и последния човек — каза Райън Куин. — Ако той не се появи, ще трябва да се връщаме. Във всеки случай дяволски много ни се насьбра!

— Изглежда нашата малка дама възнамерява да пътува сама — ухили се Хари. — Как мислиш, защо ли е тръгнала по реката?

— Може би защото не може да си позволи да пътува с влак или с автобус — изръмжа Райън Куин.

— За бога, недей отново да предлагаш услугите си — тя е достатъчно млада, за да ти бъде дъщеря!

— Може би. Но ти си само на тридесет и пет, нали? — Той тръгна към момичето.

Мати наблюдаваше как се приближава. Тя се чувствуше леко замаяна, стомахът ѝ не беше в ред и през последните шест нощи бе спала твърде малко.

— Сигурна ли сте, че това е вашият кораб? — попита Хари Крампън и свали шапка. Носовото му произношение, характерно за Средния Запад, веднага го издаваше като американец и тя въздъхна с облекчение.

— Не знам — призна тя. Гласът ѝ го очарова.

„Освен това — помисли тя, — той прилича на чично Чарли! Как бих могла да бъда нелюбезна с него? Ами ако беше дошъл онзи другият? Гледай как се е намръщил! Ужас! Обзалагам се, че яде подкови за обед!“

— В пътническата агенция ми казаха, че мога да стигна до Кости с пароход. Този беше първият, който тръгваше. Предварителните ми планове... просто пропаднаха. — „Ще пребия Райън Куин, като го намеря!“ — гневно си помисли тя. — И така, реших да продължа сама.

— Това не е най-подходящата страна за жена, която пътува сама — любезно каза Хари. — Трябваше да вземете влака. Позволете да ви помогна за багажа. — Той нарами един от трите ѝ куфара и взе друг в ръката си. — Това ли са всичките ви неща?

— Всичките ми неща? — Тя му отправи една от усмивките, патент на семейство Латимор, за които баща ѝ се кълнеше, че са в състояние да накарат часовниците в Масачузетс да тръгнат назад. — Мислех, че съм взела твърде много! — Тя вдигна третия куфар с две ръце и го помъкна след него по трапа. Той зави наляво към кърмата. Един изненадан мюсюлмански офицер, застанал в началото на трапа, се втренчи в нея, и след това я отметна в списъка с пасажерите.

— Въпросът не е в количеството, а в качеството — подхвърли Хари, като я отвеждаше към навеса. Свирката горе на мостика изхриптя, задави се и накрая успя да издаде едно задоволително „фюют“. Мати почувства, че палубата под краката ѝ се раздвижва.

Наоколо не се виждаха нито каюти, нито столове. Хари пусна куфарите ѝ на палубата.

— Тук винаги се чувства свеж полъх и хората няма да се препъват във вас. Останете на това място.

— Но аз взех билет за първа класа — каза тя твърдо. — Мислех, че...

— Това е първа класа — подсмихна се Хари. — Първа класа е на кърмата, а втора — на носа. Ей там има течаща вода — но недейте да пиете от нея.

— Това ли е първа класа?!

— Това е. Между впрочем, казвам се Крампън. Хари Крампън.

Те стояха до перилата на кърмата и наблюдаваха как витлата на парахода раздвижват калните води. Бели Нил съвсем не беше бял. Както и Сини Нил съвсем не беше син. Реката изглеждаше разгневена и мръсна, поела бавно към Египет. Едрият човек, навярно съотечественик на Хари, се присъедини към тях. Мати го огледа. Той бе от онези хора, които човек с удоволствие би намразил. Висок към метър и осемдесет и пет, с широки рамене и силен врат, той изглеждаше като играч на ръгби! Едър, силен и арогантен.

— Крампън. Хари Крампън — повтори по-възрастният човек, подавайки ръката си. — Строителен инженер. Ние пътуваме за Кости.

— Латимор — отвърна тя с усмивка. — Мати Латимор. Аз също съм строителен инженер.

— О, не! — изстена едрият непознат, хвърли ѝ кръвнишки поглед, след което се завъртя кръгом и гневно се отдалечи.

— Трябва да го разберете — каза Хари на Мати, докато няколко часа по-късно седяха облегнати на перилата на палубата. — Той има много грижи. Имаме всевъзможни проблеми с железопътната линия, а и него не го интересуват „съгледвачите“ на главното управление. Освен това много тежко приема факта, че вие...

— Че съм жена, нали? — Тя с отвращение поклати глава. В този век, в тази епоха? Разбира се, знаеше, че идеята за мъжкото превъзходство съществува навсякъде, също и в Бостън. А и бе трудно една жена да се наложи в суров бизнес като строителството. Половината от успеха ѝ се дължеше в значителна степен на ума ѝ, както и на дипломата от Масачузетския технологичен институт, но

другата половина — тя с готовност го признаваше, се дължеше на факта, че бе дъщеря на Брус Латимор.

— Е, нищо не мога да направя — въздъхна тя. — Той или ще приеме този факт, или...

— Или какво? — Обсъжданият човек беше застанал точно зад тях. Гласът му беше мек, но дълбок — това съвсем не будеше възхищение у нея.

— Или небето ще се срути — пошегува се тя.

Райън обаче не беше настроен за компромиси. В здрава той виждаше стройното й тяло и правата коса до раменете, развивана от вятъра, блъсъка в очите й и леко повдигащите се изправени гърди. „И тя е изпратена тук да ме шпионира! Просто ще взема да си подам оставката! Имам милион неща, които трябва да свърша, пък и нямам нужното търпение, за да бъда бавачка на някаква жена!“ — гневно мислеше той.

— Дълго ли ще останете тук? — осведоми се Райън.

— Изглежда нямате търпение да ме върнете вкъщи — каза тя с гневна нотка в гласа си. — Бих искала със същата готовност да ми бяхте помогнали да пристигна дотук. Ще остана толкова, колкото се наложи.

— Е, не е моя вината — промърмори той. — От Кости до Хартум има двеста и двадесет километра. По пътя попаднахме на правителствена проверка и това ни забави.

— Забави ви шест дена?

— Шест дена и няколко часа — жално прибави Хари. — Нямахме нужните правителствени печати на пътните ни документи.

— Значи през цялото време, докато аз се потях, препускайки из Хартум като някаква глупачка да събирам подписи от всички възможни учреждения, вие сте седели в някой хотел, без да ви е грижа! — Гласът на Мати се задави от гняв.

— Е, не беше съвсем така — възрази Хари. — Ние прекарахме цялото време в затвора в Сенар, а след това ни трябваха още няколко дни, за да се очистим от въшките.

Мати се обърна и погледна към Райън Куин:

— Можехте да ми споменете за това — тихо каза тя. — Аз не съм чак такава глупачка и щях да го разбера.

— Нима? Ако го бяхте разбрали, щяхте да бъдете първата жена, която изобщо е разбрала нещо!

— Сигурно съм попаднала на единствения женомразец в Африка.

— Не смятам така — прекъсна я Хари с нещастен вид. — Ако тази дума означава това, което мисля, значи има още един-двама. Може би трима. Почакайте, докато се срещнете с Артафи. — Тя го погледна озадачено и той побърза да обясни: — Заради него железопътната линия не работи. Ще ви разкажа подробно в Кости, ако изобщо стигнем дотам. А сега е време да хапнем малко, госпожице.

— Това е добра идея — съгласи се Мати. — А къде е кухнята?

— Кухнята? — в един глас запитаха двамата мъже.

— Само не ми казвайте, че не сте си взели никаква храна! — изстена Райън.

— Разбира се, че не съм взела храна — гневно отвърна Мати. — Казах ви, че имам билет за първа класа. Кога сервират яденето?

— Господ да ми е на помощ! — изпъшка Райън и разтръчи чело. — Вижте, малка госпожице Невинност, ние не пътуваме по Мисисипи. Билетът за първа класа ви осигурява пътуване под навеса. То ще продължи около... четиридесет и осем часа. Тук не сервираят храна и всеки трябва да си носи. А ако наистина сервираха, трябва да си луд, за да ядеш от нея.

— Добре, значи два дни ще гладувам. Поне ще пия вода.

— Слава богу — изръмжа той. — Кой ви напомни да си вземете вода?

— Да си взема? Трябваше ли? Никой не ми е казал!

„Все някой трябваше да ми каже! — мислено се гневеше тя. — Ти, Райън Куин, нали ти трябваше да ме посрещнеш още на летището! Ти беше този, който трябваше да ми каже всичко това, вместо да си седиш удобно в затвора, почесвайки... О, Господи, не мога да го обвинявам за това!“

— Господи, изглежда съм попаднала в най-черната Африка!

— Така е — грубо отвърна той.

— Но там има чешма! На кораба има вода!

— Разбира се, че има. Ние пътуваме по сладководна река. Водата се изпомпва направо от Нил. Защо не си налеете? Утре ще се насладите на Отмъщението на Фараона!

Мати хвърли бърз поглед през борда. Реката вече нямаше същия вид на отходен канал, както при Хартум, но дори тук, във вътрешността на страната, тя не изглеждаше годна за пиене. От друга страна, Беки ѝ беше обяснила всичко за водата в Африка. Просто трябваше да напълни една чаша... Чаша?

— Аз... предполагам, че мога да взема чаша отнякъде?

— Случайно съм взел една — подхвърли Хари. Той се бе разположил удобно и лека усмивка играеше по краищата на устните му, докато наблюдаваше битката. Бръкна в раницата си и измъкна очукана тенекиена чаша. Усмивката му се разшири, когато съзря над главата ѝ свирепия поглед на Куин.

— Може би имам и един-два сандвича в повече — продължи той меко. — Какво смятате правите с чашата?

— Да пия — каза решително Мати. Тя се изправи на крака и пое предложената ѝ чаша.

— Хей, не искам да изпращам съболезнования на баща ти — извика Райън след нея, докато тя вървеше към крана, поставен на ъгъла на лоцманската кабина. — Това е на твоя отговорност!

— Сега ще видиш — промърмори тя, докато пълнеше чашата, след което пусна в нея две водопрецистващи таблетки и бавно тръгна назад, опитвайки се да не разлее нито капка. Таблетките изсьскаха и се разтвориха; водата се избистри и утайката падна на дъното на чашата. Петнадесет минути, бе казала Беки. Жаждата ѝ нарастваше с всяка изминалата минута, докато гледаше часовника си.

— Май загуби кураж? — присмя ѝ се Райън. — В теб проблясва здравият разум?

— Точно така — спокойно каза тя и изгълта съдържанието на чашата, без да разклаща утайката.

— Ти си луда — промърмори той. — Напълно откачена! Мога още сега да започна да съчинявам писмо до баща ти!

— Ами какво чакаш? — мило каза тя и му обърна гръб.

— Ти сложи нещо вътре, нали? — тихо попита Хари.

— Разбира се, че сложих — изкикоти се тя. — Имам сестра, точно три сестри и един брат. Но тази от сестрите ми е лекарка, изкарала стажа си в Чад. А съпругът ѝ е главен хирург в армията. Те ми дадоха едни вълшебни таблетки. Не знам какво съдържат, но две от

тях, поставени в чаша блатна вода, убиват всичко, което се движи, живее, плува или изобщо би могло да причини някаква вреда.

— Дявол да те вземе! — Райън Куин стана и се отдалечи.

— Предполагам, че Райън е бесен — засмя се Хари. — Какво ще кажеш за един, само не питай с какво е, сандвич? Има гаранция, че не мухлясва. Е, май трябва да направя една уговорка — гаранционният му срок е истекъл преди пет дена. Имаш ли още някое хапче?

— Не — усмихна се тя, — но имам железен стомах. Ако ти изядеш един и аз ще си взема.

Двамата се облегнаха на перилата и се заеха със сандвичите. Както обикновено в земите около екватора, здрачът беше кратък и черната нощ се спусна изведнъж. Водите на Нил бяха спаднали доста под бреговете му в очакване на дъждовния период — първо местните дъждове, а след това цели месеци дъждове. Всички те се оттичаха във водосборната система на реката. Корабът се движеше през Суданската равнина. Земеделците и скотовъдците бяха слезли съвсем близо до реката, за да черпят от водата ѝ. Когато Нил прииждаше, те се преместваха надалеч, прогонени от наводненията. Но сега лъкатушните извики на бреговете бяха осияни с множество малки огньове.

— Звездите изглеждат тъй близо — каза Мати, която се бе облегнала удобно и гледаше над кърмата. — А има ли луна?

— Изгрява точно по разписание — осведоми я Хари. — Но тогава ще ти трябва някой по-млад от мене.

— Не е вярно — смело каза Мати. — По принцип мъжете или ме привличат, или не ме интересуват, а в момента съм във втората фаза. Какво му е на този човек?

— Трудно е да се каже. Познавам го от доста време. Той е прекарал тук шест-седем години в работа за различни компании. Разведен е. Трябва да е бил ужасен скандалджия — единствените писма, които получава, са от адвокатите на бившата му жена.

— Е, това не ме засяга. Но не мисля, че някога съм срещала човек, който да ми харесва по-малко!

— Не знам защо, но имам чувството, че вие двамата сте замесени от едно тесто.

— И други са ми го споменавали. Но имай предвид, че аз не мисля така. Кой ти каза това?

— Никой не ми го е казвал — рече той. — Просто казвам нещата, както ги виждам. Нахрани ли се?

— Напълно — отвърна тя, — но умирам за баня. Мислиш ли, че мога просто да скоча през борда, да речем? Не се движим твърде бързо и ако обещаеш да гледаш на другата страна...

— Не ти препоръчвам да се къпеш, освен ако нямаш някое от онези хапчета, достатъчно голямо, за да пречисти цялата река.

— Защо, какво има там? Пирани или крокодили?

— Може да има някой и друг крокодил — отвърна той, — въпреки че те предпочитат по-бавното течение. Но истинската опасност в Нил, дори толкова далеч на юг, е белхазия.

— Била... какво?

— Белхазия — повтори той. — Чернодробен метил. Едно мило малко същество, което прогризва вътрешностите ти и се настанява в тях. Слепотата е най-разпространената тропическа болест в Египет, Судан и Уганда. В Кости, където живеем, имаме душове. Препоръчвам ти да се въздържиш дотогава. Господи, колко съм уморен! Днес беше тежък ден.

— Аз... забравих да попитам. Тук има ли легла? Хамаци?

— Не и по тази част на реката. Тук подобни услуги не се търсят много. Защо не взе влак или автобус?

Райън Куин се бе върнал при тях. „Колко дълги уши има! — каза си Мати. — Подслушва през цялото време, а се опитва да го скрие. Е, нека си подслушва!“

— Не бе възможно. В туристическото бюро ми показаха картата. Пътят и железопътната линия вървят нагоре по Сини Нил. От друга страна, картата показваше, че Бели Нил тече почти по права линия. Казаха ми, че мога да тръгна по него...

— Един момент — прекъсна я Райън. — Те говореха ли английски?

— Не съвсем — засмя се тя, като си спомни сцената в претъпканото с народ малко бюро. — Говорихме на някаква комбинация между моя ужасен арабски и техния ужасен английски.

— И те ти казаха, че можеш да пътуваш по реката от Хартум до Кости? — настоя той.

Мати започна да се дразни.

— Разбира се. Е, може би не беше точно така. Аз казах нещо като: „Възможно ли е да пътувам по реката оттук до Кости?“. И те отговориха „да“.

Райън се ухили. Дори Хари се засмя.

— Какво означава това? — предпазливо попита тя.

— О, това означава, че не са те излъгали съвсем — хилеше се Райън. — Можеш да бъдеш спокойна. Ще видиш.

— Ще видя какво? — извика тя след него, докато той отново се отдалечаваше. „Уморих се да гледам гърба му — промърмori тя на себе си. — Познавам го само от два часа, но и това ми се струва много!“

— Аз имам одеяло — предложи ѝ Хари. — През нощта застудява.

— За бога, не — въздъхна тя. — Не бих искала да вземам единственото ти одеяло. Освен това господин Прекрасен отново се връща. Сигурна съм, че ще ни сгрее на бърза ръка.

Хари измънка някакъв отговор, уви се в одеялото и се опъна на палубата. Райън Куин се приближи до нея в тъмнината, потършува из раницата си и започна да разгъва един спален чувал. Наистина ставаше студено. Тя се сви, сви колене към гърдите си и обви ръце около тях, за да се топли.

— Така ли смяташ да прекараш нощта? — попита я той.

— Така мисля. Изглежда изборът ми е доста ограничен.

— Нали? — Това бе първата по-любезна фраза, която чуваше от него.

— Да — почти прошепна тя, за да не събуди Хари.

— Не се беспокой за него — каза Райън. — Дори стадо разярени слонове не биха могли да го събудят, щом веднъж заспи.

— Ето това е — отбеляза тя. — Знаех си, че нещо не е наред. Трябваше да бъде „стадо биволи“, а не „слонове“. Във всичко, което чувам, звучи нещо чуждоземно.

— Нямам ни най-малка представа за какво говориш. Дали пък ушите ми не са в ред? Значи чуваш нещо чуждоземно?

— Хайде, не се заяждай! — засмя се тя. Гласът ѝ звучеше нежно.

— Просто ми хрумна тази дума. Спомням си... преди около две години баща ми и аз плавахме с кану по Амазонка. Тогава бях много по-млада...

Райън почака малко, но тя не каза нищо повече.

— Да, разбира се. — Думите му бяха сериозни, но в гласа му прозираше смях. Приятелски смях?! Тя застана нащрек. — Виж, преди зазоряване ще стане много студено. Аз имам двоен спален чувал. Искаш ли да се пъхнеш при мен? Няма нужда да се харесваме, за да се топлим.

— Не, благодаря — отговори Мати студено и сдържано. — Майка ми не е отгледала дъщери идиотки.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм! — Тонът ѝ беше достатъчно категоричен, за да смути дори Камарата на представителите, но не произведе никакъв ефект върху него.

— Не казвай, че не съм ти предложил — поде той. — Ако все пак промениш решението си, имай предвид, че мразя да лягам с жена, която не си е свалила обувките.

— Няма да ти излезе късметът! — отряза го тя и му обърна гръб.

Луната изгря. Показала се ниско над хоризонта, за момент тя застана върху далечните етиопски върхове, а после скокна насред небето, съпровождана от вечерница.

„Колко ли фараони е видяла тази луна? — мислеше Мати. — Вярно, те са живели далеч оттук, но все пак край същия този Нил, Майката на Живота...“

Мати усети хладни тръпки по гърба си. Тя отново се сгущи в кътчето си и започна да брои движенията на лоста, задвижващ витлата. Мати започна да трепери от студ.

— Зъбите ти тракат така, че не можем да спим! — изръмжа Райън.

— Нямаше нужда да лягаш тук — троснато отвърна тя, почти през сълзи. — На бакборда има достатъчно място!

Той промърмори нещо и се обърна на другата страна. Тя гневно изгледа силуета му, осветен от луната.

„Лежи си там удобно и на топличко, и си няма друга работа, освен да прави тъпи забележки! — помисли Мати и изтри сълзите си с юмрук. — Като се върна в Бостън, ще го уволня! Или още по-лошо — ще го изпратя в офиса ни в Кливланд! Но защо плача? Да не би да изпитвам носталгия? Стотици пъти съм била далеч от дома. Не че щеше да е лошо, ако Мери-Кейт беше тук. Всъщност не е ли глупаво!

Едно момиче в моето положение би имало повече нужда от баща си, а не от майка си. Но с Мери-Кейт е толкова лесно да разговаряш — тя просто... всичко разбира! Какво би направила мама в подобна ситуация?“

Вече цялото ѝ тяло трепереше от студа. Тогава тя чу един глас да шепне в ухото ѝ, сякаш от километри разстояние: „Влез в спалния чувал, глупаче! Какво може да ти направи той на палубата, сред триста души?“.

Най-после събрала смелост, Мати се прокрадна по палубата и повдигна горната част на спалния чувал. Райън се бе свил в единия край, оставяйки предостатъчно място. Тя вмъкна вътре краката си, но почти веднага ги измъкна. „Мразя да лягам с жена, която не си е свалила обувките!“ Тя развърза и свали тежките си високи до глезените обувки, след това завърза заедно връзките им. Поне дотолкова бе осведомена за правилата на лагеруване в тропиците. Само една обувка не струваше пукната пара.

Мати плъзна стройното си тяло в топлия чувал. Напрежението и умората натежаха върху клепачите ѝ и Мати се унесе в сън. Спеше толкова дълбоко, че не усети как Райън галеше с поглед златистата ѝ коса. Дори не почувства как той се премести плътно до нея, обгърна я и една от големите му ръце се плъзна по талията ѝ и обхвана нежната ѝ гръден. Тя засънува вълнуващи, еротични сънища — каквите рядко я спохождаха.

Посред нощ витлата спряха за малко и тя почти се събуди. Жакетът на модния ѝ костюм бе напълно разкопчан, и ръцете на Райън бяха обхванали освободената ѝ гръден. Тя изпадна в паника, която трая само миг. Бе... толкова приятно. Само за малко, помисли си Мати. Само още мъничко. Но минутите се проточиха и тя заспа, като го остави да властва над полесражението.

ВТОРА ГЛАВА

Разбуди я музиката. Мати отвори едното си око и огледа обстановката. Извън полезрението ѝ някакви хора удряха тъпани. Пригласяше им тръстикова свирка, а имаше и танци. Тя чуваше шляпането на боси крака по палубата. От време на време някой веселяк изкрештяваше някаква дума и избухващ смях.

Мати се надигна и се огледа. Вратът ѝ бе схванат, а също и гърбът, бедрата, краката. Другата част от спалния чувал бе празна. Когато Мати си припомни нощта, за момент я обхвана паника. С бързо движение на ръката си тя установи, че жакетът ѝ е закопчен доторе — нещо, което тя никога не би направила. В същия момент усети мириза на горещо кафе.

— Имаш ли нужда от помощ? — Райън Куин коленичи до нея с канка димящо кафе.

Тя се изправи и хвана каната с две ръце. Топлината ѝ бе като благословия. В предутринния здрач вятърът откъм реката бе спрял. Или имаше и нещо друго? Тя се огледа наоколо и изведнъж осъзна. Корабът бе спрял!

— Къде се намираме? — промълви Мати и отпи от кафето.

— Ел Гетейна — отговори Райън.

Името не ѝ говореше нищо. Тя изгълта кафето и едва не си изгори езика.

— И защо спряхме?

— Би било доста трудно да продължим.

Мати се стресна. Тук имаше нещо, защото думите му звучат като: „Ето сега малката глупачка ще си получи заслуженото!“.

— Но аз си купих билет до Кости! — Мати, привършила кафето си, се измъкна от спалния чувал. Тя отиде до парапета и погледна. Право пред тях, на не повече от половин километър, извитият хребет на една язовирна стена в строеж препречваше пътя им. В основата на стената, изтичаше поток разпенена вода.

— Какво... — започна тя.

— Язовирът на Бели Нил — язвително каза той.

— Но в туристическата агенция ми казаха, че...

— Искаш да кажеш, ти им каза, че! — възнегодува той. —

Типична американка! Ти не си ги попитала; ти си им казала! — Той заговори с подигравателен фалцет: — О, да, възможно е да се иде с пароход от Хартум до Кости. Нали това ти казаха?

Мати, която никога не скриваше грешките си, кимна мрачно:

— Изльгаха ме.

— Не, не са те изльгали — захили се Райън. — Те са ти казали самата истина. Възможно е! Но има прекъсване от около шест километра. Хайде! Камионите чакат, за да ни превозят покрай язовирната стена. На отсрещната страна ни чака друг пароход.

Това бе грешка и Мати мислено си я отбеляза. Отличителна черта на Латиморови бе, че се учеха от грешките си. Но тя негодуваше, че трябва да я поучава този недодялан мечок! Тя гневно се освободи от ръката му, събра пръснатия си багаж и закрачи към трапа на левия борд.

— Недей да бързаш толкова — каза ѝ Райън, догонвайки я. Той измъкна куфарите от ръцете ѝ и ги понесе, като че бяха пълни с перущина. — Внимавай къде стъпваш!

— Благодаря — отговори Мати колкото може по-неблагосклонно.

Той продължаваше да се подхилва и тя отбеляза това в паметта си, за да му го върне при удобен случай.

„Фалаши“ досущ приличаше на „Хурия“, като че бе пренесен по магически начин над извисяващия се бент. На предната палуба бяха запалени малки мангили с въглища.

— Успях да купя някои продукти — каза им Хари, когато се събраха около техния мангал. — След минутка кафето ще стане, а след това по-добре отново да поспим. До Кости има много път.

Мати го дари със сърдечна усмивка. След това отиде до перилата. Зад парохода се извисяваща стената. Те бяха сред огромния язовир; хоризонтът бе изчезнал. В килватера зад тях се гмуркаха чайки, които се хранеха с боклуците, изхвърлени зад борда. Слънцето, което все още не бе се показало над хоризонта, известяваше идването си с тънка ивица светлина, предвещаваща настъпването на горещия ден. Мати бе потънала в мислите си, когато Райън дойде и застана край нея.

— Кафето е готово — съобщи той. — И... извинявам се.

— За какво? — попита Мати, като си придале съответстващ израз.

„Спомням си всичко — каза си тя, — но съвсем нямам намерение да го показвам. Може би ще бъде полезно за душата му ако съвестта го погризе малко!“

— О! — промърмори той. За момент настъпи мълчание. — Ами, когато влезе в моя...

— Единственото условие, което ми постави, бе да си сваля обувките — прекъсна го тя. — Надявам се, че не съм те обезпокоила?

— Да си ме обезпокоила? Не, разбира се, че не.

Мати облегна гръб на перилата и отпи от приятната освежителна течност. „Фалаши“ не бързаше особено. По реката духаше вятър и образуваше малки вълнички. Ятото чайки ги следваше подобно на опашка на хвърчило.

Райън клекна до нея. Той изльчващ приветливост, колкото фараона Рамзес, седнал в нишата в огромната си гробница надолу по реката. Мати се опита да поведе разговор:

— Къде сме сега?

— В Кордофан. — Той леко махна с дясната си ръка. — Изминахме близо половината път до Кости. Трябва да пристигнем довечера към девет-десет часа.

— Кордофан? Това не е ли районът, в който миналата година имаше страшен глад?

— Един от районите — изсумтя Райън. — В края на сухия сезон оттук чак до планините не бе останало и стръкче трева.

— А сега?

— О, миналата година реколтата бе добра. В Судан има храна в изобилие, но все още много хора умират от глад. Правителството не може да осъществи програмата за разпределение на продуктите. Пристанището е пълно с кораби, претоварени с хrани, а хората гладуват.

— Нали затова сключихме договор отново да построим железопътната линия! Ако бе построена навреме...

— Трябва да преглеждате по- внимателно договорите си — грубо отвърна той. — В договора е казано: „Да поправим и експлоатираме линията“. Тя отдавна е поправена. Ти железопътен инженер ли си?

— Не... не точно — промърмори тя.

Той многозначително се усмихна, ала усмивката изчезна веднага, щом видя, че тя го гледа.

„Време е да хвана бика за рогата“ — каза си Мати.

— Вие не ме харесвате, господин Куин. — Това не бе въпрос, а констатация.

— Трябва ли да те харесвам? — студено попита Райън. — Не си спомням в договора ми да има нещо подобно.

— А имаш ли нещо против да ми кажеш защо?

— Да.

— Какво?

— Имам нещо против да ти обясня защо. — Той сложи край на разговора, като се изправи и се отдалечи.

Мати изгълта кафето си, върна се в спалния чувал и с удоволствие продължи съня си. Когато отново се събуди, бе късен следобед. Край нея седеше Хари Крампън.

— Стоя тук, за да те пазя — обясни възрастният човек. — Изглеждаше, като че изобщо не възнамеряваш да се събуждаш.

— Не виждам защо трябваше да ме пазиш.

— Намираш се в страна, където средният доход е малко над триста и четиридесет долара годишно — каза ѝ той. — На хората им трябва малко, за да се решат да откраднат.

— За което вината е толкова наша, колкото и на крадците — добави от другата ѝ страна Райън Куин гръмогласно.

— Недей така, Райън — рече Хари. — Мати не е измислила тукашната система.

— Може би не е — отвърна гой. — Но да се разхожда наоколо и да се перчи със златните си пръстени, шикозни чантички и парцалки от „Нойман-Маркъс“, докато хората тук нямат и дупка, където да се подслонят, това...

— Дупка, където да се подслонят — замислено изрече Мати. — Чувала съм тази фраза и в недотам цензурни варианти. Вие наистина умеете да се шегувате, господин Куин! Колко хубаво щеше да бъде, ако показвахте по някакъв начин, че искате да се пошегувате. Да се поусмихнете, да помръднете поне крайчеца на устата си — нещо такова?

— Господи — простена Райън, — защо на мен? Първо ми изпращат ненужен надзирател, след това той се оказва жена, а отгоре на всичко — и шегобийка! Защо точно на мен, Господи!

— Това е наказание за миналите ги прегрешения — сериозно отвърна тя. — Или в сегашния, или в някой предишен живот. Сигурно сте били велика личност, господин Куин? Симон Легре? Маркиз дьо Сад? Дракула? Или нещо подобно? Но вие ми приличате на женомразец! — Мати разтвори широко очи и демонстрира най-хубавата си усмивка, но тя премина покрай него, като че бе брониран. — И освен това, аз не се перча с нищо!

— Аз не мразя истинските жени — отвърна той с кадифено мек глас. — В живота ми има достатъчно място за истински жени.

— Много интересно — озъби се тя. — Място в леглото ти, предполагам?

— О, да, а също и други места. Но ти едва ли ставаш за тях, Мати. — Той произнесе името ѝ така, сякаш то бе никаква обида. Като че ѝ казваше: „Иди да играеш с куклите си, малко чудовище!“. Мати така закипя от гняв, че би могла да задвижи „Фалаши“ със скорост, двойно по-голяма от сегашната.

— Защо да не ставам? — изстреля към него тя. Сините ѝ очи сипеха огън и жупел.

— Ами, по две причини — невъзмутимо заяви той. — Първо, обичам моите жени да бъдат по-сдържани.

— Тогава ще се упражнявам в дълбоко дишане. — Тя наистина започна да диша дълбоко.

— И второ, не обичам жените ми да говорят, докато не бъдат запитани — спокойно довърши Райън.

— Твоите жени! — повтори Мати и издиша шумно. Но след това дълбоко в нея прозвуча гласът на Мери-Кейт: Първият, който загуби самообладание в спора, е загубил играта! Мати се насили да се усмихне лъчезарно: — Е, тези няколко седмици явно ще бъдат интересни, господин Куин. Но вие, разбира се, няма да забравяте, че аз съм вицепрезидент на компанията и че работите за мен?

Райън Куин свирепо я изгледа:

— Жени! Договорът ми изтича след две седмици, госпожице. Това може би е късмет и за двама ни!

Имаше още хиляди неща, които тя възнамеряваше да му каже и нито едно от тях не бе особено учтиво. Но той я лиши от тази възможност, като се отдалечи и я остави да кипи от гняв.

— Ти и шефът като че не се спогаждате — рече Хари Крампън.
— Ето закуската. Виж дали ще ти хареса.

— Да, не се спогаждаме — въздъхна Мати. — Той никак си ме дразни. Дори без да казва нищо — просто с присъствието си ме вбесява! Какво е това? — Тя зададе въпроса след втората хапка.

— Нарича се „пътнически хляб“ — отвърна той. — Безквасен хляб. Приготвя се специално за пътувания — яде се „на път“, така да се каже. Вътрешне може да се сложи месо или различни сосове. Аз го мажа със зехтин — такъв е местният обичай.

— Вкусен е! По дяволите, всичко би ми се уладило. Дори печено парче райънкуиновско!

Изуменият му поглед отново я върна към реалността. При всички случаи Хари Крампън бе лоялен служител. По-точно лоялен към Райън Куин.

— Не искам да кажа, че съм практикуваща канибалка — изсмя се тя. — Освен това е твърде жилав за моите зъби!

— Радвам се, че го признаваш. Между другото, канибалските шеги не са много уместни из тези земи!

— Това е само пример за една семейна слабост — сериозно отговори Мати. — От колко време познаваш господин Куин?

— Не си спомням точно. Това е третата служба, на която съм заедно с него в Африка. Той е добър шеф, но мрази да му заповядват. Добре е известен в Африка. А и не изглежда зле.

— Ако ти харесват такъв тип хора — възмути се Мати.

Следобедът бързо отмина. Постепенно се появи краят на огромното езеро и те отново поеха по реката. Бреговете ѝ бяха пониски отпреди или може би нивото на водата бе по-високо.

Пейзажът се бе променил. Песъчливите крайбрежни ивици на севера бяха изместени от тревисти равнини, прегорели до кафяво от слънцето на сухия сезон. Покрай бреговете растяха на групички палмови дървета, между които имаше тамаринди и акации. На мястото на тухлените постройки на севера се бяха появили малки скуччени една до друга колиби със сламени конични покриви. Огромни памукови полета, наскоро разорани, се простираха чак до хоризонта.

Земеделците чакаха първите дъждове, преди да засеят втората реколта за годината. Хората също бяха различни. Кожата им бе по-тъмна. Тюрбаните бяха изчезнали, но и тук носеха „джелаба“. Жените бяха освободени от властта на Шария — религиозния канон.

— Кости е своеобразна граница в Судан — обясняваше Хари. — Навлизаме в зоната на разливите на Бели Нил. Тук мюсюлманските племена отстъпват на южносуданските черни племена — анимисти и християни. А колкото по на юг от Кости отиваме, толкова повече приближаваме района на войната.

— Война! Аз мислех, че е свършила! — Войната не влизаше в сметките на Мати. Тя помнеше историите, които сестра й Беки бе разказвала за войната в Чад. — За какво се бият?

— За свобода — небрежно каза Хари. — За плячка. За власт. За религия. За независимост. За каквото щеш. Судан никога не е бил единна държава, въпреки усилията на колониалните власти. Те изобщо не са се съобразявали с племенните граници — а Судан се състои само от племена. След свалянето на президента Нимейри новото правителство не удържа обещанията си за автономия на южните райони и доведе подкрепления от либийски войски. Скотовъдците племена — и най-вече Динка — се разбунтуваха. Правителството контролира всички градове, а бунтовниците — сухоземните и водните пътища. Доколкото чух, онзи ден са свалили правителствен самолет над Малхал. Как ти се струва, а? За едно десетилетие те са направили скок от копията до противовъздушните ракети. Това страшно ме плаши, малка госпожице. Ето, пристигнахме. Докато разговаряха, слънцето бе залязло и право пред тях от двете страни на реката се появиха светлини. Хари помогна на Мати да се изправи.

— Кости — обяви величествено той, след което поясни: — Е, не е чак толкова голям и вечер изглежда по-добре. Не се вижда боклука по улиците.

— Не ме интересува колко е малък и запуснат! — простена тя. — Важно е само да има горещ душ и меко легло. Колкото по-скоро се добера до тях, толкова по-щастлива ще бъда!

— Не се притеснявай. Имаме чудесна вила за гости. Ще ти хареса.

— Позволи ми поне малко да се усъмня — смъмри го тя и се вкопчи в перилото, тъй като „Фалаши“ внезапно се втурна към

пристана, воден повече от ентузиазма си, отколкото от здравия разум, и събори половината от пасажерите на палубата.

Райън Куин изплува от тъмнината и без да каже дума, метна на рамо раницата си и се насочи към пасарела.

— Преди да слезем на брега — каза Мати колкото може по-мило, — искам да ви благодаря, господин Куин, за това, че използвах спалния ви чувал.

„Как ти се струват моите остроти, Райън Куин?“ Тя бе тъй доволна от себе си, че пропусна да забележи усмивката му, скрита от тъмнината:

— Няма защо, Мати — гърмогласно отвърна той. — Всъщност можеш да се чувствуаш в него като у дома си всеки път, когато се представи случай. — Сарказмът му бе явен и тя се изчерви.

Обърна му гръб и отдалечавайки се, подхвърли през рамо едно хладно „благодаря“. Всичко щеше да приключи благополучно, ако корабът не бе спрял на метър и половина от кея. А този път пасарелът се състоеше само от една дъска, широка осемдесет сантиметра. Нервността разцентрова Мати, а също и Райън, който стъпи на дъската веднага след нея. Дървото се разлюля под тежестта му, Мати залитна, стъпила с единния крак почти на ръба, и изпища, смразена от страх. Но ръката на Райън хвана лакътя ѝ, преди тя съвсем да загуби равновесие, и я тласна обратно към безопасния център на дъската.

За момент Мати се залюля назад-напред, като се бореше с порива да се хвърли в ръцете му. Но гневът ѝ надделя. Вината бе само негова! Тази мисъл я ядоса достатъчно, за да отблъсне ръката на Райън, когато усети твърдия кей под краката си. Джипът, който ги чакаше на края на кея, бе стар и прашен. Хари погледна Мати извинително:

— Аз отговарям за поддръжката на автомобилния парк.

— О, колата изглежда чудесно! Стига само да не се развали, ще бъда много щастлива. Освен това, пясъкът е насыпал такива красиви шарки върху гюрука.

Мати седна на предната седалка, за да подчертава положението си, очаквайки непредвидимият Райън Куин да пропълзи покрай нея на задната седалка. Вместо това той зае мястото на шофьора. Разкъсана между гнева и доброто възпитание, тя му отправи убийствен поглед и мина назад, за да може Хари, значително по-стар от тях и не толкова подвижен, да заеме по-удобното място.

— Благодаря ти, Мати — каза възрастният човек. — Прехвърлил съм годините, в които друсането на задните седалки изглежда привлекателно.

Неуспехът на Мати предизвика присмехулното ръмжене на Райън. Той освободи амбреажа и главата ѝ се удари в облегалката от тласъка при потеглянето. Спряха в началото на моста. Градът зад тях бе притихнал. Мати забеляза около дузина параводи, много по-големи от „Фалаши“, привързани за кейовете. Хари проследи погледа ѝ.

— От месеци нито един кораб не е помръднал към юг — извика той към нея. — Преди на юг можеше да се пътува чак до Джуба, но сега вече е невъзможно. Бунтовниците контролират движението по реката. Никой не пътува.

Докато той описваше положението преди войната, двама войници проверяваха пътните им документи. Те казаха нещо на арабски, но Райън ги прекъсна с няколко резки думи. Мати не си спомняше да бе чувала подобни думи на уроците по арабски. Войниците неохотно им махнаха да продължат.

— Този мост — извика Хари към нея — е на „Латимор“. Предназначен е за влакове, но при нужда по него могат да минават и коли, камиони, камилски кервани. Това е третият мост, построен на това място за десет години.

— Какво се е случило с останалите?

— Взривиха ги. — Той посочи понтоните зад тях. — Станаха жертви на войната! Затова сме поставили тук един отряд войници.

Не приличаха много на войници, въпреки че носеха зелени защитни униформи. Никой от тях не помръдна, докато джипът профуча по моста и се спусна към левия песъчлив бряг. Навсякъде около тях имаше поставени релси, задръстени с товарни и самосвални вагони. Един зад друг бяха наредени няколко разнебитени локомотива с олющена боя и ръждясали лостове за управление.

— Това ли е железопътното депо? — възкликна Мати.

— Трябваше да го построим тук — отвърна Хари. — Не можем да ги придвижим напред, а те не могат да вървят назад!

— Ще видим тази работа — каза Мати. Райън изглежда имаше много добър слух, защото, въпреки рева на мотора и свистенето на вятъра, се изсмя.

Лагерът „Латимор“ бе на около половин километър след моста. Бе построен на по-високо място и бе съобразен с изискванията на правилника на компанията. Редиците от функционални бунгала и вили, подредени в квадрат като укрепление, бяха заобиколени от празно пространство, осветено от прожектори и оградено с бодлива тел. Пазачът на портата не бе войник. Той бе висок, почти гол нубийски воин, въоръжен с традиционното копие. С примитивния си вид той странно контрастираше на лагера. Джипът спря и Райън размени с воина няколко думи на местен език, съвършено непознат на Мати. Няколко секунди по-късно вече паркираха пред главната постройка.

Мати се измъкна от джипа последна. Тя чувстваше с пълна сила последиците от спането върху палубата, шестте дни лутане из лабиринтите на бюрокрацията в Хартум, двата дни почти без храна и умственото и физическо изтощение, което ѝ причиняваше общуването с Райън.

На широките стъпала ги очакваха двама души. Единият, суданец, изтича усмихнат надолу по стълбите. Мати бе твърде уморена, за да погледне човека зад него.

— Ахмед бин Рашид — представи се той с широка усмивка, разкриваща хубавите му бели зъби.

— Матилда Латимор — представи се Мати. — Селям алайкум.

— Ax! — кръглото му лице с маслинов цвят светна. — Вие говорите езика на Ислама!

— Само няколко думи — възрази тя. Усмивката му бе заразителна, освен това изглеждаше привлекателен. Но Райън Куин тутакси поля ентузиазма й със студена вода:

— Ахмед е правителственият представител — поясни той.

Нямаше нужда да обяснява повече. Мати бе присъствала на изпълнението на чуждестранни договори. „Правителственият представител“ означаваше шпионин, таен полицай и често — изпечен изнудвач. Тя с усилие издърпа ръката си, която Ахмед пусна неохотно. Изкачиха четирите стъпала, водещи към широката веранда. Мати вървеше последна с наведена глава. Внезапно разговорът пред нея секна. Настъпи тишина, нарушавана само от неловко пристъпване от крак на крак, сред която се чу дълбокият гневен глас на Райън:

— Вирджиния! Какво, по дяволите, правиш тук?!

Мати бързо вдигна глава. В светлината пред нея стоеше стройна, добре сложена жена. Тя бе облечена във вечерна рокля от най-фина коприна, златиста и гладка, подчертаваща бюста и бедрата ѝ, и падаща чак до глазените. Тъмната ѝ коса бе екстравагантно повдигната високо на главата и открояваше очертанията на финото ѝ лице. От едното ѝ ухо се спускаше тънка дълга златна обеца с гравирана на нея фигура, която Мати не можеше да разгледа добре. Жената не бе красива, но бе представителна и властна. Тя се усмихваше, но в очите ѝ блестяха сълзи.

Групата влезе в сградата, предвождана от Райън, който сковано крачеше до жената. Хари пристъпваше зад тях, а Мати го следваше заедно с Ахмед, почти долепен до нея. Озоваха се в широк хол, в който имаше бар. Райън Куин се насочи право към него, наля си двоен скоч и го изля в гърлото си.

— Мили боже! — промълви Хари и разбута останалите, устремен към бутилката.

Вирджиния Куин остана неподвижна няколко секунди, след което с вик, изразяващ наполовина победа, наполовина болка, се втурна към Райън и обви ръце около врата му.

— О, Райън! — изстена тя.

— Хари — обади се Мати, — умирам от глад и жажда. — Освен това трябва веднага да се изкъпя!

Хари приближи към нея с мрачен вид, стиснал чашата си в ръка:

— А и мисля, че ние тримата сме излишни тук — тихо добави тя.

Двамата мъже и предложиха ръката си. Мати излезе от хола с двамата си кавалери, като едва се сдържаше да не погледне назад. Чувстваше се много разстроена. „Това е от стомаха ми — мислеше тя, докато минаваха през кухнята. — Яла съм нещо... Или, по-скоро, не съм яла достатъчно. Няма нищо общо с Райън!“

Хари посочи надясно:

— Зад тази червена врата е банята. Навсякъде в лагера баните са еднакви. Ако искаш, първо можеш да се измиеш. Аз ще задигна каквото мога за ядене и ще пригответ пълна табла сандвичи. Готовачът ще дойде чак утре сутринта.

— Намекваш, че изглеждам съвсем зле? — въздъхна тя.

— О, не — ентузиазирано поде Ахмед. — Изглеждате малко... разрошена, но истинският ви вид си личи.

Както всичко друго в корпорацията, банята бе стандартна, с блестящи семпли прибори. Бе идеално чиста. За Брус Латимор нямаше нищо по-важно от това служителите му да получават най-хубавата храна и най-добрите санитарни удобства. Един главен инженер на обект можеше да изпълнява плана със скорост, два пъти по-голяма от предвидената в договора, но ако баните на персонала му бяха мръсни, той бе загубен.

Един поглед в огледалото потвърди най-лошите й очаквания. Косата ѝ бе разбъркана досущ като гнездо на полски мишки. По лицето ѝ бяха полепнали толкова сажди от изкривения комин на „Фалаши“, че спокойно би могла да потърси услугите на коминочистач. Полата ѝ се бе извъртяла настани, а с жакета би било невъзможно да се покаже в Бостън. Тя сви рамене, свали жакета и влезе в банята.

Петнадесет минути по-късно нещата изглеждаха по-добре. Косата ѝ се спускаше изящно към раменете. Краищата ѝ бяха леко подвити навътре с машата, която бе открила в едно шкафче. Полата бе изчеткана с гъба и шевът ѝ бе на място. Лицето ѝ бе порозовяло от търкане, но бе чисто. Само за жакета не можеше да се направи много. Той бе смачкан, мръсен и потен, но трябваше отново да го сложи, тъй като не се бе сетила да облече нищо друго под него. Тя направи муциунка в огледалото.

Когато Мати се върна, двамата мъже седяха на масата един срещу друг. Ахмед скочи на крака, Хари се надигна, намигна ѝ и отново се отпусна на стола. По средата на масата имаше табла, отрупана със сандвичи.

— Бира? — предложи ѝ Хари.

— Мислех, че няма да ми предложите — засмя се Мати. — Какво има между тези парчета хляб?

— Различни видове месо — неопределено отвърна той. — Ще ти хареса.

Гладът на Мати бе твърде силен. Първоначално тя отхапа предпазливо. Вкусът ѝ хареса. Тя отпи от бутилката бира пред себе си и сдъвка хапката.

— Няма чаши за дамите — пошегува се Мати, като отново надигна бутилката.

— Досега тук никога не са идвали дами — отбеляза Хари. — А сега има две. Това създава известни затруднения.

— Сигурно положението не е тъй лошо. Ами... къде ще спя?

— Имаме едно бунгало специално за гостенки — каза Хари, — но никога не е било използвано. Изпратих да го проверят. Ще прекараш нощта удобно.

— Слава богу — въздъхна Мати. — Всъщност този сандвич е много вкусен. Месото прилича на агнешко.

— Много сте близо — засмя се Ахмед. Смехът му бе тънък, с нотка на жестокост.

„Не ми харесва този човек — мислеше Мати. — Просто не ми харесва!“

— Колко близо, Хари? — попита тя.

— За малко да улучиш.

— Какво е все пак?

— Е, добре. Това е месо от млада камила. Местен деликатес. Повечето от камилите се откарват в Египет, където се продават на много високи цени. Тук има джелепи, които водят камилите, както едно време в Америка са водили добитъка през цялата страна до кланиците.

— В Судан няма ли добитък?

— Не говорете така — остро заповяда Ахмед. — Централното правителство има достатъчно проблеми с добитъка!

— Какво толкова съм казала? Мили боже, всеки път, когато си отворя устата, казвам по нещо, дето не трябва!

— Вината не е твоя. — Хари се пресегна за още един сандвич. — В този район има много добитък, но местните племена го считат за богатство. Те ядат.govеждо само на национални празници или когато добитъкът остане твърде много, за да работи.

— Нещо като свещените крави в Индия?

— Не, не. Техният добитък са парите им. Добитъкът е тяхната разменна единица. Стадото на един човек е банковата му сметка. Не можеш да ядеш десетдоларови банкноти, нали? Затова местните племена не ядат добитъка си, освен ако не са много закъсали.

— О, честна дума! — възклика Мати. — Преди да дойда, мислех, че съм запозната с положението, но изглежда на последния брифинг са ми казали само погрешни неща! — Тя едва успя да потисне прозявката си. — Просто не мога да проумея всичко това. Кой ще ми

покаже къде се намира тази приказна вила? Нали мога да взема два сандвича и още една бутилка бира?

Ахмед ѝ оказа честта да носи храната ѝ и я поведе към верандата и надолу по стълбите. Луната се бе издигнала високо, но не можеше да съперничи на прожекторите, разпръснати в тъмнината. Бунгалото бе семпла постройка, недалеч от административната сграда. Вратата не бе заключена. Ахмед заведе Мати във всекидневната и сложи сандвичите ѝ на масата.

— Има една баня, една кухня, една спалня — показваше ѝ той, отваряйки вратите. Спалнята бе доста просторна и в нея имаше две отделни легла.

— Благодаря. — Тя положи максимални усилия, за да го изблъска през вратата, но той нямаше намерение да я улеснява.

— Какво искате? — тръснато попита тя накрая.

— Какво искам? — засмя се Ахмед. — Красиво момиче, лунна нощ... Искам да споделя твоята „макаба“, малка гъльбице. — Той се усмихна и запристъпва към нея.

На Мати това ѝ дойде много. Когато между тях останаха само няколко сантиметра, десният ѝ юмрук, здраво свит, профуча и се заби дълбоко в слънчевия му сплит. Усмивката му се изпари заедно с въздуха от дробовете му. Той се сви на две с ръце върху, удареното място.

— Слушай какво, шейх — мрачно започна Мати. — Аз не деля леглото си с никого. Имши! Махай се!

Ахмед се заклати към вратата, която тя му отвори. Мати му помогна да излезе с ритник отзад. Суданецът полетя право към една тъмна сянка отвън, която енергично усили скоростта му.

— Като че си имала малко премеждие? — любезно попита Райън Куин.

„За бога, той се усмихва истински! — помисли Мати. — За първи път! Но, разбира се, с една ръка държи съпругата си през кръста. Изглежда са се сдобили.“

— Нищо особено — промърмори тя. — Какво искаш?

— Не си много гостоприемна. Наистина си в лошо настроение.

— Слушай, ти... — разбесня се тя. — Трябваше да...

— Хей, предавам се! — Той отстъпи от вратата. — Баща ти бе споменал на една семейна вечеря нещо във връзка със способностите

ти.

— Така ли? Странно, че го чувам от теб. А какво каза майка ми?
Той я погледна насмешливо.

— Знаеш ли, никога не съм се замислял за това. Изобщо никой не спомена, че си жена. Говореха само за Мат, за Мати. Майка ти... дребната жена?

— Да, дребната жена.

— Тя каза нещо като: „Хайде, хайде, Брус“ и баща ти смени темата.

— Е, тогава може би си чул — призна Мати. — А сега кажи какво искаш от мен?

— Нищо, но тъй като има само едно бунгало за гостенки, ще трябва ти и Вирджиния да спите заедно, докато уредя нещо друго.

Мати отстъпи назад с отворена уста и пусна двамата да влязат. Тя наблюдаваше как се целунаха. Целувката не бе страстна, но бе напълно задоволителна, улови се да мисли тя. „Докато не уреди нещо друго? Защо просто не я вземе в своето легло? В какво, по дяволите, ме забърква сега!?”

В каквото и да я забъркваше, Райън нямаше намерение да ѝ дава обяснение. Той потупа по рамото бившата си съпруга и си тръгна. Като минаваше покрай Мати, която все още стоеше и държеше вратата полуотворена, той я погъделичка леко под брадичката и се засмя.

— Лека нощ, шефе — пошегува се той и изчезна, преди тя да успее да измисли подходящ отговор.

ТРЕТА ГЛАВА

Срещата се състоя в голямата стая за конференции два дни след пристигането ѝ. Мати бе прекарала по-голямата част от това време в сън. Вътрешният ѝ часовник още не се бе настроил по суданското време, а и съжителството ѝ с Вирджиния не бе особено приятно.

— Само се оплаква — пошепна тя на Хари, който седеше до нея.
— Какво ли я е накарало да дойде чак дотук?

— Парите — отвърна Хари. — Тя го изсмуква от години, а сега иска още повече.

— За издръжка на децата?

— Те нямат деца. От какво се оплаква?

Мати сви рамене. Не би желала да сподели това. Предишната вечер тя седеше във всекидневната на бунгалото, прелиствайки някакъв брой на „Нюзумик“ отпреди шест месеца, когато Вирджиния Куин се втурна вътре. Крехката брюнетка закрачи със стиснати юмруци из стаята, след което спря пред Мати.

— Ти си неговият шеф! — обвинително поде тя.

— В известен смисъл, да — аз съм вицепрезидент на корпорацията. Но що се отнася до работата в Африка, Райън е шеф сам на себе си.

— Райън, така ли? — Брюнетката се хвана за неволния пропуск на Мати. — Между теб и него има нещо, нали? — Гласът ѝ се извиси до пронизителен писък. — Ти искаш съпруга ми!

— Първо — спокойно каза тя, — вие сте разведени. Второ, изобщо не бих погледнала тази горила, дори да ми го поднесат на тепсия!

— Не можеш да ме измамиш! — изкрешя Вирджиния. — Знам как вие, жените, тичате подир Райън! Но няма смисъл да го преследваш! Той е мой! Венчани сме в ада и веригите вечно ще ни свързват!

— Съжалявам да чуя това. Сигурно е трудно...

— Разбира се, че е трудно — прекъсна я Вирджиния. — Този мъж е едно аморално копеле, но все още е мой!

— Не... не мога да повярвам това за господин Куин — възрази Мати. — Сигурно е било трудно да живеете с него, но...

— Какво знаеш ти! Та ти си родена в разкош. Какво знаеш за хората, които се ровят в сметта!?

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Освен да държиш ръчичките си далеч от него? Да, има нещо, което можеш да направиш за нас. Скъсай този договор и му подпиши нов, за два пъти по-голяма заплата. Той я заслужава, а аз имам нужда от парите — веднага!

— Това е извън моите права. Ще трябва бюрото да обсъди това. Ала мога да уведомя баща ми, ако смятате, че това би помогнало.

— Господи, призлява ми от добросърдечни хора! — отвърна Вирджиния и затръшна вратата на спалнята. Чу се звън от допир на бутилка до чаша и бунгалото се изпълни с миризма на уиски.

Хората се промъквали в заседателната стая един по един. Мати не познаваше никого от тях и никой не познаваше нея. Те влизаха, заставаха до вратата и се оглеждаха, за да видят „шефката“, дошла да обърне всичко с главата надолу. Внезапно някой дръпна стола от дясната и страна. Райън Куин седна тежко и се наклони към нея.

— Трябва да внимаваш — пошепна ѝ той. — Разбирам те, но онази вечер ти направи опасно нещо.

— Опасно? Какво?

— С младия Ахмед — отвърна той. — Историята се разнася из цялата околност. Той до голяма степен е изгубил престижа си, а това е много лошо за един правителствен служител.

— Престижът му?! — изпърхтя тя. — Какво трябваше да направя — да легна и да се оставя да ме изнасили?!

— Не мога да отговоря на въпроса ти. Но трябва да знаеш, че Ахмед е правителственият представител в Кости. Войниците стоят зад него. Както змия, той става опасен, когато го настъпят, а ти си го настъпила по най-чувствителното място. Военните в Судан са твърде докачливи на мъжка чест.

— И какво предлагаш да направя? Да избягам вкъщи при тате?

Лека усмивка разтегли краищата на устните му:

— Бих казал, че си доста смела. — Комплиментът изненада Мати, но Райън веднага помрачи удоволствието й: — За жена, разбира се. Всъщност идеята да избягаш не е лоша. Тази нощ мога да те кача на влака. Искаш ли?

— Не, не искам! Латиморови не бягат! Смятам да изпълня задачата си, господин Куин. Освен това, не ми се ще да се лиша от компанията на твоята... съпруга. За нищо на света! Тя разправя такива възхитителни истории!

— Дявол да те вземе! — Райън завъртя стола си с гръб към нея и забарарабани нервно по масата. В стаята настъпи тишина. Мати видя как бузите му почервяняват от гняв. Забеляза и една вена, бясно пулсираща на врата му, и изпита желание да я докосне. Но моментният ѝ порив отмина.

— Джордж — изръмжа Райън, — започвай с доклада... моля. — Последната дума се отрони като ледена висулка и сякаш изтрака по масата. Един млад човек на другия край се надигна от стола и отиде до картата, окачена на стената.

— Железопътната линия върви успоредно на пътя. — Той посочи картата с показалка. — Тя продължава от Кости до Ел Обейд и оттам — по хълмовете до провинция Дарфур, граничеща с Чад. Трябва да отбележим, че по този начин тя се превръща в границна линия между племето Масакин на юг, и арабските племена Кабабиш на север. — Той закачи друга, по-подробна карта над първата, и говори още двадесет минути, излагайки фактите подробно и педантично. На десетата минута Мати взе да се почесва. На петнадесетата кракът ѝ започна да потропва. На двадесетата търпението ѝ се изчерпа.

— Господин... — прекъсна го тя.

— Йенсен — обади се Райън. — От оперативния отдел.

— Ъ-ъ... да, господин Йенсен, страхувам се, че ми казвате повече, отколкото искам да знам. Върнете се на основния участък от линията, моля.

— Ами, нашата първа задача бе да подменим седемнадесет подземни кабела, отнесени от наводненията през дъждовния сезон. Днес три от тях все още не са поправени. — Показалката му посочи три района западно от Ел Обейд, на около шест километра един от друг. — Ние ги подменяхме... три пъти.

Мати почувствува как по гърба ѝ ползват тръпки. Три пъти? Това можеше да означава само...

— Саботаж? — мрачно попита тя.

— Саботаж — като ехо повтори Райън. — Франк?

— Всичките ни машинисти отказаха да карат локомотивите подалеч от Ер Рахад. Всъщност около половината от тях са получили сериозни заболявания и вече са напуснали. Останалите не искат да работят. От дванадесет дни не се движи никакъв влак.

— Но, войниците... — възрази Мати. Думите ѝ предизвикаха смях.

— Все още не разбираете — строго каза Райън. — Войниците не са тук, за да пазят линията или нас. Те се тук, за да управляват Кости, да събират данъците, да контролират корупцията в града. И няма да помръднат от лагерите си. Имате ли други въпроси?

— Да, още няколко. Първо, кой върши това?

— Младите воини от Масакин — отвърна Йенсен. — Те са извън контрола на по-възрастните членове на племето.

— И втори въпрос. Защо?

— Няма нужда да откъсваме от работа всички — прекъсна я Райън. — Нека се поразходим извън града и да поговорим за това.

— Бихме могли да поговорим и тук!

— Да, но ако пътуваме в джипа, ще сме сигурни, че никой няма да ни подслушва — прошепна ѝ той.

Райън спря джипа на върха на хълма и изключи мотора. Пред тях се простираха плодородните равнини около Бели Нил. Хълмът бе по-скоро малко хълмче, за разлика от големите възвищения на планината Коалиб в нубийските земи на запад и изток от тях. Някои от тях се извисяваха над хиляда и триста метра над морското равнище. Изсъхналата трева едва покриваше земята; това бе бедна земя, използвана за пасища, но все пак не беше пустиня. Един самотен стар баобаб издигаше яките си клони над главите им, хвърляйки единствената сянка на километри наоколо. Въздухът бе тежък и горещ. Следобедната температура се бе заковала на четиридесет градуса.

— Този въздух направо може да се реже с нож — оплака се Мати, докато с мъка се смъкваше от седалката.

— Но май не е така горещо, както на пазара.

Част от обиколката им ги бе отвела до сука — арабския пазар в Кости, където дузини търговци използваха улиците за продължение на дюкянчетата си.

Сега Мати носеше лека сламена шапка с широка периферия, вместо тежката тропическа каска. Жакетът за сафари бе заменен със семпла бяла памучна блуза с висока яка и дълги ръкави.

— Никакви стегнати дрехи — бе настоял Райън. — Трябва да има място за въздуха да циркулира около тялото ти, като същевременно да не излагаш на слънце голяма част от кожата си. Освен това така държиш насекомите далеч от себе си. Дрехите ти трябва да са бели, тъй като този цвят отразява слънчевите лъчи. Не си ли забелязала, че повечето местни жители се обличат в бяло?

— Мислех, че това е просто предпочитан цвят или пък някакъв религиозен обичай.

— Не е така — увери я той, докато си пробиваха път през навалицата.

Мати се бе снабдила с половин дузина цветни „диш-даш“ — поширок вариант на джелабата.

— Защо са ти толкова много? — попита Райън.

— Имам три сестри — обясни тя, — а и майка ми обича подаръци.

— Само момичета ли има в семейството?

— О, господи, не — засмя се Мати. — Сега Майкъл е на дванадесет години — той е бебето на семейството.

— Майка ти трябва да е имала доста работа.

— Твърде е сложно за обяснение — въздъхна тя.

— В кое дюкянче ще надникнем сега?

— Време бе да проведем този разговор — провлечено каза Райън. — Жадна ли си? — Той й подаде големия термос.

— Страшно — промълви Мати.

Но когато надигна чашата на термоса, си спомни лекциите на сестра си Беки и отпи само няколко малки гълътки. Когато му я върна, Райън се усмихваше — като че бе издържала някакво изпитание или просто веднъж бе направила нещо както трябва. Той отпи по същия начин и отново завинти здраво капачката.

— Знаеш ли, че не само имаш кураж, но не си толкова глупава, колкото си мислех отначало — заяви той.

— Много благодаря — сърдито отвърна Мати.

— Ей, не исках да кажа точно това! Всъщност исках да ти направя комплимент. Но съм отвикнал от доброто общество.

— От колко време си в Африка?

— Вече около шест години.

— А откъде си? Колко пъти си се връщал вкъщи през това време?

— Ти наистина си много досадна. Аз съм от Върнън, щата Тексас, но не съм си ходил там нито веднъж. Прекарвам отпуските си на места като Дакар, Кайро, Истанбул.

— Твърде дълго си бил далеч от къщи — съчувстveno каза Мати.

— Предполагам, че това ти се е отразило.

— Това означава ли, че приемаш извинението ми?

— Е, ако наистина смяташ, че си се извинил, приемам го. Но, знаеш ли, това не е необходимо. Ние просто работим заедно, а не сме познати от висшето общество. Между впрочем, ти искаше да mi кажеш нещо доверително. Защо не можехме да разговаряме в лагера?

— Стените в лагера имат уши. Обикновено са необходими десет минути, за да стигнат решенията ни до лагера на правителството, и около още десет, за да ги научи и последният търговец в Кости. Това затруднява работата.

— Не могат ли да бъдат изгонени шпионите?

— Няма никакъв начин. Цялата прислуга се осигурява от правителството. Не можем да ги уволним, а те добре знаят за кого работят. Всички. Освен пазачите на лагера — ние ги наемаме лично. Някои от тях са от племето Нуба, а други — от Нуер.

— Е, добре, тук сме сами, освен ако онзи лешояд там горе не е снабден с видеокамера. За какво искаше да разговаряме?

— За цялото това заплетено кълбо — изръмжа той. — За железнопътната линия, подкупите, правителството — за всичко.

— Добре, тогава ще седна — отвърна Мати, отново влезе в джина. — Продължавай.

— Един от главните проблеми, за които сами сме си виновни, е, че масакините разрушават линията — започна Райън. — Това е факт. Правим се, че не забелязваме, че пътят и линията минават през северната част на техните древни земи. Построяването им направи невъзможно за масакините да пасат стадата си на север. В същото

време пасищата на Кабабишите — мюсюлманско племе от север — се увеличават. Сега — в случай, че не си забелязала — правителството на Судан е мюсюлманско. Интересите на черните племена са представени твърде слабо. Дотук ясно ли е?

— Съвсем. Ако искаш, можеш да ме изпиташ!

Райън я погледна замислено и извади лула.

— Сега става по-сложно. Трябва да знаеш, че към всяко племе в тези земи е „прикрепен“ малък мюсюлмански военен отряд. Както нашият Ахмед контролира Кости, така тези отряди се опитват да поставят черните племена под контрол. Това е едно дразнещо обстоятелство, с което масакините трябва да се примиряват. Понататък, на юг от земите на нубийските племена са земите на Нуерите. Масакините са по средата. Те не могат да водят стадата си на север заради железопътната линия, а отгоре на това са тормозени от правителствените военни отряди. Нуерите са новодошли в тази част на света. Те все още пресмятат богатството си в добитък, но работят и като черноработници за петролодобивна компания. Така могат да си позволят да си купят повече добитък. Но щом имат повече добитък, трябва да намерят и пасища за него. Затова притискат масакините и навлизат в земите им. Най-общо, проблемите на Судан са: религията, пасищата, старите обичаи и новото мюсюлманско правителство, което се опитва да обедини страната.

— И на всичко отгоре ние построихме тук линията! — ахна Мати. — Къде ни е бил умът!?

— Е, поне този грях не ни тежи на съвестта — засмя се Райън. — Ние не сме построили линията, а само я поправихме! Какво мислиш за това?

— Мисля... — започна тя, но след това го погледна усмихнато:

— Как мислиш, дали не бихме могли да построим салове, за да изпратим с тях целия персонал на „Латимор“ надолу към Египет?

Той я погледна с изумление, което му придале напълно човешки вид. Мати хвана ръката му и се засмя:

— Хуморът на Латиморови е известен с нестандартността си — меко поясни тя.

Но Райън не я слушаше. Той се взираше надолу, там, където малката ѝ ръка изчезваше в неговата. Той погледна Мати и стисна ръката ѝ — като че от години не бе докосвал човешка ръка.

— Всъщност исках да кажа — смутено подхвана тя, — че трябва да намерим начин да се свържем с водачите на Масакините. Ти беше казал, че младите воини са извън контрола на по-възрастните?

— Може би — отвърна той, като стискаше ръката ѝ. — Тези хора може да са първобитни, но не са глупави. Възможно е цялата работа да се окаже план, подгответ от Артафи и неговия съвет.

— Артафи?

— Да. Старецът, който е върховен вожд на племето Масакин. Те го наричат крал. На хората в Хартум това не им харесва.

— Ти познаваш ли го?

— Срещали сме се.

— За бога — развлнувано възклика тя, — тогава хайде да се свържем с него и да видим дали не можем да сключим сделка!

— Ти прекалено много опростяваш нещата, госпожице. Къде, по дяволите, мислиш, че бях през последния месец? Стоях пред вратата на Съвета на масакините и се опитвах да получа аудиенция! Но не стана. Не поискаха дори да ме изслушат.

— Може би имат някакъв протокол — възрази Мати. — Аз съм вицепрезидент на „Латимор“. Ти трябва да имаш някакви връзки. Уреди аз да говоря със Съвета им.

— Не знам дали на света изобщо съществува начин, по който ти да влезеш при Съвета!

— Няма нищо невъзможно. Просто трябва отново да опиташи.

— Да, нали? — озъби се той и пусна ръката ѝ. — „Просто трябва“! Ти, скъпа, просто нямаш представа какво искаш!

— Възможно е — невъзмутимо рече Мати. — И тъй като ти знаеш много повече от мен, вероятно би могъл да ми обясниш всичко с прости думи, разбира се, за да не насиљаш умствените ми възможности. Наистина искам да разбера.

— Ще разбереш друг път! — изкрешя той. — Седни и почакай първо да ти обясня няколко хиляди факта от живота!

Мати се отдръпна от него, обви ръце около себе си и потрепери. В този човек имаше нещо, което я дразнеше. Сега то бе станало колкото египетска пирамида. Да ѝ крещи?! На нея!

— Какво има? — дочу тя мек глас зад гърба си. Мати погледна през рамо. В очите на Райън имаше загриженост, истинска загриженост. Ръката му нежно и успокояващо хвани лакътя ѝ. — Не

исках да те изплаша — разтревожен рече той. — Искам да кажа, не съм създаден да общувам с... жени.

— Ще трябва да се научиш. Просто нямах представа колко съм неподготвена за... този континент. Е... — Тя постепенно разгърна ръце и след това жизнерадостно му се усмихна. — Радвам се, че сме сами. Искам да ти кажа нещо мило, но не бих желала да се разчува.

— Нито пък аз — засмя се той. — Имам известна репутация, която трябва да поддържам.

— Въпреки всичко, Райън, хубаво е, че си до мен в този труден момент. Е, какво ще кажеш?

Той поклати глава и се усмихна под мустак:

— Това е първият комплимент през живота ми и смятам широко да го разглася. Сигурна ли си, че искаш да продължа обясненията?

— След като масакините повреждат линията, смятам да се срещна с тях и да сключим някакво споразумение. При това колкото по-скоро, толкова по-добре. А сега, моля, продължи.

— Добре. И така, масакините имат някои обичаи, които... които са малко странни за бъстънци.

— Да, сигурно!

— Не бъди саркастична. Тяхната култура е смесица от земеделския и скотовъдния поминък. Масакините излизат със стадата още от десетгодишни. Преди това работят в селото. Понякога ходят със стадата по половин година, без да се връщат вкъщи. Така живеят, докато станат на тридесет и пет години. Тогава чрез специална церемония биват приети в организацията на възрастните, женят се, стават членове на Съвета, задомяват се и повече не ходят със стадата. За да застана пред Съвета и за да бъда изслушан, трябва да съм на тридесет и пет години и аз съм ги навършил. Но трябва да бъда женен!

— Но... Не виждам какъв е проблемът. Ти си женен и по една щастлива случайност жена ти е тук, в Кости! Доколкото мога да преценя, всичко е наред. Защо не...

— Ти още не разбиращ — изръмжа той. — Първо, не съм женен и то от шест години. Второ, по тези места добре ме познават. „Туземният телеграф“ работи по-добре от телефоните и сателитите.

— Би могъл да се престориш! Дълго разговарях с жена ти. Всъщност дълго я слушах. Сигурна съм, че тя би се радвала отново да те притежава и да бъде твоята любяща малка съпруга.

— О, Господи! — възропта той и удари по капака на джипа със свит юмрук. — Защо на мен, Господи!?

Мати се захили. През целия си двадесет и пет годишен живот бе имала малко време да изучава животното, наречено „мъж“. Този тук не приличаше никак на Поп и бе твърде различен от Джейк, съпруга на Беки.

— Не се забавлявай толкова, Мати!

— О, няма такова нещо — изльга тя. — Напротив, много съм загрижена! Това е важно не само за мен, но и за „Латимор Инкорпорейтид“.

— Радвам се, че мислиш така. Сега бъди така добра да изтриеш от лицето си тази глупава усмивка и слушай. Не е възможно да взема Вирджиния с мен. Двадесет минути, след като пристигнем там, тя ще получи нервен пристъп, ще започне да крещи като побесняла и да настоява да излети, директно за Кайро. Бившата ми съпруга не е съвсем в ред, ако още не си забелязала.

— О, доста е темпераментна — предпазливо се съгласи Мати. — Но не бих казала, че е чак...

— Появярай ми, наистина не е в ред! — изкрещя той, но веднага се овладя. — По дяволите! Заклех се, че няма да ти крещя. Защо се получава така? Мати Латимор, ти ме нервираш повече от всяка друга жена. През последните два-три дни имаше моменти, когато ми идваше да те изхвърля оттук, и моменти, когато... О, по дяволите! Вече провалих цялата си стратегия, така че бих могъл да направя това, което ми се искаше през цялото време!

Преди тя да успее да реагира, огромните му като мечешки лапи ръце я сграбчиха за раменете и я притиснаха към желязната му гръд. Както всички момичета от семейство Латимор, Мати бе ходила на уроци по карате, но този мечок не й даде възможност да приложи техниката си. Райън я придърпа към себе си и я обгърна, а когато тя опита да го ритне в пищяла, той я повдигна от земята. Очите им се срещнаха.

— Да не си посмял! — скръцна със зъби тя.

— Ще посмяя и още как! — дрезгаво отвърна той и устата му докосна нейната.

Тя извиваше глава, но нямаше къде да избяга. Хладните му влажни устни намериха нейните и спряха протестите ѝ.

„Е, поне няма да ме изнасили“ — успокои си Мати. Тя имаше време само за тази идиотска мисъл. Прегръдката му се разхлаби, но на нея някак си вече не ѝ се искаше да избяга. Райън нежно и жадно дразнеше устните ѝ. Въпреки волята си, тя изпитваше удоволствие. Едва когато той достигна ухoto ѝ, Мати се разбунтува. Небръснатата му буза одраска нежната ѝ кожа и тя запротестира. Примирен, Райън я пусна.

— А сега — спокойно каза тя, — ако турнирът по борба е приключи, може би ще се върнем на въпроса.

— Цялата ти буза е зачервена — каза Райън и посегна да я докосне.

— Разбира се, че ще е червена — дръпна се Мати. — Не си се избръснал!

— Извинявай!

— Хайде да видим дали съм разбрала правилно — започна тя. — Ти си отишъл при масакините, но те са отказали да те изслушат, защото не си женен и не можеш да бъдеш допуснат до Съвета, нали?

— Точно така.

— А защо аз да не мога да се срещна с тях?

— О, господи! Ти не слушаш „между редовете“. Жените, омъжени или не, никога не се допускат в Съвета. Дори кралицата. Никога!

— Това е странен обичай... Но не е напълно неочекван за мен. Това е мъжки свят, нали?

— Появярай ми, наистина е така.

— Тогава кажи ми, господин Куин, ако беше женен и уредеше среща със старейшините, какво щеше да прави жена ти?

— Както навсякъде и тук протоколът е доста обширен. Жена ми би трябвало да се появи заедно с мен, когато пристигна. След това би трябвало да бъде представена на женския съвет. Не знам какви са обичаите в него. Никой не иска да ми каже и дума за това. Предполагам, че има някакви церемонии. Чай с кифлички или нещо подобно.

— Смятам, че няма да проверяват брачното ти свидетелство?

— Разбира се, че не! — въздъхна той. — Казах ти за „туземния телеграф“. Тези хора научават всичко, което става в лагера ни. Така че, ако отида в Топари с някоя жена, те трябва да са чували нещо за нея.

— Това ли е единственият начин, за да влезе поне един от нас в този Съвет?

— Другояче е невъзможно. Тези хора не са глупави.

— Няма нищо невъзможно — настоя Мати. — Това е важно за компанията. Ще ти намерим жена и двамата ще отпътувате за...

— Топари. Какви въздушни кули строиш сега?

— Не строя въздушни кули. Трябва ти само жена от бялата раса, сравнително млада, която да играе ролята на твоя съпруга.

— И къде ще я намерим? Ще кажеш няколко заклинания? Или ще нарисуваш някоя?

— Защо си толкова недосетлив? Ами аз?

— Ти?! — зяпна той. — Ти да бъдеш моя жена? Мили боже, бих предпочел да се боря с някой крокодил!

— Может би на мен ще ми е още по-неприятно. Но заради компанията съм готова да направя... почти всичко!

Райън отметна глава назад и се разсмя. Тя за първи път го виждаше истински да се забавлява. Той се смееше тъй силно, че сълзи потекоха от очите му. А когато се съвзе и я погледна, все още се хилеше — по начин, силно напомнящ вълка, който причаква Червената шапчица в гората.

— Казах „почти“! — строго рече тя. — Разбирам, че ако искаме да минем за женени, по туземния телеграф ще трябва да бъде предадено някакво съобщение за нас. Може би, докато сме в лагера, ще трябва да се показваме...

— Влюбени? — подхвърли той.

— Само външно — превзето се съгласи Мати.

— Малко прегръдки за пред хората? — намекна той и усмивката му се разшири.

— За пред хората. Нищо повече.

— Мисля, че едва ли ще ни повярват, ако поне не се целуваме.

— Ами... така предполагам. Но само на обществени места и то в изключителни случаи. И без никакви други неща! Така става ли?

— Едва ли — заяви Райън. — Става дума за съружески живот, а не за случайно запознанство.

— Ами тогава?

— Никой няма да се хване на въдицата, ако ти живееш в бунгалото за жени, а аз съм сам в моето бунгало!

— Ей, почакай малко! Нещата отиват твърде далеч!

— Това е единственият начин — меко каза той.

— Знаеш ли, изобщо не бих повдигнала тази тема, ако не беше важно за компанията — повтори тя.

— Естествено. Напълно те разбирам.

— Тогава защо имам чувството, че ме манипулираш?

— Идеята бе твоя, госпожице. Казах ти, че не е възможно да направим нещо. И все още мисля така.

— Дявол да те вземе! Добре, ще действаме. Изпрати съобщение. Уреди някаква среща за господин Куин и... съпругата му. И запомни — ако се опиташ да ми направиш нещо, ще те превърна в сопрано до края на живота ти!

— Ей, идеята е изцяло твоя! — възрази той. — Кога ще се преместиш при мен?

— Няма смисъл да се отлагат неприятните задължения. Ще се преместя още довечера. Но бих искала да зная, господин Куин, защо внезапно стана услужлив? Би ли ми отговорил честно?

— Добре, ще ти отговоря — изръмжа Райън. — Когато всичко свърши, не искам да увиснеш на шията ми и да искаш да останем заедно. Смяtam, че с теб тази опасност е по-малка, отколкото с някоя глупачка, която си фантазира какво ли не.

Мати бе очаквала рязък отговор, но този ѝ подейства като ритник на муле в корема. „Ще ти го върна, господин Куин! — мислено го заплаши тя. — Никой не може да се подиграва с Матилда Латимор!“

— Е? — гневно я подразни той.

— Ти си дяволски прав. — Мати го погледна намръщено, за да може той да схване по-добре смисъла на думите ѝ. — Не мога да разбера как една жена с всичкия си би пожелала да се ожени за теб, господин Куин!

— Но ти не си с всичкия си.

„Успокой се — каза си тя предупредително. — Този тук има твърде голямо самочувствие. Той ще си получи заслуженото, но това ще трябва да се подготви предварително.“ Логичният ѝ инженерен ум започна да чертае планове.

— Добре, тогава ще направим така — мило каза тя. — Но има един малък проблем.

По лицето му проблесна усмивка. Той заприлича на хлапе, спечелило втора награда на състезание по скейтборд, и открило, че тя ще му стигне за шоколадови еклери за цяла седмица.

— Проблемът е, че трябва да измислиш някакъв начин да попречиш на Вирджиния да ме убие, когато приведем в действие нашия план!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато минаха през портата, високият пазач-нуер им махна приятелски. Спряха пред бунгалото и Мати изтръпна: Ахмед стоеше на стълбите, а Вирджиния — на входната врата.

— Просто влез и си събери нещата — посъветва я Райън.

— Не забеляза ли — изъска Мати, — че хиените се готвят да хапят? Защо трябва да се самоубивам?

— Нужен е само малко кураж — побутна я той леко и тя се запрепъвва нагоре по стълбите.

— Йа бинт — презрително и бавно каза Ахмед на класически арабски. — Мисля, че отново трябва да проверя документите ви. Ще дойдете с мен. — Той я сграбчи за ръката, но внезапно Райън застана между тях.

— Ако искате да проверите документите ѝ, направете го тук — каза той на същия език. И двамата говореха бавно, така че Мати можеше да ги разбира. Но тонът на Райън бе тъй заплашителен, че смисълът на думите му бе ясен, независимо от езика. — Госпожица Латимор е вицепрезидент на тази организация и вие трябва да бъдете учтив! Не забравяйте, че имам директна връзка с шефа на полицията в Хартум, както и с всички международни средства за информация.

Лицето на Ахмед стана тъмночервено.

— Вие забравяте, че аз представлявам правителствената власт!

— А вие забравяте, че стоите сред лагера „Латимор“. Нашите пазачи не обичат правителствените власти. Може да имате неприятности, а никой от нас желае това, нали?

— Защо се бъркате?

— Защото младата дама вече е под моето наметало — спокойно каза Райън и подчerta думите си, като обгърна раменете. „Под моето наметало“ бе специфичен израз сред пустинните племена.

— Пак ще се срещнем — заплашително каза Ахмед и изтрополи надолу по стълбите. Той се спря за миг, когато Райън каза на арабски, достатъчно бавно, за да разбере и Мати:

— Ако пак се срещнем, Ахмед, ще настане плач сред палатките на твоя баща!

Правителственият чиновник пребледня и отмина.

— Иналлах — извика Райън към отдалечаващия се гръб на Ахмед. — Ако Господ пожелае.

— За какво бе цялата тази връва? — Бившата госпожа Куин бе разярена.

— Нищо особено — каза Райън. — Хайде, Мати.

Двете жени влязоха заедно в къщата. Мати извади куфарите и започна да хвърля в тях нещата си. Вирджиния седна на леглото и запали цигара, като й мяташе заплашителни погледи.

— Доколкото виждам, си тръгващ?

— Не съвсем... — Мати млъкна и я погледна. Вирджиния изглеждаше външно съвсем добре, но очите й бяха безумни! Беше болна и трябваше да се намира в болница, а не в Судан. За нея трябваше да се направи нещо!

— Вирджиния — каза тя, — имам в себе си малко пари. Ти не изглеждаш твърде добре, не трябва да стоиш в Африка. Бих могла да ти купя самолетен билет за вкъщи.

— За вкъщи? Трябва да си откачила! — разяри се Вирджиния. — Ако стъпя в Щатите, без да имам седемнадесет хиляди долара, с мен е свършено!

Матилда Латимор бе отраснала бедна в богато семейство. Баща й бе определил голяма издръжка на всички деца, но майка й изискваше точна сметка за всеки похарчен цент. Всяко от децата трябваше да работи. Седемнадесет хиляди долара бяха голяма сума за Мати.

— Седемнадесет хиляди долара? — ахна тя.

— Седемнадесет хиляди. — Вирджиния хвърли цигарата си на линолеума и я стъпка.

— Как може човек веднага да събере такава сума? — със страхопочитание попита Мати.

— Райън има ранcho в Тексас, което струва десет пъти повече. Сигурна съм, че някой ден ще го продаде. Той се грижи много за мен. Но ти не ми харесваш. Райън е моята застраховка, а аз нямам намерение да унищожавам полицата си! Ще напуснеш ли Судан?

— Не, не съвсем.

— Тогава какво си намислила? — настоя Вирджиния.

— Аз... просто се премествам в друга постройка. Тук няма достатъчно място, сама виждаш.

— А, виждам — рязко каза Вирджиния. — Няма достатъчно място за един вицепрезидент. Къде получи тази длъжност — в леглото на президента?

Мати се вцепени. Обзе я желание да оскубе косата на тази дребна брюнетка косъм по косъм, независимо дали бе болна или не.

— Не, никога не съм спала с президента — студено отвърна Мати. — Но майка ми го е правила многократно.

— Виж, аз... — тъкмо подемаше Вирджиния, когато Райън с тръсък отвори вратата и влезе.

— Още ли не си готова? — изръмжа той. — Хайде, тръгвай! — Райън огледа стаята. — Това ли е всичко?

— Да. Всичко, освен мен! — Мати едва сдържаше гнева си.

— Тогава хайде да тръгваме. — Райън вдигна и трите й куфара и излезе навън.

Мати сви рамене и го последва, но на вратата се обърна:

— Сигурна съм, че пак ще се видим, Вирджиния. Освен ако не си тръгнеш твърде скоро.

— Смятам да тръгна веднага щом уредим нещата около ранчото — отсече другата жена. — А ти къде точно се преместваш?

— Не знам. Където каже Райън!

С крайчеца на окото си тя забеляза, че Вирджиния се пресята към четката за коса, оставена на бюрото. Тя нямаше вид, като че се кани да се реши. Добила опит благодарение на това, че бе израснала в къща, пълна със своиенравни сестри, Мати бързо изхвърча през вратата и я затвори след себе си. В момента, в който се чу тъп звук, тя вече слизаше по стълбите.

Бунгалото на Райън бе точно срещу административната сграда. То се оказа два пъти по-голямо от бунгалото за гости. Райън помогна на Мати да слезе от джипа.

— Сега моментът е много подходящ — заяви Райън.

— Подходящ за какво?

— За малко цуни-гуни — весело каза той. — Отсреща има публика.

— О, боже! Ако не беше заради корпорацията... но кой, по дяволите, ще обясни това на майка ми?

— Майка ти? — засмя се Райън. — Онази дребна дама в Бостън?
Аз бих се беспокоил за баща ти, но за нея...?

— Точно за нея се беспокоя. Мери-Кейт вярва в сентенцията на стария Теди Рузвелт: „Стъпвай тихо и носи голяма тояга“. По-добре да съчиним подходящо обяснение, иначе тя ще ти връчи собствената ти глава на тепсия!

— Ще се упражнявам да се навеждам — възрази той. — Но във всеки случай не възнамерявам в близко време да се мяркам около Бостън. Хайде, гадже, дай си муцунката!

Вече в къщата, все още задъхана, тя зачака Райън да донесе багажа ѝ и хвърли бърз поглед наоколо. Прозорците имаха завеси, а подът бе постлан с килим. Обзавеждането беше с тежка, удобна мебел. Имаше и тихо мъркаща климатична инсталация. През отворената врата на банята се виждаха вана, душ и огледало. Имаше още три затворени врати. Тя тъкмо бе поставила ръка на дръжката на първата от тях, когато Райън влезе и тръшна куфарите ѝ на пода.

— Засили проклетия климатик! — заповяда той. Мати отиде до климатика, разгледа копчетата и натисна едно. — Не знам защо изведнъж ми стана така горещо...

— И аз не знам — отвърна тя и избухна в смях.

Райън се втренчи в нея, като че внезапно бе изгубила ума си.

— Предполагам, че това е някаква бостънска шега. Изобщо не мога да я разбера. Последната стая е твоята. Средната врата е на кухнята. — Той отново вдигна куфарите и я последва към затворената врата. Мати я отвори и влезе вътре.

— Не вярвам някога да съм срещала човек с по-малко чувство за хумор от теб — въздъхна тя.

— Сигурно не си. Странно — когато бях малък, ми казваха, че съм най-щастливото дете на света. Искаш ли да пийнеш нещо?

Тя го последва в хола. Райън изчезна в кухнята и след секунда се върна с две чаши. Мати се настани на един от тапицираните столове и пое своята чаша. Тя отпи една глътка и усети как гърлото ѝ се изпепелява. Колкото и да не бе възпитано от нейна страна, тя веднага изплю всичко.

— Какво, за бога... — дрезгаво промълви Мати.

Райън изтича в кухнята и донесе вода, която насила наля в гърлото ѝ. Тя силно се закашля и той започна да я тупа по гърба.

— Добре, стига! — простена Мати. — Не успя да ме отровиш, а сега искаш да ме пребиеш!

— Нямах намерение да правя нещо такова. Господи, не знаех...

След като ужасната кашлица премина, Мати изтри сълзите си и се облегна на стола, почти възстановила дишането си.

— Какво беше това? — повтори тя.

— Раки — отвърна той, — двойно дестилирано палмово вино. Всички туземци го пият.

— Не е чудно, че не ги ловят местните болести. Кой микроб би се осмелил да влезе в кръвта им, когато в нея има такова нещо! Аз пия само бира — обясни тя, — и то по малко.

— Тук имаме и туземска бира. Но явно ще е силна за теб.

— Благодаря ти за любезнотта. Предполагам, че нямаш лимонада?

— Не. Всяка напитка, приготвяна с вода, трябва да бъде преварена. Чаят е идеалното решение. Да ти направя ли?

— Просто не мога да повярвам — изпъшка Мати. — Добре, чаша чай. Без сметана и без захар.

Той тръгна към кухнята. Мати го гледаше как се отдалечава. Отново ѝ направиха впечатление плавните му движения. Тя откри най-точната дума — нащрек; той ходеше нащрек, като че постоянно изучаваше обстановката около себе си. Десетина минути по-късно той се върна с димяща кана чай. Мълчанието потискаше Мати. Той пиеше от чашата си, като че бе пълна с вода, докато тя опитваше да отпие от чая си, без да се изгори.

— Много хубава къща — каза тя, за да наруши мълчанието.

— Рангът си има своите привилегии — отвърна той.

Отново ги обгърна тишина.

— Съпругата ти... — започна Мати.

— Бившата ми съпруга — прекъсна я Райън. Във всеки случай той се раздвижи, проговори, вече не изглеждаше безучастен, затова Мати продължи:

— Не изглежда добре.

— Е, и какво? — В гласа му нямаше съжаление. — Искаш да ти разкажа историята на моя живот?

— Не съвсем.

— Е, добре, ще ти разкажа за жена ми. Вирджиния и аз се оженихме преди осем години. Това бе династичен брак. Тя го искаше, майка ми и баща ми го искаха, а мен не ме бе грижа. Но нищо не се получи. Разведохме се преди шест години.

— Шест години са много време. Никога ли не си срещал друга жена, за която да се ожениш?

— Срещал съм една-две. Но е изключено да се оженя. Вирджиния ще виси на шията ми, докато единият от нас умре.

— Толкова отговорен ли се чувстваш пред нея? — Мати почувства как лека болка пробожда сърцето й. Това в никакъв случай не бе симпатия, но тя не знаеше как да го назове.

— Разбира се, че съм отговорен пред нея! Преди осем години бяхме трима — Джо Съливан, Вирджиния и аз. Тя се омъжи за мен, но й трябваше една година, за да осъзнае, че е направила грешен избор. Вирджиния ме напусна и тръгна с Джо, но две години по-късно той банкротира и се самоуби. Той бе от най-богатите семейства в Тексас. И все пак банкротира. Представяш ли си?

— Ами... да. Тексас и петролът винаги са вървели ръка за ръка. Доколкото знам, сега времената са тежки за Тексас. Това е съкрушило Вирджиния, така ли?

— Да, това я съкруши. Не смъртта на Джо, а банкрутът му. Тя го разори. В случай, че не си забелязала, бившата ми съпруга е маниакално пристрастена към хазарта!

— Мислех, че хората просто се шегуват...

— Не се шегуват! Та това е истинска болест!

— Тя казва... — поде Мати, като осъзнаваше безочието си, но любопитството й бе твърде голямо. — Тя каза, че й трябва... огромна сума.

— Положително й трябва! — рязко се съгласи той. — Взела е заем. Ще я оставя обаче да се поизпоти малко.

— Но аз съм сигурна, че банката би могла да отсрочи плащането.

— Ти като че не си вицепрезидент, а наивно малко момиченце. Банката, с която Вирджиния си има работа, има особен начин за събиране на дългове — чупят колене. Положително не мислиш, че тя е била път чак до Судан за обикновен банков заем?

Подобно нещо можеше да се чуе само в телевизионните филми, ужасена мислеше Мати. Направо фантастично! Но в нея се прокрадна

лека сянка на съмнение:

— Ти смяташ ли да ѝ помогнеш?

— Разбира се. Аз съм причина за повечето ѝ проблеми, така че ще трябва да ѝ помогна пак и после — пак. Докато един от нас умре.

— Е, това не ме засяга особено — предпазливо изрече тя. — Кога заминаваме?

— Преди няколко часа започнах приготовленията. Междувременно не излизай извън лагера. Ахмед не се слави с великодушие.

— Ти представяш тази страна като нещо ужасно! Но тя не може да бъде толкова ужасна! Ахмед е просто малко момченце, чиято длъжност съответства на ръста му!

— Страната не е толкова ужасна. Казах ти, че това никога не е било истинска държава. Сегашното мюсюлманско правителство се опитва да я направи държава, а бунтовниците — да откъснат една част и да създадат отделна държава. Племената пък искат да запазят своите вождове и обичаи. Що се отнася до Ахмед, той е една голяма жаба в малка локва. В страна, разкъсана от въстания, трябва да има и такива като него. Но не си въобразявай, че той е глупаво малко момченце. Той е подъл, отмъстителен и има власт в района. — Райън гневно я стрелна с поглед и тръгна към вратата. — Отивам да проверя всичко ли е наред в лагера. Ще поръчам да ти донесат вечеря от стола.

Мати се загледа в гърба му, докато той се отдалечаваше. „Ахмед е подъл и отмъстителен? — помисли тя. — Господи, в каква компания съм попаднала!“

Вечерята пристигна точно навреме. Донесоха я няколко негри от племето Масакин Куизар, наричани още „ниски нубийци“. Те съответстваха на европейските стандарти за височина и живееха в села, разпръснати сред племето Масакин Тиуал — нубийците гиганти, високи над метър и осемдесет. Мъжете наредиха масата със спартанска експедитивност, след което зачакаха търпеливо, докато дойде Райън. Той огледа масата, махна им с ръка и те изчезнаха.

— Не очаквах, че ще се облечеш така за вечеря — отбеляза Мати, докато яркосините ѝ очи оглеждаха спретнатия му външен вид. Беше с риза и вратовръзка. Могъщият ловец печелеше точка.

Мати бе използвала часовете преди вечерята, за да се изкъпе в луксозната му баня. Косата ѝ, току-що измита и сресана, блестеше на светлината и падаше на раменете ѝ. След като се бе уверила, че климатикът работи добре, тя бе облякла единствената си официална рокля, дълга до коленете, от кехлибарена коприна, с дълбоко изрязано деколте. Мати забеляза, че след първоначалния бърз поглед, който ѝ хвърли, Райън ѝ обърна толкова внимание, колкото и на храната.

— И аз не мислех, че ще успея да се преоблека — призна той, — но успях да свърша всичко за нула време. Пък и сега е идеалният момент да се изфукаме. Половината от тези хора утре сутринта се връщат при племената си.

Той ѝ помогна да седне, зае отсрещния стол и повдигна един по един капациите на блюдата.

— Не е толкова зле. Ориз, телешко и леща. Да ти сервирам ли?

Би било неблагодарно да продължава да се държи лошо, обади се съвестта на Мати. Майка ѝ би ѝ се скарала, ако узнаеше. Учтивостта бе нейното ръководно правило. И така, Мати Латимор се усмихна възможно най-учтиво и кимна в знак на съгласие.

Те се хранеха, без да бързат, поливайки вечерята с бутилка мароканско вино. Когато привършиха, Мати вдигна чиниите, постави ги върху масичката до вратата и двамата се заеха да допият виното.

— Кажи ми нещичко за пътешествието — помоли тя.

— Мога да ти разказвам колкото искаш. Ще тръгнем утре след полунощ.

— Толкова скоро? Мислех, че ще мога още няколко нощи да се възползвам от тези хубави меки легла! Защо бързаш толкова?

— Първо, празникът Санда скоро започва и тогава всички племена ще се съберат в Топари. Това е най-подходящият момент да отидем.

— Звучи разумно. Но защо не след три-четири дни? Аз имам нужда от осем часа сън, по възможност редовно. Ти каза „първо“. Трябва ли да подразбирам, че има и второ?

— Ахмед е поставил стража на портата. Казаха ми, че са получили инструкции да следят за златокосата „ференки“.

— О, господи! Аз... предполагам, че освен мен, тук не работят други русокоси чужденки?

— Нито една, освен теб — захили се той.

— Божичко, и ти мислиш, че това е смешно? Та този побъркан суданец ме чака отвън, за да ме нареже на парченца!

— Е, не изпадай в истерия. Наистина не мисля, че той иска нещо друго, освен да те прельсти.

Той стана и подаде ръце на Мати. Тя се нуждаеше от утеша и това бе добре дошло за нея. „Иначе никога не бих могла да стана по-близка с този човек“ — каза си Мати и се притисна леко до гърдите му. Но само за миг. Тя бързо се съвзе и се отблъсна от него.

— Би могъл да ми подскажеш малко — подхвърли тя, възстановила самообладанието си. — Как ще изляза оттук, щом Ахмед е поставил стража на портата?

— Чрез съвременна технология. С хеликоптер.

— Искаш да кажеш, че аз предприех това идиотско пътуване по реката без нужда? А вие сте имали хеликоптер?! Ах, ти...

— Нямам намерение да ти казвам нищо! — извика той в отговор.

Застанала пред него със святкащи сини очи, порозовели бузи, повдигащи се от гняв гърди и малки стиснати юмруци, готова за атака, тя внезапно се бе превърнала в най-желаната от него жена. Чувствата го изумиха. Райън побърза да смекчи думите си.

— По-сложно е, отколкото си мислиш — въздъхна той. — Ние имаме два хеликоптера. Обикновено ги използваме навсякъде, но през последните три седмици бунтовниците са изпратили конни отряди чак до Кордофан. Те са намерили отнякъде противовъздушни ракети. Така че престанахме да си служим с хеликоптерите.

— Значи, за да избегна компанията на Ахмед, ще трябва да се превърна в летяща мишена?

— Господи — изрева той, — възможно ли е изобщо човек да разговаря нормално с тебе? Всеки път, когато кажа нещо, ти намираш по някая дума, за която да се хванеш! Не, няма да бъдеш летяща мишена. Бунтовниците не стрелят през нощта. Ще използваме хеликоптера, за да излезем извън територията на Ахмед и ще продължим по земя.

Като не намери за какво друго да се заяде, Мати прибягна до софизъм:

— Недей да ми крещиш — недоволно промърмори тя. — Не съм ти някое хлапе, току-що дошло в твоя квартал!

— Ще крещя колкото си искам! — изкрещя Райън. След това добави по-тихо: — Добре де, няма да крещя. — Няколко секунди те се гледаха намръщено. — Искаш ли кафе? — примирително предложи той.

Мати успя някак си да се усмихне.

Разговаряха цели пет минути, без да се карят. Говориха за времето, за годините на следването ѝ. Той ѝ разказа истории от детството си като единствен син на фермер. Мати тъкмо започна да се гордее със себе си, когато идилията им бе нарушена. Вирджиния Куин отвори вратата с тръсък, влетя вътре и я затръщна зад себе си.

— Ето какво сте правели! — изпища тя. — Знаех си, че между вас има нещо! Устроили сте си малка вечеря за двама, нали, преди да си легнете? Казах ти, Русокоске, да не се навърташ наоколо!

— Аз не се навъртам наоколо — смело каза Мати, без да помисли за двусмислеността на думите си. — А дори да се навъртах, това не е твоя работа!

— Ей сега ще стане моя работа! — озъби се Вирджиния.

— Ти си пила — намеси се Райън и бавно се надигна от стола. — Успокой се, Вирджиния. Ние само планирахме стратегията на компанията.

— Да, сигурно! — презрително изпърхтя бившата му съпруга. — Тя си е облякла рокля без предница, за да може да разговаря за бизнес. Вие да не ме смятате за някоя наивна девица?

— Ти като че не си проумяла нещата — процеди през зъби Райън. — Казах ти и преди — номерата ти вече не ми минават!

— Нямам намерение да оставя нещата така! — изкрещя жената. — Все някой трябва да пострада!

Вирджиния Куин се хвърли през масата към Мати с ръце, протегнати напред, като събори чиниите и каната за кафе. Червените ѝ лакирани нокти бяха устремени като десет малки ками към лицето на Мати. За щастие, рефлексите на Мати бяха бързи като езика ѝ. Тя вдигна ръце, за да се предпази и бутна стола си назад.

Райън бе не по-малко бърз. Вирджиния бе по блуза и бермуди. Преди да успее да направи още една крачка, той я сграбчи с една ръка за яката на блузата, а с другата — за колана на бермудите. Докато тя се бъхтеше, той я вдигна, занесе я до вратата и я пусна да стъпи на пода.

Борбеният дух я бе напуснал. Райън прошепна няколко думи в ухото ѝ и тя заплака, след което той отвори вратата и тя излезе.

За момент той застана на прага, след това внимателно затвори вратата.

Мати изправи стола си, огледа бъркотията около масичката за кафе и се наведе да събира най-близките отломки.

— Остави ги — заповяда Райън. — Утре сутринта ще пратя двама чистачи да оправят бъркотията.

— Трябва да призная, че е... интересно човек да се запознае с приятелите ти, господин Куин. Какво толкова ѝ каза, та я накара да си отиде?

— Ами какво... Казах ѝ, че ако не престане веднага с този цирк, ще ѝ извия вратлето!

— Можех да се досетя. Типичен мъжки манталитет! — Тя сложи ръце на кръста си и се огледа. — Е, ако ще трябва да се пригответяме за заминаване, по-добре да започваме. Колко време ще трае пътуването?

— Около десет-петнадесет дни. Вземи си най-необходимите неща и две-три от онези „диш-даш“, които купи в Кости.

— Типичен мъжки манталитет — повтори тя. — Нали каза, че евентуално мога да се срещна с кралицата! Предполагам, че ще има никакви церемонии?

— Разбира се. Докато аз разговарям със Съвета, ти ще разговаряш с кралицата.

— Тогава кажи ми, о, извор на мъдростта, как трябва да съм, облечена, за да подхождам на свитата ѝ?

— Виж, не бях помислил за това. Интересно. Предполагам, че ще бъде добре да се облечеш както другите дами.

— И как ще бъдат облечени те?

— Никак. Масакините вярват, че голотата е свещена.

ПЕТА ГЛАВА

— Ти си един арогантен фукъло! Къде ти е хеликоптерът?

— Ще дойде — сви рамене Куин, — но като казах на пилота, че пътникът си ти, той се вцепени от ужас.

Седяха на земята, до площадката за приземяване.

— Сигурно се мислиш за връх на съвършенството — заяде се тя.

— Разбира се. И какво следва по-нататък?

— Това възвръща вярата ми — поясни Мати. — По този начин ти освобождаваш Бог от подозрението, че е сътворил ужасна грешка!

— Много смешно!

— Е, добре... — Тя се измъкна, като смени темата. — Студено ми е.

— Ей — прошепна и се приближи по-плътно до нея, — знам, че не ме харесваш. Но в интерес на мисията би ли могла да не ме харесваш малко по-малко?

— Не искам да позволявам на личните си чувства да пречат на работата ни — извини се тя. — Аз направих някои проучвания. Възхищавам се на административните ти способности, на качествата ти на ръководител...

— А лично на мен?

— Ами... — Нямаше смисъл да го лъже. — Лично... Ти си прав. Просто не те харесвам. Съжалявам, но е така.

— Да... А ето го и хеликоптера — промълви Райън.

Далечното бръмчене постепенно се превърна в мощен рев. След малко износеният стар хеликоптер се приземи.

— Едно боядисване не би му дошло зле — заяде се пак Мати.

— Така и мислех — отвърна той. — Има ли изобщо нещо, което да не критикуваш? Да, хеликоптерът се нуждае от боядисване, а още повече има нужда от нов мотор. Като си помислиш — и пилотът има нужда от почивка! Имаш ли да кажеш още нещо?

Вратата на хеликоптера се плъзна встрани и навън се спусна малка стълбичка.

— Ти можеш да се заемеш с боядисването — извика Мати през рамо към Райън. — А ако пилотът трябва да си почине, аз с удоволствие ще го сменя!

Райън пренебрегна стълбата, повдигна Мати като перце в кабината и скочи при нея.

— Ти можеш да пилотираш? — невярващо попита той.

— От седемнадесетгодишна.

— О, значи от миналата седмица?

Мати понечи да му отвърне, но бързо откри, че той бе спечелил. Тя нямаше намерение да му казва истинската си възраст. Не че двадесет и пет години бяха твърде много, но това просто не го засягаше. Голямата машина се разтърси, изрева и тромаво се издигна в небето. Бе почти невъзможно да разговаря с Райън, В кабината нямаше слушалки, а шумът вътре бе дори по-голям, отколкото отвън. На два пъти тя се опита да надвика мотора, но без успех. Мати Латимор обичаше да разговаря с хора от всички възрасти и типове. Тя просто обичаше да говори, но само от време на време — да слуша.

Райън бе разтворил някакви документи и работеше усърдно. Бяха се отправили към приключение, което можеше да спаси или погуби компанията в Централна Африка, а Райън се ровеше в книжа!

Тя се приготви да дремне няколко минути. Обаче се оказа, че не може да изгони Райън от мислите си. Лицето и игривата му усмивка не я оставяха на мира. Не бе очаквала това. За няколко години активна работа в ръководството на корпорацията тя се бе научила да контролира чувствата си, ала Райън сякаш бе от камък. С тази мисъл тя се унесе в сън.

Събуди я шумът от приземяването. Моторът се раздруса и затрака още повече, след което шасито се бълсна в земята. Мати надникна през неудобните прозорци, но не успя да различи нищо. Пилотът се бе приземил в пълна тъмнина. Мати пренебрегна протегнатата ръка на Райън и скочи навън. Бяха кацнали на малък тревист участък от саваната на около километър от хълмовете, издигащи се на юг. Когато очите й свикнаха с тъмнината, тя забеляза неясните очертания на някакъв автомобил на двадесетина метра от тях. Райън я побутна натам. Пред тях изникна някакъв човек.

— Хуямбо — промълви той и Райън повтори поздрава му.

— Къде сме? — попита Мати с шепот.

— Можеш да говориш високо — засмя се той. — На петнадесет километра около нас няма жива душа. Поне се надявам да е така.

— Но аз мислех, че ще летим до Топари, а наоколо не виждам никакво село.

— Хайде — подкани я Райън. — Сега времената са размирни. Не искам да се мотаем наоколо повече, отколкото е необходимо. Качвай се в лендрровера. — За да бъде сигурен, че ще го послуша, той я бутна вътре.

Тя потрепери. До зазоряване имаше повече от час, но не хладният вятър бе причинил тръпките й, а внезапната мисъл, че сега са съвсем сами. Райън проверяваше багажа в колата с малко фенерче.

— Отива си — тъжно каза Мати. Той вдигна глава. — Хеликоптерът — добави тя.

— Разбира се. Така трябва.

— Би ли ми обяснил? Наоколо няма жива душа... Освен нас.

— Точно така. Какво ти е? Уплаши ли се?

— Нямам ли право веднъж да се изплаша? — сърдито попита Мати.

— Всеки има право. И аз един-два пъти съм изпадал в истинска паника. Но си мислех, че великата госпожица Латимор... О, по дяволите, пак започвам! — Райън я придърпа към себе си. — Няма за какво да се беспокоиш. Просто не искам да се натъкнем на въстаниците. Пък и трябваше да оставим лъжлива следа за Ахмед бин Рашид. Намираме се на около петнадесет километра от Ер Рахад, в съвсем безопасен район. Хеликоптерът ще се отправи в обратната посока, към Сенар на Сини Нил. Ще пристигне там на разсъмване и туземният телеграф ще изпрати тази вест до Кости за минути. Това трябва да осути плановете на Ахмед и да остави пътя ни свободен.

— Всичко изглежда тъй просто, щом веднъж бъде обяснено! Обаче не ми харесва фразата „плановете на Ахмед“. Наистина ли смяташ, че е намислил нещо?

— Не приемай всичко така безгрижно, Мати. Той е опасен младеж, а в тази страна законът понякога не се прилага.

Моторът на лендрровера забръмча и това я подсети да попита:

— Защо воланът на това нещо е наопаки?

— О, имаш предвид кормилото? Това е английски модел с дясното управление — една от най-добрите коли за сафари в света. Има двойна

предавка и допълнителен мотор, а каросерията е издигната високо над земята, за да преодолява храстите. Но къде се е дянал този път?

— Път? Ние търсим пътя?

— Вече не — доволно се засмя той. Колата се натъкна на някакво препятствие, от което и четирите ѝ колела подскочиха във въздуха, след което се приземи със силно друсване, леко поднесе и отново продължи гладко.

— Сега се движим на югозапад — каза Райън. Планината Коалиб, която пресича страната, е на около сто и двадесет километра оттук.

Тази информация ѝ внуши чувство за сигурност. Мати нямаше представа къде се намира планината Коалиб, но самото ѝ име бе някаква опорна точка. На около километър преди следващото селище Райън спря и отби на петдесетина метра от пътя.

— Това място изглежда добро — заяви той и изключи мотора. — Ще спрем тук да поспим. И двамата не сме спали миналата нощ. Тези пътища са опасни.

— Да не би да искаш да кажеш, че движението е натоварено? През последния час не видях превозно средство. И изобщо не ми се ще да спя на открито при положение, че малко по-нататък има селище. Там сигурно има хотел?

— Не, няма. В най-близкото селище има не повече от четиристотин жители. Това е старият път на керваните. В селото има един стар кервансарай. В него стотици камили са донасяли и оставяли стотици бълхи и разни други насекоми. Аз лично бих предпочел един хубав и чист бивак на открито.

„А аз не бих искала да прекарам още една нощ близо до теб!“ — помисли Мати. Обаче трябваше да избира между Райън и бълхите.

— Звучи разумно.

— Как, няма ли да спориш? — изненада се той.

— Не, но мисля, че е по-добре да отидем под онези дървета. — От зазоряване пътуваха през тревиста местност. На около двеста метра от тях се издигаше малко хълмче, покрито с гъсталак от акацииеви дървета.

— Нямаш предвид онези там, нали?

— Точно тях имам предвид. Дърветата ще ни предпазят от слънцето.

— Е, ти си шефът. — Той включи мотора, насочи ревера към хълмчето и спряха сред горичката от акации. — Ще разпъна палатката.

— Ще ти помогна. — Мати излезе от автомобила и пораздвижи мускулите си. Краката ѝ се бяха вдървили от дългото некомфортно пътуване. Тя започна да се бори с едно от колчетата на палатката, залитна и се опря в едно дърво. — Набодох се! — извика тя, отскочи встрани и сълзи потекоха по лицето ѝ. Райън дотича откъм огъня, огледа я и избухна в смях. — Изобщо не е смешно! Нещо ми се забоде в... в мен. Извади го! И да не си посмял да се смееш!

— Няма — увери я той. — Обърни се.

— Ти все още се смееш — обвини го тя.

— Не, наистина не. Ще те заболи малко.

— Аз... Олеле! — Мати се обърна да разгледа острия трън между пръстите му. — Откъде се взе това? Защо не ме предупреди?

— Мислех, че знаеш. Ти настоя да дойдем под тези дървета. Това не бе лоша идея, но при положение, че внимаваш. По тези места ги наричат „трънени дървета“.

На Мати бе необходим половин час, за да възвърне доброто си настроение. Като стоеше и наблюдаваше как Райън разпалва огъня, честността ѝ я накара да признае, че той би могъл сам да свърши цялата работа само за десет минути, ако не бе нейната помощ.

— Чудя се защо наоколо няма нито птици, нито животни — като че цялата страна е опустяла — замислено каза тя.

— Напълно си права — забеляза Райън, като постави котле с вода на малкия огън и извади един тиган. — Сушата е продължила десет години по целия Сахел. Западният район на Судан, Етиопия, Чад, Централноафриканската Република бяха почти изпепелени от нея. Чувал съм, че някога тук е можело да се видят лъвове, слонове, щрауси, леопарди, жирафи — изобщо всички животни, характерни за Централна Африка; да не говорим за птиците. Всички те са били прогонени от сушата. Обичаш ли яйца на прах?

— Бих опитала всичко, но само веднъж.

Той наля малко вода в тигана и взе да разбърква сухия яйчен прах.

— Чух, че някои от птиците вече се връщат. В Малхал — той посочи към хълмовете на запад — казват, че кильосите са се завърнали. Това са африканските щъркели. От време на време се вижда

и по някой лешояд. Казвали са ми, че се появяват и лъвове — обикновено стари мъжкари, преминали разцвета си. Те са най-опасни. Край Нил вече всичко се е нормализирало, но в саваната животът все още е труден. О, и се пази от змиите, разбира се.

— Как мога да различа отровните змии от другите?

— Няма други, госпожице. Опитай това, докато приготвя кафето.

— Той ѝ подаде къшай от „пътническия хляб“, който за първи път бе опитала на „Хурия“.

В палатката имаше два отделни спални чувала, поставени в най-раздалечените ъгли. Мати изтърка тигана с пясък, докато той премести лендровера под дърветата.

— Така няма да ни изненадат, докато спим — отбеляза Райън.

Окончателно разстроил нервите ѝ с тази забележка, той събу ботушите си, разкопча колана и се опъна върху един от спалните чували. На Мати не ѝ бе толкова лесно. Тя последва примера му, но само се мяташе и въртеше, без да намери удобно положение. Става два пъти, за да измъкне по някой камък изпод спалния чувал.

Но него изглежда нищо не го беспокоеше. Колкото повече мислеше Мати за това, толкова повече се ядосваше. С всяка изминалата минута цялото начинание ѝ изглеждаше все по-авантюристично. Да тръгне с Райън Куин, защото той не можел да бъде изслушан от Съвета, ако не бил женен? „Това е най-плитката лъжа, която някога съм чувала! Тогава защо се хванах на въдицата? Защо му повярвах? Трябва да съм идиот, за да се вържа на идея, подхвърлена от Райън Куин! Но тогава защо? Ами защото идеята не бе негова, а моя!“ — успя да помисли тя и се унесе в сън.

Бе дълбоко заспала и дишаше равномерно, когато Райън отвори очи, огледа се, претърколи се и прекара няколко приятни минути в съзерцание. Мати не си бе направила труда да се пъхне в спалния чувал. Тя само бе свалила обувките си и се бе изтегнала върху него. Русата ѝ коса бе пръсната в безпорядък около лицето. Блузата и камизолата ѝ се бяха вдигнали нагоре, разкривайки нежната загоряла кожа на бедрото и корема ѝ. Райън помисли, че е много красива, легна и се унесе в сънища, каквито не бяха го спохождали от години.

А Мати сънуваше кошмар. Земята се разлюля, като че се намираше в лодка. Някаква заплашителна ръка размаха трън пред нея и в ушите ѝ прозвуча кънтящ глас: „Как смееш да ръководиш, когато

дори не можеш да изпълняваш заповеди?“. От върха на Олимп Зевс запрати към нея светкавица и страховитите пламъци, избухнали от двете страни на пътя й, я заставиха да застане трепереща по средата му. А след това тя падна в река и се измокри. Мати се събуди с вик и се застана на колене.

— Хайде, какво има? — Райън бе излязъл от спалния чувал, стоеше до нея и я прегръщаше покровителствено.

Наоколо трещяха гръмотевици и огромни дъждовни капки шибаха палатката. Дъждовният сезон бе настъпил.

Двамата останаха няколко минути коленичили и прегърнати, наблюдавайки дъжда. Райън я успокояваше. Мати положи усилие да възстанови контрола над разстроените си сетива.

— Цели три месеца ли ще вали? — попита тя.

— Няма да е чак толкова зле. През следващите три месеца ще вали. Но само през тридесетина дни от тях. Лошото е, че през тези тридесет дни ще се изсипе целият дъжд за годината. Виж колко големи са капките!

Равната повърхност на саваната около тях се бе превърнала на кал от дъжда. Капките бяха големи колкото градушката в Нова Англия. В облаците над тях блесна огромна светкавица.

— Трябва да се махаме оттук — промълви Райън.

— Да се махаме оттук, в този вид! Ти си луд!

— Слушай, ти си инженер! — изкрешя й той. — Погледни къде се намираме! Наоколо се святка и гърми, а ние сме под акацииеви дървета на върха на хълм сред огромна равнина. Това не ти ли говори нещо, шефе?

Умът на Мати с мъка се размърда. Равнина, хълм, светкавици — всичко това сочеше опасност.

— Накъде да бягаме? — задъхано попита тя.

— Тук отляво има една канавка. Веднага след следващия гръм тичай към нея с всички сили!

Мати потърси обувките си; след това реши да ги вземе в ръка, вместо да губи време да ги обува. Тя пробяга тристате метра с рекордна скорост. Канавката — вдълбнатина, дълбока едва един метър, се виждаше все по-добре, колкото повече я приближаваше. Райън не ѝ оставил време да скочи елегантно в нея. Със силен тласък той я бутна с

главата напред в канавката и миг по-късно се стовари върху нея с цялата си тежест.

— Дръж главата си ниско! — изкрещя той, за да надвика воя на бурята. — Няма да продължи дълго. И си прибери дупето вътре!

Мати прегърна земята, като се стараеше да се държи колкото може по-близо до нея. Водата, която трябваше да се оттича някъде, бе избрала тяхната канавка за тази цел и след броени минути те се оказаха затънали в кал.

Мати надникна през ръба на канавката. Гледката бе потресаваща. На по-малко от четиристотин метра от тях една светкавица бе ударила група дървета. Въпреки потоците вода, изливащи се над главите им, дърветата бяха обхванати от пламъци.

Най-после черното кълбо на гръмотевичната буря бавно се отправи на север към Ел Обейд. Но коварна както всички бури, тя още не бе нанесла последния си удар — запрати най-страшната светкавица от арсенала си, която падна сред акациевите дървета, поразявайки цялата горичка заедно с това, което се намираше в нея. После бурята кратко отмина, последвана от спокоен дъжд.

— О, господи! — промълви Райън. — Погледни само! — Палатката им бе обхваната от огъня. Две дървета бяха паднали върху лендровера и около резервоара му играеха пламъци. — Всичката ни храна е в колата! Защо на мен, Господи!

В този миг една искра попадна в локвичката гориво, изтекла от резервоара на ровера, пробит от паднал клон. Със силен трясък ровера, палатката и това, което бе останало от дърветата, избухна в пламъци и изчезна.

Дъждът продължаваше да се лее. Възцари се тишина. Ръката на Райън я повдигна и те седнаха в канавката, потънали до кръста в придошла вода, и се загледаха в останките от бивака си.

— О, господи! — жално повтори той.

— Има поне едно хубаво нещо — спокойно каза Мати, като търсеше обувките си под водата.

— О! И какво е то?

— Ами, тъй като ще трябва да вървим пеша, не е ли хубаво, че следващото село е само на километър оттук?

— Ти май не си се уплашила много?

— Разбира се, че не. Няма смисъл да се страхувам, след като всичко вече е свършило, нали?

— Предполагам, че не.

— Но преди пет минути, бях изплашена така, че зъбите ми щяха да се счупят от тракане! Как изглежда косата ми?

— Кална е, както и ти цялата. Но дъждовната вода е превъзходен шампоан.

— Всички мъже са еднакви! Вие никога няма да разберете жените! — Мати закачливо се усмихна. — Защо бе така мрачен преди малко?

— Всички жени са еднакви! — отвърна той. — Вие никога няма да разберете кое е важно за един мъж. На предната седалка на онзи ровер остана най-хубавата ми лула!

ШЕСТА ГЛАВА

— Няма нищо по-удобно от това — въздъхна Мати. Тя се бе излегнала в сламата, захапала стрък трева. Дървените колела на волската каруца скърцаха и бавно се търкаляха към планините. — И каква чудесна идея — да вземем цяла кола солове!

Въсъщност нямаха избор — в селото нямаше никакви други транспортни средства, които да бъдат наети, купени или откраднати!

В очакване на отговор тя погледна към Райън и едва сподави смеха си. Легнал по корем до нея в сламата, той спеше дълбоко. „Не знам защо толкова се заяждам с него — помисли тя. — Въпреки всичките ми глупости, той стори всичко възможно да се грижи добре за мен!“

Соловете не бързаха. От време на време спираха, като че бяха забравили за къде точно са тръгнали. Наунони, момчето, наето за колар, вървеше пред каруцата. Той бе твърде малък, за да се заплесва по момичетата по пътя, но проявяваше огромен интерес към всичко живо, изпречило се пред очите му, освен към соловете.

Мати се огледа наоколо и пое дълбоко дъх. Въздухът бе чист и свеж. На втория ден от пътуването им отново бе заваляло. Дъждът рядко траеше повече от час-два, но тогава наистина валеше здравата. За два дни природата около тях се бе съживила. Изсъхналата кафява савана се бе раззеленила, тревата се бе изправила и покрила с цветове. По привидно мъртвите храсти бяха напътили нови листа. Сухите канавки се бяха превърнали в езерца и потоци. Навсякъде, откъдето минаваха, малки групи масакини обработваха полетата си.

През първия ден Мати се чувстваше ужасно напрегната. Тя живо си спомняше как стоеше край бивака, докато дъждът измиваше калта от нея. Неспособна да помръдне, потънала в отчаяние, тя наблюдаваше как Райън ровеше из отломките, търсейки нещо, което заслужаваше да бъде спасено. Когато намираше някой малък предмет, той го хвърляше в краката. Така се образува утешителна купчинка: две манерки, един спален чувал — леко изгорен и шапката ѝ, която бе изгубила в лудия

бяг към канавката. Намериха и една раница със скъсан ремък, пушка с обгорена дървена част, но използваема, комплект за първа помощ, долното платнище на палатката и една четка за зъби. Не бе кой знае какво имущество, особено сред африканската савана. Райън излезе от пепелището и застана до нея, ядно загледан в малката купчинка.

Мати му се усмихна:

— Това положително намалява товара, който трябва да носим.
— Мисля, че никога няма да те разбера. Очаквах най-малко пристъп на истерия, а ти се шегуваш. Какво става с теб?

— Защо трябва да изпадам в истерия? Може да сме се загубили, но поне знаем на кой континент се намираме. И двамата сме здрави. По пътя все ще можем да открием храна. Освен това, нали ти си до мен!

— Ако това е комплимент, благодаря ти — предпазливо каза той.
— Комplимент е. Наведи се за малко. — Райън за момент изгледа дяволитото й лице, след което се подчини. Тя се повдигна на пръсти, изчисти част от лицето му и го целуна. Райън се изправи. Тя забеляза, че е нащрек.

— Защо направи това? — попита той.
— О, трябва ли да има някаква причина?
— Ами... Мисля, че не. По-добре да тръгваме. Бих искал да стигнем селото, преди да се стъмни.

— А ти изглеждаш, като че с теб са си играли хиляда котки!
— А ти изглеждаш тъй добре, че човек би могъл да те изяде!

Сега бе ред на Мати да се изненада. Коравосърдечният Куин да прави комплименти? Тя го загледа, докато той коленичи и се зае да събира оцелелите вещи в раницата.

— И аз бих могла да нося нещо — настоя тя, когато той метна раницата на гърба си.

— Сигурно би могла — рязко отвърна той, но се спря, като съзря обидения й поглед. — Виж, не исках да кажа това. Просто предполагам, че моето поколение е възпитано другояче. Мъжете трябва да носят товарите. Когато покая жена на вечеря, аз плащам. Отваряям вратите...

— Дори тук? — прекъсна го Мати. Докъдето поглед стигаше, не се виждаше нито къща, нито врата.

— Хайде, хайде — засмя се той. — Веднага щом открия някоя врата, ще ти я отворя. — Той раздвижи мускулите си, за да намести раницата по-удобно и тръгна.

Мати го последва, като бързаше колкото можеше. Обувките ѝ бяха подгизнали и жвакаха. Полата ѝ също не бе спечелила от приключението. Когато дъждът спря и слънцето отново се показа, от дрехите им започна да се издига пара. Когато полата ѝ изсъхна, се набра на коленете, тъй като платът се сви. Мати опита да отпусне колана ѝ, за да върви по-свободно, но изостана зад Райън. Накрая тя в отчаяние извика:

— Хей!

— Проблеми ли имаш? — обърна се той.

— Не съвсем. Просто... трябваше малко да си отдъхна. Не мога да вървя толкова бързо. — Тя не се оплакваше, а просто отбелязваше факта.

— Добре — съгласи се Райън. — Съвсем забравих. Не бързам много, нали?

— Не — отвърна тя, оправи полата и провери връзките на обувките си.

Когато тръгнаха отново, този път един до друг, Райън забави крачка. Вървяха покрай веригата хълмове в подножието на Джебел Коалиб. Мати се спъна в някакъв камък и Райън хвана ръката ѝ, за да я подкрепи. Когато отново тръгнаха, той все още стискаше ръката ѝ. А на Мати не ѝ се искаше да я измъкне.

Изкачването на малкото възвишение пред тях им отне час. В долината от другата му страна те съзряха селото — няколко скучени колиби. Но тя не обърна внимание на селото. Порази я слънцето, което залязваше на запад в многоцветно сияние. Мати дръпна Райън за ръката, очарована от природната картина.

— Погледни залеза! — ахна тя.

Той вдигна поглед точно когато златистият цвят преминаваше в кехлибарен, а червеният — в пурпурен.

— Велики боже! — възклика Райън. Те стояха и гледаха как цветовете се променяха, преливаха и се стопяваха в здрача.

— Не е ли странно? — каза той. — От месеци наред работя тук, а сега за пръв път имам време да гледам залеза.

В отговор Мати стисна ръката му, преизпълнена с великолепието на африканския залез. Когато след десет минути отново поеха надолу по хълма, ги очакваше посрещане, каквото не бяха сънували.

Без съмнение селцето беше малко. Но ако жителите му бяха четиристотин, тогава трябва да бяха поканили всичките си роднини. Бяха от племето Масакин Тиуал, високите нубийци. Тълпата запя и няколко от мъжете подхванаха танц, подскачайки като огромни щъркели, търсещи храна в плитчините.

— Говориш ли техния език? — нервно попита Мати.

— Няколко думи. Неща като „Здравей, как си“.

— Това ще ни е от голяма полза, сигурна съм. Опитай да поговориш с онзи едър мъжага начело на тълпата.

Бяха се справили доста добре, помисли си тя един час по-късно. Името на мъжагата бе Амепа. Той имаше три жени, много добитък и бе получил заповед от Вожда Артафи да посрещне представителите на „Латимор“.

— От колко ли време ни чакат? — пошепна Мати. — Сигурно не са предполагали, че ще дойдем пеша. И откъде са разбрали, че идваме? Колко дълго щяха да ни чакат?

— Едва ли има значение — каза й Райън. — Туземният телеграф е предал на Вожда, че идваме. А за тези хора понятието „колко време“ изобщо не съществува. Те щяха да ни чакат, докато дойдем или докато Вождът им прати заповед да спрат да чакат. Това много оправдява нещата, нали? Виж какви налудничави къщи!

Всички колиби в селото бяха еднакви. Пет кирличени кръгли кули бяха съединени звездообразно с кирличена стена и образуваха една цяла постройка. Всяка кула имаше отделно предназначение: една бе спалня, друга — килер, трета — детска стая и тъй нататък. В централното помещение бе предвидено място за открито огнище.

— На Амепа не му е лесно — забеляза Райън. — Той трябва да построи еднакви къщи за всяка от трите си жени. Затова повечето от членовете на племето имат по една жена. Искаш ли да вземеш душ?

— Разбира се, че искам — отвърна Мати, — но само ако излезеш от къщата, господин Куин.

„Душът“ бе част от централното помещение, която беше застлана с камъни. Точно над тях, закачена с халки за стената, висеше голяма делва с вода. Процедурата, обяснена й със знаци от едно младо

момиче, което ѝ помагаше, изискваше Мати да се съблече, да застане под делвата и да я наклони, докато водата плисне върху нея, да се насапуниса с грубия пепелив сапун и след това да се изплакне по същия начин. На Мати ѝ хареса. Тя обилно използва сапуна, а когато свърши, се избърса с дебел памучен пешкир.

Дрехите ѝ бяха в ужасен вид и би било крайно неприятно да ги облече отново. Но след като се изкъпа, тя установи, че те бяха изчезнали. На тяхно място имаше една бяла галабия, която я покри от врата до глазените. Помощничката ѝ, издокарана с вкус в племенни татуировки и нищо друго, оправи подгъва на галабията, хвана Мати за ръка и я заведе в съседната къща. Там я чакаше Райън, облечен в нелепи европейски червени шорти.

— Вечерята е готова — каза той, оглеждайки я от главата до петите. — Леле, колко си елегантна!

— Ти също — каза Мати. — Я се обърни да те видя отзад.

Той направи бърз пирует:

— Доволна ли си?

— Хмм. — Той бе много хубав мъж. Не бе забелязала това по-рано. Добре сложен, с почти идеални пропорции, без никакви тълстини — точно като мъжете от реклами на бански костюми. Симпатияга, би казала сестра ѝ Фейт. Мати едва успя да скальпи някакво смислено изречение.

— Ще вечеряш ли? — попита Райън. — Домакинът ни не може да вечеря с нас. Ние сме гости на Вожда, а той е само местен старейшина.

Те ядоха от обикновена дървена паница, в която имаше голяма купчина блестящ бял ориз със зеленчуци. На Мати ѝ бяха познати само лещата, бобът и лукът.

— Няма ли месо? — попита тя.

— То не е част от обикновеното меню отвърна Райън. — Ако туземците живеят близо до река, ядат риба. Само понякога, на голям празник, се яде месо. Харесва ли ти?

— Вкусно е, но ми е трудно да го пъхна в устата си. Къде са ножовете, вилиците, лъжиците?

— Те са само за мамини синчета. Яде се с дясната ръка — точно с трите ѝ пръста. Пъхаш ги в яденето, правиш малка топчица и я слагаш в устата си.

— Не е чудно, че ядат голи — въздъхна Мати след третия опит.
— Направих чуждата дреха на нищо.
— Трябва постоянство, госпожице.
— Да, постоянство...

Тя успя да превъзмогне себе си и накрая придоби сръчност. Вече съвсем се бе стъмнило. Огънят в огнището и един фенер, закачен на стената, бяха единственото осветление. Над тях гледаха звездите — и може би се смееха от сърце. Мати изми ръцете си под „душа“, избръса ги в галабията и се протегна.

— Изморена ли си? — попита Райън.
— Направо съм гроги — призна тя.
— Не искаш ли да се поразходиш на лунна светлина?

Мати погледна съсираните си обувки. Видът ѝ бе загубил всяка елегантност. „Изглеждам тъкмо като за Черна Африка! — засмя се тя на себе си. — Мати Латимор в походни обувки и нощница! Ако мама само можеше да ме види!“

— Не мисля — отвърна тя. — По-добре да запазя краката си за утре. Страшно ми се спи. Но къде ще спя?

— Ами, това е нашата къща —бавно поде той.
— В нея има само една спалня, а ние имаме само един спален чувал.

— Предполагам, че няма друг начин?
— Няма. Освен това, тези добри хора си мислят... — Той мълкна, като търсеше подходящи думи.

— Продължавай — насърчи го Мати. — Няма смисъл да скромничиш.

— Виж — поколеба се той, — казали са им, че пристигат вождът и жена му, и...

— Добре, добре. Предполагам, че от нас двамата ти си вождът?
— Дяволски си права — изръмжа Райън. — А ти си жена ми! И недей да ми противоречиш!

— Кой ти противоречи? — мило каза Мати и се отправи към „спалнята“. В единия ѝ край имаше нещо като подиум. Той бе кирпичен, както и останалата част от къщата. Върху него бе проснат пострадалият спален чувал. Същият, с който за първи път се бе запознала на „Хурия“. Мати пое два пъти дълбоко дъх, за да успокои нервите си. Сега нещата не изглеждаха тъй зле, както в онази първа

нощ на кораба. Тя бе попаднала в един фантастичен свят, където всичко бе по-различно; тази нереалност потискаше страховете ѝ. Без да му мисли много, Мати развърза обувките си, постави ги отстрани и се пъхна в чулала. Един час по-късно дойде Райън и се вмъкна до нея.

— Имаш ли достатъчно място? — сънено попита тя, докато той се наместваше.

Райън промърмори нещо и се обърна с гръб към нея. След минута Мати чу как дишането му се забавя. „Заспа — каза си тя. — Радвам се, че заспа. Нямаше да ми е приятно цяла нощ да отблъсвам атаките му.“ Всъщност не се радваше чак толкова. Не че желаеше истинско сражение, но той все пак би могъл да опита да ѝ досажда поне мъничко, нали? Женското ѝ самолюбие бе засегнато. Но преди да успее да анализира чувствата си, тя също заспа.

Мати се събуди призори. Бе ѝ топло и удобно, както бе легната на левия си хълбок. Райън се бе притиснал до гърба ѝ и бе прехвърлил едната си ръка на корема ѝ. Тя не можеше да премести ръката му, без да го събуди, а не искаше да прави това. Вчера той много се бе изморил. Без съмнение и днешният ден нямаше да бъде по-лек. Райън се нуждаеше от почивка. Този аргумент ѝ се видя задоволителен и тя опита да пренебрегне сигналите, които изпращаше тялото ѝ. „Престани да се заблуждаваш! — заповяда съвестта ѝ. — На теб това ти харесва!“

— Я стига — промърмори Мати.

Райън мигновено се събуди, готов на всичко. В централното помещение половин дузина гласове подхванаха разговор и се закикотиха. Две глави се промушиха през вратата на спалнята и казаха нещо.

— Закуска — преведе Райън. — Добре ли спа?

Мати протегна ръка, за да се повдигне, и леко извика, когато пръстите ѝ докоснаха голото му тяло.

— Да, спах добре — почти без дъх каза тя. Ръката ѝ отскочи от горещата му кожа и увисна във въздуха. Той се засмя и се измъкна от спалния чувал.

Мати внимателно го последва. Докато бе спала, галабията ѝ се бе вдигнала нагоре, разкривайки бедрата ѝ. А тя нямаше намерение да показва такава голяма част от краката си на ярката слънчева светлина. Въпреки че наблюдаваше непрекъснато Райън, той като че не ѝ

обръщащо внимание. Собствените ѝ дрехи бяха поставени до нея, изпратни и прилежно сгънати. Обувките ѝ бяха почистени и намазани с някакво масло със сладникав мириз.

Закуската се състоеше от плоска питка, изпържена върху желязото, което служеше за тиган. В нея бе увит пълнеж от същите зеленчуци, които Мати бе видяла снощи. Допълваше я горещ чай.

— А сега какво ще правим? — попита тя, лапвайки последния залък.

— Същото. Ще пътуваме за Топари.

— Но то е много далеч!

— На около сто и двадесет километра.

— Но аз не мога... — започна Мати, но веднага стисна устни.

— Ще се возим през целия път.

— Ще се возим? На какво?

— Каляската Ви очаква, Ваше Величество — засмя се той и посочи към вратата.

И наистина, там се мъдреше една дървена двуколка с два изморени вола и едно малко момче със сияещо лице. Те бяха заобиколени от цялото население на селото, дошло да ги изпрати.

— С това ли ще пътуваме до Топари? — ахна Мати.

— Да. Напълнили са я със свежа слама специално за нас.

— Но ние ще изминем сто и двадесет километра за цяла вечност!

— Увериха ме, че това са два чудесни и извънредно бързи вола — сериозно каза Райън. — Ще изминаваме по петнадесет километра на ден — значи, ще пътуваме осем дни! Жените са ти приготвили подарък. Усмихни се!

Селяните подхванаха песен и ѝ помогнаха да се качи в каруцата. Воловете неохотно потеглиха напред, без да обръщат внимание на кръголикото момче и голямата му тояга. Един час по-късно те все още дочуваха песните откъм селото. Мати се излетна на сламата и се засмя. На себе си, на света и на Райън...

През първия ден те едва изминаха петнадесет километра. Воловете не искаха да вървят по пътя. Едно от колелата се разхлаби и трябваше да се поправи. Райън се справи с всичко това със спокойствие, което я изненада. Всеки път, когато тя започваше да нервничи, той казваше: „Няма смисъл да бързаме“.

В края на деня, сгущена край огъня от говежди тор, вечеряйки със същите питки, каквото бяха яли сутринта, Мати сама започна да вярва в това.

— Не съм подозирал, че можеш да готвиш — каза Райън. — Тези питки са чудесни.

— Разбира се — гордо призна тя. — Това е едно от изискванията, за да бъдеш дъщеря на семейство Латимор.

— Готовното?

— Точно така, господине, макар че никога преди не съм месила хляб по този начин.

— И как се научи?

— Гледах жените на закуска и си казах, че е същото като да правиш палачинки. — След което с копнеж добави: — Бих предпочела сандвич с пържола.

— Той не е полезен за здравето — авторитетно каза Райън. — Вегетарианската диета е здравословна.

— Безспорно — въздъхна Мати. — И скучна. Днес не изминахме твърде много.

— Никоя волска каруца не върви бързо. Първите двадесет и четири часа винаги са най-отегчителни. Къде е момчето?

— Наеханих го и то отиде при воловете. Ти сигурен ли си, че това са най-бързите волове?

— Така ми казаха. Нали не мислиш, че сме попаднали на единствения измамник сред масакините?

Мати се разсмя с отхвърлена назад глава; прекрасната ѝ руса коса се развя от вятъра. Когато спря да се смее, Райън се бе втренчил в нея със странен израз на лицето си.

— Бих искала отново да можех да се изкъпя — тихо рече тя.

— Тук няма душове, но има вани.

— Говориш за онези дупки, пълни с вода? Мислех, че може да са заразени с нещо.

— Няма причина да бъдат, Мати. — Името ѝ прозвуча нежно без сарказма, който той влагаше преди. — Преди по-малко от три дена тези канавки бяха сухи. Сега са пълни с дъждовна вода. Какво повече би могла да желаеш? Чистата дъждовна вода е полезна за кожата, нали?

— Наистина е така. А сапун?

— Имаме колкото искаш.

— Ах, защо нямаше още една галабия? Ще ми се да облека хубавите си дрехи, след като пристигнем.

— Жените се сетиха да ти сложат три-четири в тази торба. А също и два пешкира, и гребен. Какво повече би могла да искаш?

Хайде, смелост, каза си Мати.

— Аз малко... Виж, това е открито поле и може да има диви животни, а пък...

— От какво друго имаш нужда?

— Мисля, че имам нужда от пазач — почти прошепна тя.

— Аз съм на разположение.

— Нямам предвид някой, който да стои и да ме гледа как се къпя!

Не искам ти да...

— Да те разбера погрешно? — прекъсна я Райън. — Да се опитам да поsegна на шефката?

— Просто исках всичко да бъде... ясно.

— Можеш да бъдеш сигурна в това. Нещо друго?

Те напуснаха светлината на огъня, минаха покрай воловете и отидоха до една канавка. Мати седна на брега, наблюдавайки как Райън прави внимателен оглед.

— Нищо — докладва той. — Съвсем чиста е. Можеш да започваш.

— Да. Веднага щом...

— Тръгвам си!

Той изчезна в тъмнината. Мати се огледа и за да бъде съвсем сигурна започна да брои назад от сто. Когато стигна до нула, стана, внимателно се съблече, взе сапуна и нагази във водата.

Вместо очаквания студ, тя усети топлината на водата, която приласкаващо се надигна около нея. Дълбочината бе почти до гърдите ѝ. За момент Мати неспокойно огледа хоризонта. Нищо не помръдваше. Едва ли на Райън Куин му бе притрябало да я зяпа — през последния ден около него имаше само голи жени, при това всичките хубави.

Мати взе да се търка енергично със сапуна, като че искаше да изличи мисълта за Райън и голите жени. На два пъти тя го изпуска и той потъваше на дъното. Гмуркането за скъпоценното парче сапун се превърна в малка игра. Накрая го хвана за последен път, излезе да го

остави до купчината дрехи и отново се върна във водата да поплува. Чувстваше се идеално. Всичко бе толкова... спокойно.

Пътуваха за Топари и беше важно самото пътуване, а не пристигането. Тя погледна към луната, която току-що я бе изненадала. Върху топлата вода танцуваше сребриста ивица светлина. Мати разтърси глава и от златистата ѝ коса се посипаха капки. Една погрешна стъпка я събори на колене във водата. Тя се разсмя и нежният ѝ смях се разсipa сред тишината. Водата се стичаше от косата в очите ѝ. Мати слепешком изпълзя на брега и се изправи.

— Афродита — промълви мъжки глас в ухото ѝ. Тя бързо се обърна, за да се озове увита в един от пешкирите, подарък от жителите на Моро.

— Райън?!

— Че кой друг?

Мати опита да се изтръгне от него, но ръцете му я държаха здраво. С едната си ръка той започна да описва големи кръгове по гърба ѝ от раменете до закръглените ѝ бедра.

— Какво правиш? — прошепна тя.

— Бърша ти гърба. Какво друго?

Никога през живота си Мати не бе изпитвала подобно нещо. Когато бе малка, майка ѝ много пъти бе изсушавала гърба ѝ, но усещането бе съвсем различно. В нея се пораждаше възбуда. На това трябваше да се сложи край и то час по-скоро. Мати се извъртя и се освободи от него, като остави кърпата в ръцете му. Застана обляна от лунната светлина, вдигнala по прастария начин ръце към гърдите си.

— Ти обеща да ме пазиш — с треперещ глас каза тя.

— Аз те пазя — отбеляза Райън. — Забрави си кърпата.

— Ти... каза, че ще стоиш надалеч!

— Изльгах.

Тя можеше да избяга. Можеше да изпиши или да избухне в гняв. Вместо това обаче стоеше неподвижно и трепереше от хладния нощен вятър, който милваше тялото ѝ. Райън отново приближи и възможно най-внимателно я уви в кърпата.

— По-добре ли си? — попита той, докато ръцете му изсушаваха косата ѝ.

Твърде много усещания разстройваха аналитичния ум на Мати. Сетивата ѝ изпращаха множество пулсиращи сигнали, които

съобщаваха... Какво? Тя не можеше да дешифрира сигналите!

Райън я завъртя и започна да я изсушава отпред, нежно прокарвайки ръце през кърпата по гърдите ѝ. Тогава Мати изведнъж разбра — „Опасност!“ — това бе сигналът, идващ от всички посоки. Тя отстъпи назад и неволно разтвори пролука в кърпата.

— Колко си красива! — каза той, поглеждайки към твърдите ѝ малки гърди. След това със съжаление повтори: — Колко си красива! — И затвори пролуката. Целуна Мати по челото и отстъпи назад.

Няколко мига двамата стояха един срещу друг, облени от бледата лунна светлина. Накрая Райън се опомни.

— Обуй си обувките, преди да се върнеш — предупреди я той. — Кой знае какво може да настъпиш.

— Обувките — промълви Мати и седна на купчинката дрехи, за да ги обуе. — Обувките... — Тя още веднъж потрепери, но не от студ, и нахлузи новата галабия. След това събра вещите си и спря още веднъж да погледне лунната пътека в искрящата вода. Една звезда се отразяваше в нея. „Бог знае на колко прельствания е била свидетелка“ — въздъхна Мати на ум.

Но тя не трябваше да забравя, че е длъжна да спазва дистанция между себе си и подчинените си! Така пишеше и в правилника на компанията. Дявол да го вземе господин Куин!

СЕДМА ГЛАВА

Сутринта на третия ден от пътуването настроението им значително бе помръкнало. Отново бе заваляло и те бяха опънали спасеното долно платнище на палатката върху каруцата като навес, за да се предпазят от дъждъ. Малкото момче, което им служеше за водач, бе изчезнало.

— Ей там е родното му село — посочи Райън. — След час-два ще вземем нов водач.

— Благодаря, господин Куин — мрачно каза Мати.

— „Господин Куин“? След снощи?

— Именно заради снощи.

Мати си бе намерила една любима вдълбнатина в сламата, точно според нейните размери. За да му покаже неблагосклонността си, тя я напусна и отиде в задната част на каруцата. Дъждът валя два часа. Но тяхната студенина трая само половин час.

— Виж, извинявай, ако... съм те засегнал — извини се Райън.

Мати само това чакаше.

— Изобщо не си ме засегнал — каза тя. — Наистина. Ти ме изненада, а аз като всички живи същества реагирам, когато ме сварят неподгответна. Освен това се срамувах, ако искаш да знаеш. — Мати опита да се усмихне.

— Не знаех, че имаш трапчинки — забеляза той. — Ще дойдеш ли отпред?

— Добре, ще дойда. — Мати запълзя заднишком през сламата към любимото си местенце.

Той се усмихна.

„Божичко — помисли си тя, — та той е почти красив, когато се усмихва!“ Мати се излетна, прехвърляйки тази мисъл в главата си, и почти веднага заспа.

Събуди се към обед. Райън седеше до нея с кръстосани крака, загледан във воловете. Дъждът все още валеше и добичетата бяха

решили, че им стига толкова. Без да обръщат внимание на подвикванията му, те бяха излезли от пътя и пасяха във високата трева.

— Дванадесет. Време за обяд — взе да размишлява Мати.

Райън погледна часовника си.

— Шест часът е — усмихна се той. Тя изненадано погледна своя часовник, подарък от баща ѝ, който не би посмял да не върви точно. — Не си го нагласила според местното време. — Райън се наведе да го погледне и ръката му закачи гърдите ѝ.

— Аз... нагласих го според часовника в лагера в Кости.

— Да, но в земите на нубийците времето се измерва по слънцето. Изгревът е първият час на деня, след който следват останалите единадесет. Залезът е първият час на нощта.

— Но тогава не всички часове могат да бъдат еднакво дълги!

— Разбира се, че могат. Знаеш, че сме само на няколко километра от екватора. Може да има малка разлика в дължината на часовете, но това изобщо не притеснява масакините. А сега, тъй като ти си шефът, а в Латиморовото царство шефът винаги върши черната работа...

— Чакай! Латиморовото царство е далеч зад нас. Ние сме равностойни съдружници!

— Добре, съдружнико, в такъв случай ще хвърляме чоп кой от нас да излезе в дъжда и да върне воловете на пътя.

— Не можеш да накараш една жена да излезе навън в тази буря!

— А! Значи не сме равни. Някак си бях сигурен, че ще излезе така. Да не си някоя от новите феминистки?

— И да, и не. Придържам се към принципите на майка ми. Тя казва, че по-скоро би умряла, отколкото да признае, че някой мъж е добър колкото нея!

— О, ултрафеминистка!

— Не съвсем. Аз вярвам, че мъжете и жените се допълват взаимно. Както майка ми и баща ми.

— В такъв случай ето какво ще направим. — Райън приближи към лицето ѝ един от големите си пръсти и повдигна брадичката ѝ. — Ще се жертвам. Аз ще изляза в дъжда, ще се намокря до кости и ще върна колата на пътя. Но при условие, че ми платиш.

— Добре.

Райън прескочи през горната дъска на каруцата. Мати се излегна по корем и загледа навън. Бе трудно да сдържи смеха си, докато наблюдаваше как той, целият подгизнал, ръчкаше и бълскаше добичетата, като от време на време отиваше при главите им и им четеше конско, като размахваше ръце и заплашваше с юмруци.

— Не удрий клетите животни! — извика тя.

Той я изгледа кръвнишки, направи едно последно усилие и двата вола, решили, че е време да тръгват, закретаха към пътя. След няколко секунди Райън скочи в каруцата. По лицето му се стичаше вода.

— Погледни ме — изръмжа той и зарови из багажа за кърпа. — Трябва да имаш хриле, за да оживееш навън! — Той хвърли пешкира и се просна до нея. — А сега, хубавице...

— Какво, по дяволите... Ей, целият си мокър! — възклика Мати, когато той я измъкна от удобното й гнезденце и я притисна в ръцете си. — Какво си въобразяваш!?

— Вземам си заплатата.

— Аз... Портмонето ми не е в мен — смути се тя. — Ти... Не мога да ти платя сега. Нямам...

— Имаш всичко, каквото ми трябва.

Той се отпусна върху нея. Мати изви глава настрани, но нямаше накъде да бяга — бе затисната под него. Гърдите й бяха смачкани под мократа му риза, един от краката му бе преметнат върху нейните, приковавайки я към сламата. Лицето му бе тъй близо, че почти се размиваше пред погледа й. Тя затвори очи. „Защо се бориш? — укори я съвестта й. — Знаеш, че го искаш! Все пак, това е само целувка! Но във всеки случай, най-добрата защита е настъплението.“ Тази мисъл я насърчи. Когато бе казана бързо, звучеше почти логично. Мати измъкна ръце изпод мечешката прегръдка на Райън и ги сключи на тила му. Първото докосване имаше чуден вкус. Когато той отново я целуна, усещането наподобяваше повече атака на хунския вожд Атила, решил да отмъщава на невинната й уста. То като че продължи часове, предизвиквайки трескави тръпки по тялото й. Изведенъж Райън я пусна, отдръпна се и мрачно се загледа в лицето й от далечния край на колата.

На Мати й трябваше известно време, за да възстанови дишането си и да се превърне отново в аналитичната инженерка, госпожица Латимор. Райън като че прочете метаморфозата по лицето й.

— Предполагам, вече съм персона non grata? — предпазливо попита той.

— Няма такова нещо. На мен ми хареса. А на теб?

— Наистина ми хареса. Искаш ли още?

— Не, господин Куин. Това трябва да се получава в малки количества. Не бих искала да ми става навик. Но тази целувка ми хареса.

— Значи, не ни търсете, ние ще ви се обадим?

— Нещо такова. Но това не значи, че не можем да бъдем приятели. Добри приятели.

Последвалите дни бяха като пролетни цветове в розова градина. Малката пъпка, разпукнала се през този ден, порасна, разтвори се и обкръжи пътешествието им с ореол от удоволствие. Те взеха нов водач, възрастен воин, чисто име така и не научиха, и влязоха в ритъма на пътуването.

Всяка вечер и сутрин Райън палеше огън, наглеждаше воловете, преобръщаše сламата в колата, за да не мухляса, и се грижеше за Мати като някой любец чичо. С изключение на моментите, когато я докосваше. Това ставаше съвсем случайно и се дължеше на теснотията в каруцата. Но всяко докосване събуждаше спомен, запалваше искрица, която караше лицето на Мати през целия ден да грее от удоволствие.

Един ден двамата се разхождаха под ясното небе, хванати за ръце. Мати се смееше, взирайки се в тъмните му очи. На неговото лице грееше щастлива усмивка. Те съзряха малки жълти цветя, поникнали край пътя.

— Маргаритки — бързо каза той и откъсна две цветчета.

Мати знаеше, че не са маргаритки, но това едва ли имаше значение. Бяха на стотина крачки пред каруцата. Воловете бяха спрели. Райън вдигна своето цвете и започна да къса листенцата му: „Обича ме, не ме обича“, докато бедното малко цвете загуби последното си листенце на „Обича ме“.

— Ей, как го направи? — попита Мати, като се смееше.

— Преброих листенцата, преди да започна, и откъснах излишното.

— Но това е измама!

— Ни най-малко. В любовта и войната всички средства са позволени!

Той не се шегува, каза си Мати. Райън стоеше пред нея и я наблюдаваше. „В любовта и войната“? Това положително не бе война, тогава трябва да бе... Той чакаше тя да каже нещо!

— Воловете ни стачкуват... — промълви тя и трепна като видя как усмивката му се стопява.

Започнаха да си разказват истории. Тя му разказа всички малки подробности от живота си като една от дъщерите на Латиморовия дом. Той ѝ разправи всичко за живота в бруленото от ветровете ранчо и как след загубата на баща си бе направил всичко възможно да поддържа ранчото, докато следваше за инженер в Тексаския университет.

— Винаги съм искал да пътешествам — меланхолично каза той една вечер. — Но сега... не знам. Имам чувството, че е време да пусна корени.

— Искаш да кажеш, да се върнеш в Тексас? — Те лежаха един до друг в сламата, с лица обърнати към смрачаващото се небе.

— Може би. Предполагам, че ти не би могла да водиш такъв живот?

— О, не знам. Най-хубавите ми години преминаха в една ферма, когато баща ми се ожени за втората ми майка.

— За първи път чувам, че имаш мащеха. Мислех, че ти е истинска майка. Като мащехата от приказките ли е?

— Изобщо не е такава — засмя се Мати. — Прилича повече на кръстница вълшебница. Татко нямаше представа как да се справя с едно седемгодишно момиче. Сестра ми Беки е дъщеря на Мери-Кейт. Честна дума, ние ги заведохме пред олтара!

— А сега си инженер?

— Ами... по стечие на обстоятелствата. Въщност завърших архитектура. Но татко имаше нужда от помощник в бизнеса. Някой ден брат ми Майкъл ще го поеме, но сега е само... Господи, Майк е на двадесет години. Като че вчера беше бебе!

— Би могла да упражняваш професията си на верандата на ранчото ми. Има място колкото искаш, много е удобно...

— А Вирджиния?

— Да, Вирджиния... — промълви той. След няколко минути мълчание Мати утешително потупа ръката му и слезе от колата, за да

се погрижи за вечерята.

Райън пусна воловете да пасат и отиде при нея. Тя бе запалила огъня сама.

— Станаала си доста сръчна — похвали я Райън. — Трябаше да забележа, че под тази хубава външност се крие фермерка!

— Я стига! Веднага разпознавам ласкателствата, дори да са изречени от тексаски каубой! След още два дни така ще почернея, че кожата ми ще се нацепи. А и от този сапун косата ми почти е избеляла. Господи, на какво приличам!

— Приличаш на нещо, което човек с удоволствие би съзерцавал — засмя се Райън и стисна лакътя й.

Бе настъпила последната вечер от пътуването им. През целия ден ги подминаваха големи и малки групи масакини. Всички те крачеха по пътя и пееха, устремени към Топари.

— Мисля, че е по-добре да спрем да пренощуваме тук — каза Райън, докато наблюдаваше потока от хора. — Тук има вода и място колкото щеш. Подозирам, че ако приближим селото още малко, няма да намерим нито едното, нито другото.

— Колко мислиш, че ще трябва да изминем утре?

— Не много. Пет-шест километра, според водача ни.

— Тогава да спрем. Това е последната ни нощ на път, така да се каже. Не си ли малко нервен?

— Малко...

След вечеря те отидоха до едно малко хълмче наблизо и зачакаха да видят изгрева на луната. Ръката му бе обвила раменете й. Нейната ръка го прегръщаше през кръста.

— Изминахме дълъг път — прошепна Мати.

— Около сто и двадесет километра.

— Нямам предвид километрите, а... Нали знаеш.

— Да, знам. Ти се промени.

— Ти също, слава богу.

— А сега кой прави умни забележки?

— Малко съм... уплашена от това, което ни предстои.

— На нас? Остави нещата да вървят от само себе си.

— Не — възрази Мати. — Имам предвид срещата ни с хората от селото. Имаш ли някаква идея какво да правим?

— Имам една-две, но много неопределени. Ще трябва да проучим накъде духа вятърът. А ти?

— Не съм сигурна. Трябва по някакъв начин да свържем бъдещето на масакините с бъдещето на железопътната линия. Знаеш ли, така ми се иска да поплувам. Мислиш ли, че е възможно?

— Разбира се — засмя се той. — Онова, което се вижда там, не е просто някаква дупка в земята. Това е „гор“.

— Какво, по дяволите, е „гор“?

— Това е корито на река, която през половината година е пресъхнала. Когато пресъхне, суданците построяват бент вния край. Тук почвата е тежка и глинеста и задържа водата. Когато дойдат дъждовете, „горът“ зад бента се напълва и хоп — ето ти резервоар. Хайде да се изкъпем!

— Аз... не съм си взела банковия...

— Никога ли не си плувала гола?

— Само... много отдавна. Нямаш представа колко са дълбоки калвинистките ми корени.

— Тогава ще ги подрежем малко. Хайде, върви, точно в подножието на това хълмче. Аз ще се върна да нагледам воловете и да взема две кърпи.

Той се върна след десет минути. Откъм средата на езерцето се чу плясък. Той бързо се съблече и тъкмо се канеше да се хвърли във водата, когато луната изгря и нарисува пътечка през езерото, осветявайки косата ѝ и проблясващата алабастрова ръка, която бавно се издигна и загреба водата. „Сребърно момиче в сребърно езеро — помисли Райън и за момент замръзна неподвижен. — Какво прави тя с мен?“

Той пое дълбоко дъх и се гмурна, за да я попита.

Този ден спаха до късно. Събуди ги тропотът от краката на процесията, която се заизнива покрай тях. Мати предпазливо отвори очи. Райън я бе прегърнал с една ръка. Другата почиваше на бедрото ѝ. Снощи не се бе случило нищо, помъчи се да убеди себе си тя. Плуваха, играха, той я целуваше. Бе я отнесъл на ръце до колата, после се избърсаха един друг... И това бе всичко! Той би могъл да получи и повече, но не бе пожелал...

Тя се опита да стане, без да го събуди, но не успя. При първото ѝ леко помръдане очите му се отвориха.

— Я, какво има тук? — нежно попита той. — Момиче?

— Време е да ставаме. Пътуването свърши.

— Ах, разбирам. Пепеляшка е закъсняла твърде много и каляската се е превърнала в тиква?

— Във волска каруца! — Мати се измъкна от прегръдката му.

Райън я наблюдаваше как се облича, излегнат с ръце зад главата си, но не каза нищо. Те се заеха с обичайните си задължения, но никак насила. Свободата и удоволствието от пътуването бяха изчезнали. На преден план бяха задълженията към „Латимор Инкорпорейтид“. Нещо бе умряло с идването на утринната светлина. Но тя не знаеше дали и как да го съживи...

Стигнаха върха на последния хълм преди обяд. През целия път не бяха промълвили нито дума. Мати седеше с крака, провесени през каруцата. Райън вървеше с воловете и ги подтикваше да вървят. Загледана в гъвкавата му фигура, тя почти не забелязваше забързаните тълпи край тях. Но те не бързаха. Райън изглеждаше тъй... недостъпен. Въпреки това тя не можеше да изгони от мислите си малките интимности, които бяха споделили по време на осем дневното пътуване. За известно време се бяха оттеглили от бясната надпревара на цивилизацията, бяха се изолирали от суетата и бяха създали свой собствен свят, състоящ се от небето, земята и тях самите. Но сега той бе изчезнал.

Мати се бе замислила дълбоко. Бе облякла европейските си дрехи — бежовата пола и почти бялата блуза. Хубавата ѝ руса коса бе смачкана под сламената шапка. Огледа се наоколо и зяпна от почуда. Чак сега забелязваше множеството хора.

— Нещо не е наред ли? — мрачно попита Райън.

— Аз просто... Погледни какви тълпи!

— Това наистина ме изненадва. Мислех, че ще се съберат неколкостотин души да честват празника и срещата на Съвета. Но изглежда този празник наистина е много важен. Мога да се закълна, че тук има осем-девет хиляди души!

— А идват и още!

Топари, състоящо се от около четиристотин от вече познатите ѝ къщи, почти се бе изгубило в заобикалящото го море от навеси и

временни заслони. В центъра на селото, голям горе-долу колкото футболно игрище, хиляди поклонници се бяха наредили в кръг, оставяйки празно място в средата. Наоколо не се виждаха никакви дървета. Само два огромни чадъра закриваха главата на един човек, седнал в центъра на кръга.

Мати помисли, че трябва да се държи естествено.

— Не са канибали, нали? — попита тя.

— Не. Някога това са били най-страховитите африкански воини.

Но сега са кротки като агънца.

— Да, сигурно. И всяко от тези агънца носи огромно копие!

— Това не е много добре. — Райън се усмихна само с единия ъгъл на устата си. — Знаеш ли, Мати, изглеждаш доста вкусна.

— А ти си много добър, Райън! — Мати погледна настрани, за да скрие лицето си от пронизващия му поглед.

— Това е първият истински комплимент за мен! А ето ти още едно чудо — съвсем облечена жена!

Мати завъртя главата си. Любопитството бе слабото ѝ място. И наистина, сред подвижната тълпа край пътя стоеше младо туземно момиче, облечено в пола и блуза. То не носеше обувки. Но на врата ѝ имаше златна верижка, а на нея висеше кръст!

— Християнка? — ахна Мати.

— Нещо повече, тя чака нас — отвърна Райън. Той скочи от каруцата като трениран атлет. Мати, схваната от дългото пътуване, непохватно го последва. Воловете продължиха бавно да пристъпват.

— Латимор — извика към тях момичето.

— Да, Латимор! — каза Райън, подражавайки на произношението ѝ.

— Аз се казвам Мериам. — Тя пристъпи напред и подаде ръка. Английският ѝ бе безупречен, при това с изискан британски акцент. — Тъй като говоря английски, Вождът ми нареди да бъда ваша... преводачка. Нали това е точната дума?

— Да, това е точната дума — потвърди Райън. — А това е...

— Твоята жена? — прекъсна го Мериам. — Елате с мен.

Оставете воловете. Всичко е уредено.

— Ъ-ъ... да, това е моята жена.

— Няма нужда да бъдеш така дяволски убедителен — промълви Мати в ухото му.

— Но ти си млада! — Мериам, като че изненадана, се втренчи в Мати. — Но си тъй нещастна!

— Не разбирам.

Мериам бе висока около метър и седемдесет, стройна и добре сложена, с племенни татуировки на челото си. Но бе очарователна. На бузите си имаше големи трапчинки, белите ѝ зъби блестяха на черното ѝ лице.

— Аз също — продължи Мериам. — Но аз нямам мъж, знаеш.

— Не разбирам — засмя се Мати. — Просто не разбирам.

— Такъв е обичаят — поясни Мериам. — Внимавайте в стъпките... в краката си? Тук има локва. Виж сега, жената — младата жена, отраснала в бащината къща, има моминско име. Като мен — Мериам. Когато си избира мъж, вече няма да се казвам Мериам, а жената на Метчак — или както е името на мъжа ми. Но когато родя първото си мъжко дете, тогава ще получа името си за цял живот. Ще ме знаят като майката на Чеда — това име съм избрала за първия си син. И така, ти си Мати. Но трябва да те наричат Латиморовата жена.

— Тя ги водеше през тълпата и хората пред нея се отдръпваха като по команда.

— Толкова по въпроса за женските права — пошепна Райън в ухото на Мати. — Обясни ѝ, че аз съм Латимор, а не ти!

— Какво? И тази тълпа да се разбунтува?

— Помни, Латиморова жено, че идеята бе твоя!

— Ах, ти... — Мати тъкмо смяташе да го постави на мястото му, когато двама високи негри от племето Macakin Tiual застанаха от двете ѝ страни и я сграбчиха за ръцете. Други двама хванаха Райън. Тя бе твърде изплашена, за да каже каквото и да било. Мериам, като видя израза на лицето ѝ, я успокои:

— Няма от какво да се страхуваш. Сега Вождът приема посланици от другите племена. Като пратеници на Латиморовото племе вие също ще бъдете приети, но чак на края на списъка, разбирате ли. Ние не познаваме хората от Латимор. Стражите са просто формалност. Никой не може да се приближи до Вожда със свободни ръце. Такъв е обичаят.

— Райън, страх ме е!

— Няма за какво да се беспокоиш. Аз ще се грижа за теб.

— Да, ще се грижиш! Ти си сам, а те са петнадесет хиляди!

— Преувеличаваш — захили се той. — Тук няма повече от петшест хиляди души. Това сътношение е значително по-добро.

— Трябваше да вземеш пушката! Тогава щяхме да имаме поне никакъв шанс!

— Едва ли. Нямам патрони. Хайде, Мати, стегни се!

— Да се стегна, нали? Лесно ти е на теб! Кажи нещо, което да ме накара да се почувствам по-добре, или мълкни!

— Какво ще кажеш за това: Мати Латимор, обичам те!

Мати се обръна към Райън тъй рязко, че шапката й отхвръкна и се втренчи в него. Широко отворените й очи внезапно се изпълниха със сълзи.

— Господи! — промълви той. — Не мислех, че това ще ти се стори толкова ужасно!

— Това, че съм уплашена до смърт и съм далеч от къщи, не ти дава право да ме лъжеш, Райън!

— Да те лъжа? — Всички наоколо се обрънаха да го погледнат.

— Аз не те лъжа, Мати Латимор! Мериам, кажи на тези горили да ме освободят, за да й го докажа!

Масакинката се изкикоти:

— Това е невъзможно, след като церемонията вече е започнала. Вие двамата изглеждате... О, думите ми не достигат. Учих в християнския колеж в Джуба, но имаше много думи, на които мисионерите не ни научиха.

— Английският ти е перфектен — твърдо каза Мати. — Само че той ужасно лъже!

— Какво ли не прави мъжът — простишко каза Мериам, — за да спечели жената, която желае...

Звучи тъй просто, мислеше си Мати. Философията на черна Африка? Но това момиче изглеждаше така уверено в себе си. Тя едва ли имаше и шестнадесет години. Тогава откъде знаеше повече от Мати за... тези неща?

— А сега е ваш ред — тихо им каза Мериам. — Вървете с воините. Не правете никакви движения. Дръжте се изправени. Наведете глави, когато наблизим Вожда. Какво искате да му кажа?

— Какво да му кажеш? — Райън прерови всички клишета в главата си. Наблюдавайки посланиците преди тях, бе очевидно, че поздравленията бяха само формалност. — Кажи на Вожда, че Домът на

Латиморови му поднася поздравите си и приятелството си отвъд Голямата вода.

— Ау! — изкикоти се масакинското момиче. — Искате да кажете, Съединените Щати? Коя част? В училище учихме доста география.

— Тексас — промърмори Райън.

— Друг път недей да се изхвърляш толкова, господин Ливингстон — пошепна Мати. — Отвъд Голямата вода! Господи, Райън Куин, какъв идиот си!

— Тексас — замислено каза Мериам. — Това е голяма земя. Има много добитък!

Нямаха време за повече разговори. Пазачите им ги избутаха с маршова стъпка по тясната пътечка към мястото, определено за посланиците. Докато вървяха, Мати разгледа фигурата пред тях. Вождът бе от Масакин Тиуал, високото племе. Той се бе разположил на дървен трон, поставен върху подиум, издигнат на метър от земята. Височината на трона, прибавена към собствения му ръст, го правеше да изглежда невероятно огромен. Бе slab, покрит с много татуировки. На главата си носеше украшение от пера, подчертаващо царственото му величие; нямаше нищо друго на себе си. Бе невъзможно да се определи възрастта му. В краката му седеше доста едра жена, също украсена с племенни татуировки. Острите ѝ очи се стрелкаха насам-натам, като че бе майордом на церемонията.

Докато чакаха след двама други реда си да бъдат представени, Райън каза:

— Защо не държат и твоите ръце, Мериам?

— Моите? — тихо каза момичето. — Че защо? Аз съм дъщеря на Вожда. Помните, не казвайте нито дума! Сега е мой ред.

Младото момиче застана пред тях и с висок глас заговори на масакин. Вождът, който изглеждаше малко сънен, се изправи на трона. Жената до краката му се усмихна с широка, сърдечна усмивка, която съдържаше някакъв скрит смисъл.

— Какво казва тя? — пошепна Мати на Райън.

— Възвхвалява ни! Говори нещо за Латиморовото племе, което произхожда от обширните земи на Тексас — страна с много добитък. Сега добави няколко лъжи за това колко са големи нашите пасища и

как сме изминали целия път дотук, за да поздравим Вожда Артафи Масакин!

Трябва да е била забележителна реч, каза си Мати. Вождът приветствено размаха ръка; жената при нозете му плесна два пъти с ръце. Тълпата моментално повтори жеста ѝ. Но тяхното участие в церемонията вече бе приключило. Когато ръкопляскането стихна, придружаващите ги воини ги отведоха отново сред тълпата. След като излязоха от навалицата, воините ги освободиха и изчезнаха. Появи се един възрастен човек и пошепна няколко думи в ухото на Мериам. Момичето се засмя.

— Какво? — нетърпеливо попита Райън.

— Представянето ви мина много успешно. Аз трябваше да ви покажа мястото над селото, където да се настаните на лагер. Но сега майка ми е наредила да ви се даде една от къщите на Вожда. А теб, Мати, ще приеме довечера в своята къща!

— О, господи! — въздъхна Райън. — Е, предупредих те, Пепеляшке. Сега ти предстои аудиенция при кралицата!

— Велики небеса! — простена Мати. — Какво да ѝ кажа?

— Не се притеснявай, все ще намериш какво.

— Да не се притеснявам? — Тя гневно ритна облак прах към него. — И ти ми го казваш?! Слушай, Райън Куин, да те вземат мътните, ще се притеснявам, колкото си искам!

ОСМА ГЛАВА

— Как изглеждам? — Мати се завъртя пред Райън. Полата и блузата ѝ, които бяха изчезнали от колибата по обяд, точно след като се бяха настанили, ѝ бяха върнати по здрач, безукорно изпрати и прилежно сгънати.

— Просто да те изяде човек — изказа се Райън, седнал с кръстосани крака на отъпкания под. — Направо ще ги шашнеш. Притесняващ ли се?

— Изплашена съм до смърт. Какво да им кажа?

— По дяволите, не знам. Изглежда можем да разчитаме на помощта им, единствено ако те получат линията.

— Но линията принадлежи на правителството!

— Да, но правителството твърди, че притежава всички земи. Ала това не спира хората, които искат да ги използват! Завърти се отново. Харесваш ми.

— Така ли? — Тя се повдигна на пръсти, завъртя се два пъти и си помисли: „Това е ползата от уроците по балет, които мама ме караше да вземам. Ще мога да се завъртя още два пъти“.

И, разбира се, дяволът веднага я чу. На третото завъртане кракът ѝ се подхлъзна. За миг Мати се залюля, като напразно се мъчеше да запази равновесие, и падна право в скута на Райън Куин. Докато падаше, полата ѝ се вдигна нагоре, откривайки доста голяма част от дългите ѝ стройни крака.

— Ох! — засмя се той. — Направо дар от небето!

— Не ставай глупак! — Тя се опита да стане, но ръката му я обгърна и я притисна като в менгеме. Тъмните му очи се впиха в лицето ѝ от опасно близко разстояние. Мати нервно се опита да придърпа полата си надолу. За момент тя поведе борба, след което се отпусна в ръцете му.

— Не те разбирам — промълви Райън. — Мислех, че разбирам всички жени... Обаче виждам само външността ти, а нямам представа какво става в главата ти.

— Аз като че също не се разбирам. Постъпките ми винаги са били мотивирани. От тринадесетгодишна съм планирала живота си. В него нямаше място за Райън Куин. Какво направи ти с мен?

— И аз исках да ти задам същия въпрос. Какво, по дяволите, направи ти с мен?

— Наистина ли мислеше това, което каза на площада?

— Какво съм казал?

— Каза, че...

— Ако имаш предвид това, че те обичам — прошепна Райън, — тогава мислех точно това.

— Тогава? Искаш да кажеш, че вече не го мислиш?

— Време е да тръгваме! — Мериам влезе и се спря на прага. — О! Не исках да ви преча. Извинете ме, моля!

— Изобщо не ни пречиши — кисело каза Мати, отблъсна се от Райън и се изправи на крака. — Ни най-малко. Просто моят... ъ-ъ... мъж е цапнат в устата.

— О, но това е ужасно! А добитъкът боледува ли от това нещо?

— Никога — отвърна Мати. — От него боледуват само мъжете.

Центърът на селото бе осветен от фенери. Мериам я поведе за ръка към по-малката от две сгради, напълно различни от останалите колиби. Това бе ниска постройка с висок сламен покрив, дълга почти петнадесет метра.

— Онова там е къщата на Съвета на мъжете — посочи Мериам към другата сграда, с дължина тридесет метра. — Наведи си главата. Този вход е нисък, за да напомня за скромността.

— Никога ли жени не влизат в другата къща?

— Никога. Ела.

Озоваха се в малко преддверие. На входа пред тях бе опънат ленен чаршаф. Това бе първият закрит вход, който Мати виждаше в селата на масакините. Две стари жени седяха от двете му страни. И двете пушеха с малки лули. Мериам спря, за да свали блузата си и без да поглежда към Мати, я поведе нататък.

Вътрешните въздухът бе топъл. В горната част на помещението се стелеше завеса от дим. Цялото помещение бе претъпкано с най-различни по възраст и форми жени. Повечето пушеха лули. В центъра

на открито място гореше малък огън. В другия край, върху купчина възглавници се бе разположила същата едра грациозна жена, която бе седяла в краката на Вожда по време на приветствената церемония.

— Ела — повика я Мериам. — Прави, каквото правя аз.

Мати сграбчи ръката ѝ и я последва. Като преминаваха покрай огъня пред многобройната любопитна публика, сред тълпата се надигна неодобрителен съскащ шепот. Мериам спря неподвижно на четири крачки пред жената на Вожда, падна на колене и наведе глава. Мати неумело я последва. След моментна тишина Мериам бързо каза нещо на масакин. Отново настъпи мълчание, след което жената на Вожда отговори нещо кратко, остро и рязко. Мериам се обърна да погледне Мати:

— Аз съм виновна — каза момичето. — Трябваше да забележа. Великата пита как се осмеляваш да заставаш пред нея и да я обиждаш, покривайки сърцето си с дрехи!

— Искаш да кажеш, че трябва...

— Огледай се — посъветва я Мериам. Всяка от над стоте жени бе гола. — Направи като мен. Тя трябва да вижда сърцето ти.

— Е, добре. Предполагам... че всички са жени?

— Всички са жени.

— Кажи на... ъ-ъ... на Великата, че това е поради незнание, а не нарочно — тихо рече тя и свали блузата си.

В стаята се понесе приглушен шепот. Мати се отпусна на пети, изправи рамене и погледна жената на Вожда право в очите. Жената разгледа за момент лицето ѝ, кимна и каза нещо. Мати долови симпатията в гласа ѝ, любезността на израза ѝ и изпита облекчение. Но само докато чу значението на думите.

— Великата казва — преведе Мериам, — че не е знаела, че Латиморовата жена е цялата бяла. Ако бе знаела, никога не би поискала да покажеш грозотата си пред всички. Тя те моли да не се обиждаш. Ако искаш, отново можеш да сложиш блузата си.

— Не. — Мати се изправи. — Те трябва да виждат сърцето ми, за да чуят истината.

Масакинското момиче се обърна, за да преведе. По лицето на жената на Вожда се разля широка усмивка и из стаята се чуха одобрителни възгласи. Жената на Вожда отново заговори.

— Сега Великата казва, че ще разговаряме неофициално — преведе Мериам. — Майка ми говори за мощта на Латиморовото племе. Тя е виждала лагера в Кости. Там има много силни мъже и... хиляда машини, които ги правят още по-силни. Числата са трудни за превеждане. Ние нямаме думи за числа, по-големи от сто. Разбираш ли? Тя иска да напиша името на племето ти на английски, за да го видят всички.

Мати отново се отпусна на пети и дяволито се усмихна. Всъщност съвсем не бе толкова страшно. Мериам чертаеше с пръчка името й с големи букви на отъпкания под. Когато свърши и отново застана зад Мати, от всички страни се протегнаха глави, за да видят написаното.

— Значи майка ти мисли, че лагерът в Кости е голям?

— Да. Много голям.

— Всъщност лагерът в Кости е един от най-малките лагери на Латиморовото племе. Ние имаме осемдесет и девет други лагера по целия свят и всички са по-големи от този в Кости.

— Наистина ли?

— Честна дума! — засмя се Мати и сложи ръка на сърцето си.

Мериам се обърна и заговори. В стаята се възцари дълбока тишина. Жената на Вожда стана и пристъпи напред.

— Майка ми пита много машини ли имате?

— Хиляди — увери я Мати.

— Не мога да кажа това — възрази Мериам. — Да кажем... като звездите по небето?

— Като звездите по небето — съгласи се Мати.

Момичето започна бързо да превежда. Когато спря, майка му започна реч. Тя продължи няколко минути.

— Майка ми казва... Някога ние сме били велик народ. Масакинските вождове са седели на трона на фараоните. Ние сме били прогонвани от земите си четири пъти. В миналото вождовете ни решили да се оттеглим тук, в Нуба, за да запазим културата си. Сега Съветът се събира, за да реши дали това не е било грешка. Дали не трябва да тръгнем напред като нуерите, да придобием машини и отново да управляваме както преди. Ако не направим това, ще бъдем смазани и разпръснати...

Надвисна тишина. Събраниите жени размишляваха над чутото. Някои бяха разтревожени. Други се усмихваха и кимаха. Останалите бяха неподвижни. Жената на Вожда наруши тишината.

— Майка ми казва, че трябва да й посочиш положението си в Латиморовото племе, както и положението на мъжа ти.

Сменихме темата, каза си Мати. Какво бе положението им? Тези жени биха припаднали, ако узнаеха! Но ето че сега й се удаваше възможност да се възвеличае. Мати стана. Заедно с жената на Вожда сега те единствени стояха прави.

— Кажи на майка ти, че аз съм дъщерята на дома — каза тя.

Мериам зяпна от учудване. Това бе почти вярно — Мати бе една от четирите дъщери. Но защо да не посьлже?

— Тази дума — бавно каза Мериам. — Не разбирам... дъщерята на дома?

— Това означава... виж, баща ми е Вождът Латимор, разбираш ли. Аз съм негова дъщеря.

Мериам се ухили до ушите и два пъти повтори фразата:

— Дъщерята на дома? Също като мен, Латиморова жено. Аз съм дъщеря на Масакиновия дом! — Тя плесна с ръце и бързо преведе.

Сред тълпата се понесе шепот. Жената на Вожда се отмести встрани и направи знак с ръка.

— Майка ми казва, че те приветства много пъти и те кани да седнеш до нея в знак на твоето достойнство.

„Аз? — помисли Мати. — Да стоя тук полугола, на хиляди километри от дома и да имам достойнство?“ Но веднага я осени друга мисъл: „Разбира се, че имам. Всички те имат — и не се нуждаят от дрехи или пари, за да имат достойнство!“.

Да седи до жената на Вожда бе по-различно, отколкото да бъде изолирана в средата на събранието като насекомо под микроскопа на учени. Чувството за реалност взе да я напуска. Лицата около нея избледняха и се отдалечиха. Като че гласът на Мериам изчезна и тя разговаряше направо с Великата.

— Значи — каза жената, — не разбираш? Слушай тогава. Моят далечен прадядо е бил египетски фараон. Дъщеря му го е наследила. Друг мъж е можел да стане владетел, само ако се ожени за дъщерята на фараона. Така продължава и до днес. Баща ми бе Вожд. Артафи е Вожд, защото аз го избрах — омъжих се за него. Синовете ми няма да

бъдат Вождове. Съпругът, избран от дъщеря ми, ще наследи Артафи. Сега разбиращ ли?

Брак с дъщерята на шефа, каза си Мати. До това ли се домогва Райън? Стомахът ѝ се сви. Без да мисли, тя пое чашата, предложена ѝ от Мериам, и на един дъх пресуши силното питие.

— Колко е лошо, че си тъй грозна — замислено каза жената на Вожда. — Цветът... трябва да те притеснява?

— Опитвам се да го скрия — усмихна се Мати и пое друга пълна чаша.

— Твърде е късно да се поправи това. Но все пак можем да направим нещо. Ще те дарим със Знака на Сърцето.

— Какво, за бога, е това?

— Виж рамото ми — каза Мериам.

Мати погледна. Високо на лявото ѝ рамо имаше един ред кръгли татуировки.

— Това е знакът на нашето племе — обясни Мериам. — Поставя се над сърцето и показва, че принадлежиши към племето.

— О, не искам да ме жигосват! — запротестира Мати, изпивайки до дъно съдържанието на чашата си.

— Няма да те жигосват! — весело се изкикоти Мериам. — Твърде си стара за това. Ще ти направят... Как се казваше... Татуировка. Това ли е думата?

— Татуировка. Нямам нищо против една малка татуировка — съгласи се Мати с разширени очи. — Това ще помогне ли?

— Това ще те направи член на нашия дом. Искаш ли?

— Защо не? — Мати бе изпълнена с фалшива смелост.

— Но ти не си ни казала за мъжа ти — настоя майката на Мериам. — Той ще стане ли вожд на Латимор, когато баща ти умре?

Мати се опита да събере мислите си. Една погрешна дума щеше да срути цялото впечатление, което бе успяла да създаде. Дали Райън щеше да се ожени за нея и да застане начело на Латиморовата империя? Какъв смях щеше да падне! Нали Майкъл бе наследникът!

— Това още не е уточнено — свенливо отвърна тя. — Мъжът ми е от Тексас. Той има много добитък — сто пъти по сто.

— А-а. — Черната матрона до нея кимна, но вече не като жена на Вожда, а като майка. — Откупът за невестата все още не е уговорен.

Виждам, това е трудно между две тъй велики племена. Мериам, налей на гостенката ни още от питието!

Събранието на жените продължи пет часа — до късна нощ. След това повикаха лекаря. Когато Мати дойде в съзнание, откри, че лежи върху маса в една от малките кръгли колиби. Край нея стоеше сбръчкан старец и се усмихваше с беззъбата си уста. Разтревожена, Мериам седеше от другата ѝ страна.

— Стана ти лошо — обясни тя. — Всички се смяха. Ти изпи много бира. Това е Машото. Той е... лекар.

— Велики боже! — възклика Мати. — Истински шаман?!

— Не съвсем — каза старецът на перфектен английски. — Аз съм учил в Кайро. Но не се обиждам. Баща ми бе шаман и мисля, че знаеше за медицината повече от мен. Виждам, че са ти разкрасили рамото, а? Ще му сложим малко спирт, за всеки случай. Много хубава рисунка.

Внезапно Мати осъзна, че е чисто гола и покри гърдите си с ръце. Лекарят се засмя.

— Направих ти и промивка на стомаха. По-добре ли си?

— О, господи! Оплесках всичко, нали?

— О, не — увери я Мериам. — Беше много забавно. Всички говорят за това. Майка ми се гордее, че те познава. Утре тя отново ще разговаря с теб. Само с теб.

Внезапно зад нея се чу прашене, последвано от някакъв глас. Докторът сви рамене и се запъти към тъгъла на стаята.

— Какво е това? — попита Мати, почти отгатнала отговора.

— Туземният телеграф — захихика докторът. Мати погледна през рамото му и видя надписа „Панасоник“ на малкия радиопредавател с батерии.

— Сега се върни при мъжа ти — посъветва я докторът. — Почини си, поспи. Утре може да имаш главоболие. Рамото може да те боли малко. Вземи два аспирина. Не се вълнувай. — Той ѝ подаде малко шишенце с хапчета и ѝ помогна да слезе от масата.

С помощта на Мериам тя успя да се спусне по хълмчето до къщата, предоставена на нейния „мъж“.

Бавно и внимателно Мати отвори едно око. Тя лежеше по гръб в спалния чувал. Колибата бе претъпкана — шест-седем жени на възраст от шестнадесет до шестдесет години се бяха скучили около нея, хихикайки. Мати отвори и другото си око. Нещо ѝ пречеше да вижда. Тя обърна глава и веднага съжали за това.

— Боли те главата, нали? — каза Райън зад нея. Този път, вместо да обърне главата си, Мати я остави да се претърколи по възглавницата.

— Аспирин — простена тя. — О, господи, какво съм...

— Нафиркала си се здравата — захили се той.

— Не говори толкова силно — изпъшка тя. — Аспирин...
Докторът ми даде аспирин. Не разбирам...

— Това е туземна просена бира — обясни Райън. — Половината жени в селото са пияни. Хайде, вземи това. — Той сложи в ръката ѝ две таблетки и внимателно повдигна главата ѝ, поднасяйки към устата ѝ чаша студен чай.

— Мислех, че е... Не знам какво мислех, че е...

— Да се надяваме, че ще ти се размине само с махмурлука. По тези места не пастьоризират бирата.

— Няма защо да злорадстваш. Какво правят всички тези хора тук?

— Дойдоха да те видят. Из целия лагер се носи слух, че ти си бяла навсякъде. И те са дошли да видят!

— О, небеса! — прошепна Мати. — Изгони ги оттук! — В гнева си тя забрави за състоянието си и седна. Зави ѝ се свят. Жените, пъдени към вратата от Райън, веднага нададоха въздоржени викове. Тя вдигна ръце, за да попречи на главата си да падне.

— Знаеш ли, те са прави. — Райън се опитваше да говори сериозно, но Мати усети смеха в гласа му. — Ти наистина си бяла навсякъде!

Забравяйки за главата си, тя се погледна. За момент умът ѝ отказа да възприеме това, което видя — Мати Латимор, гола, бе изложена на чуждите погледи! Тя отново се отпусна на възглавницата и дръпна одеялото нагоре. От главоболието в очите ѝ се появиха сълзи.

— Къде, по дяволите, са дрехите ми? — гневно попита тя.

Райън се приближи, пъхна едната си ръка под нея и я притегли към себе си.

— Поплачи си, любов моя — въздъхна той. — Знам, че не трябваше да постъпвам с теб по този начин. Това се дължи на неопитността ми.

— Ако имах сили — ядно изплака тя, — щях да те смажа, да те...
Кой ме съблече?

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че беше Мериам?

— Не!

— Е, добре, тогава няма смисъл да те лъжа. Аз те съблякох. Аз отсякох черешовото дърво със собствената си брадвичка.

— Слушай, ти, мръсно...

— Хайде, хайде, Мати не казвай това. Мога да докажа, че майка ми и баща ми са били женени, когато съм се родил!

— Извинявай — промълви тя и се притисна по-близо до него.

Райън ѝ се усмихна, но нищо не каза. След няколко секунди той се премести така, че главата ѝ легна на скута му. Мати се сгущи, щастлива да го усеща до себе си. Аспирините действаха чудотворно. Тя почти можеше да мисли логично. Почти.

„Защо ми е така приятно? — запита се Мати. — Защо ме боли и все пак се чувствам тъй добре?“ Защото, намеси се съвестта ѝ, ти го обичаш. „Но аз не искам да го обичам — тъжно помисли Мати. — Дори не го познавам истински. Той е свързан по някакъв непочтен начин с Вирджиния. В края на краишата, какво толкова сме преживяли? Няколко целувки, едно лудешко нощно къпане и осем спокойни дни пътуване с волска каруца. Достатъчно ли е това за един любовен роман? Даже една тъй примитивна жена като майката на Мериам знае какво цели Райън. Той иска дял от Латиморовата империя!“

— Знаеш ли — колебливо каза Мати, — аз нямам никакви собствени пари, освен заплатата ми.

— Така ли? — провлечено каза Райън. — Мислех, че ти самата струваш цял куп долари. Не притежаваш ли част от „Латимор“?

— Да, разбира се. Всички от нас имат дялове. Но цялата печалба от тях се раздава в края на годината цялата за благотворителни цели. Аз дори не знам на кого!

— Е, и какво?

„Никога не съм виждала някой, който да изглежда понезаинтересуван“ — помисли Мати. Дали това бе добър знак или

просто той бе изкусен актьор?

— Когато брат ми, Майкъл, навърши двадесет и една няма да ми остане вицепрезидентската длъжност!

— Това е добре за Майкъл — отегчен отбеляза Райън. — Бих искал да знам какво обсъжда Съветът. Просто за да имам някаква представа как да подхвани въпроса с железопътната линия.

— Ти не се интересуваш от мен... След няколко години няма да имам дори парцал на гърба си.

— Ти и сега нямаш — засмя се Райън, повдигна одеялото и погледна под него. — Обаче страшно се интересувам от теб!

— Ах, ти! — Мати го плесна през ръката и дръпна обратно одеялото. — Мъже! Всички сте еднакви!

— Сигурно. Защо се заяждаш с мен?

— Не... не се заяждам. Просто знам какво обсъжда Съветът.

— Разбира се, че знаеш. На женското парти снощи са ти казали всичко. — Райън ѝ се усмихна и отмахна косата от лицето ѝ.

— Дяволски си прав! — нахвърли се върху него Мати. — Ти виждаш всичко в този лагер, но нямаш ни най-малка представа какво всъщност става! Типичен мъжки манталитет!

— Но ти ще ме осветлиш по въпроса, нали?

— Наистина трябва да те фрасна по глупавото лице! — озъби се тя и се изправи. Ръката му я подкрепи, след това я пусна и тя се завъртя с лице към него. — Слушай сега! Пред Съвета стои един много важен въпрос. Слушаш ли ме? Гледай ме, когато ти говоря!

— Гледам те. Чак очите ми ще изтекат!

Мати гневно проследи погледа му и моментално се изчерви. Една от галабиите лежеше до краката ѝ. Тя се изправи на колене с гръб към него и сграбчи дългата бяла дреха.

— Да ти помогна ли?

— Няма нужда. Любопитен досадник! — Тя промуши главата си в дрехата и припряно я придърпа по раменете си. Но ръцете му я спряха.

— Я виж! — възклика Райън. — Какво се е случило с рамото ти?

— Това е украсата ми — обясни тя, като издърпа галабията надолу и покри бедрата си. — Жената на Вожда бе тъй поразена от

грозотата ми, че накара да ми поставят този разкрасяващ знак. Просто имах нужда от него.

Райън дръпна галабията от рамото й и разгледа знака.

— Изглежда почти като йероглифи. Не знам каква е художествената му стойност, но ти и преди си беше красива.

— Това е племенният знак. Приеха ме в племето Масакин. Има и още неща, които не знаеш. Нищо не е така, както си мислиш. Думата на Вожда в Съвета не е толкова силна. Членовете на Съвета се избират, а Вождът може да направи само онова, което реши целият Съвет. Сега те са изправени пред най-трудното решение, което трябва да вземат от стотици години насам!

— Кажи ми, о, извор на мъдростта — каза Райън на изящен арабски.

Мати му се изплези.

— Който много знае, бързо старява. Това е любимата сентенция на баща ми. За твоето съведение, на този съвет масакините ще решат дали да продължат да живеят според старите племенни обичаи или да изберат съвременния начин на живот и машините, както са направили нуерите.

— Честна дума! — възклика Райън, поглеждайки часовника си.

— Сега е десет, значи, след около половин час трябва да се срещна с тях. Смяtam, че няма да успея да им кажа нищо, ако въпросът е толкова сериозен. Какво би ме посъветвала?

— Я, каква изненада! Великият Райън Куин пита мен!

— Е, нали се съгласихме, че сме равностойни партньори. Почти!

— Самочувствието ти е непоносимо огромно!

— Съответства на твоето. Не е чудно, че сме страхотна комбина!

— Имам една идея, но не ми задавай въпроси — каза тя.

— Добре, без въпроси.

— Когато отидеш на срещата, избери подходящ момент и кажи само едно изречение. Кажи просто: „Бихте ли искали да притежавате железопътна линия?“. Не прибавяй нищо друго.

— В очите ти виждам лукаво пламъче. Добре, ще го направя. А сега трябва да тръгвам. Ще ме целунеш ли за късмет?

— Заради корпорацията — изльга Мати без страх за безсмъртието на душата си.

Райън се спусна към нея като леопард към жертвата си. Още преди да е успяла да затвори устните си, той ги достигна, изгаряйки ги с нежна страсть. „Какво ли съм пропуснала през всичките тези години?“ — задъхано помисли тя и щастливо се отадде на опустошителното чувство.

В земите, където животът, а не часовникът заповядва на хората, би било трудно да се измери тази целувка. Тя свърши едва когато и двамата останаха без дъх. Мати се отпусна в прегръдките на Райън. Усещаше как ръката му бе обхванала една от гърдите й през тънкия памучен плат, но тя нямаше нищо против. Мати Латимор бе изтеглила жребия си и той бе Райън Куин! Щеше да мисли за последствията някой друг път.

— Това бе... твърде интересно за начинаеща — бавно каза той. Бе останал без дъх, както и Мати. В тъмните му очи гореше огън. — Трябва да тръгвам. Една целувка за късмет?

— Повтаряш се — промълви Мати почти без дъх. — Та ти го направи преди малко!

— Кое?

— Току-що ме целуна за късмет!

— Забравям. Все трябва някой да ми напомня. Какво ще правиш, докато ме няма?

— Имам още една среща с жената на Вожда — каза Мати. Бе й трудно да говори. Цялото й внимание бе погълнато от усилието да гледа Райън в очите. Той не мигаше. Според едно старо бостънско поворие, ако успееш да не мигнеш по-дълго от противника си, със сигурност ще бъдеш щастлив.

Мати щеше да спечели, ако Райън бе честен. Но той нямаше склонност към честна игра. Докато тя го гледаше втренчено, той приближаваше все повече и повече. Накрая волята й изневери и Мати затвори очи. Атаката бе подновена. Топлите му устни погълщаха нейните, ръката му нежно мачкаше меката й гръд. Сега не бе моментът за съревнование. Тя се възбуди. Устата й се сля с неговата, ръцете й обхванаха врата му. Тя силно го притисна, опитвайки се да се слее с него, да му предаде с чувство онова, което не се бе осмелила да изрече с думи.

Пред вратата се чу шум.

— Съветът започва — обяви Мериам, която влезе внезапно — и Великата те очаква, Латиморова жено! О-о... Аз отново нахълтах така... Сигурно ви притесних...

Латиморовата жена се измъкна от прегръдките му и се усмихна:

— Ни най-малко, Мериам — щастливо изрече тя. — Точно тръгвах.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Цял ден Мати чака Райън да се върне. Над селото бе надвиснал облак. Хората бяха насядали наоколо на малки групи, наблюдавайки колибата на Съвета. Мериам бе отвела Мати до колибата на майка си. Нямаше формалности; всичко бе делово.

— Всеки може да се научи да управлява железопътната линия — увери Мати жената на Вожда. — Вижте нуерите. Преди десет години те са познавали само скотовъдство, а сега копаят нефт, карат камиони и правят много други неща. Масакините могат да направят същото. Латимор ще построи училище и ще ви осигури обучение в базата ни в Кости. Докато обучаваме хората, ще имаме нужда от пазачи за линията. Да речем, сто души ще се обучават, а двеста ще пазят. Освен това можем да построим прелези за добитъка, за да могат стадата ви да преминават линията. Ще бъде ли възможно това?

— Всичко е възможно — отвърна жената. — Масакините са пет пъти по сто стотици.

— А вие можете ли да наредите на хората да направят това?

— Трябва още много да учиш, Латиморова жено. На мъжете не можеш да нареждаш, но можеш да ги убедиш. Тази вечер Съветът ще изпуши лулите си и ще заспи с мислите си. Ще ги споходят сънища. И на сутринта те ще бъдат убедени.

— О! Ще трябва да взема от вашия тютюн.

— Това не е тютюн. Ето, виж. Знаеш ли какво е това?

— О, господи! Хашиш!

— Точно така. Понякога ние използваме арабските подаръци. Вождът изпушва лулата си и ляга. Никой, освен жена му не може да бъде до него. Това се отнася и за другите мъже. И тогава жените нашепват думи в ушите им — и така предизвикват сънища. Това не е лесно. Жените на масакините се намесват само в краен случай, а сега случаят е такъв. Нашият народ или ще се промени, или ще изчезне. А сега върви. Утре ще уредя нещата между теб и мъжа ти. Не разбирам

как майка ти е позволила да живееш с него, без да е платил откупа за теб!

Изтощен, Райън се завърна чак по залез-слънце.

— Това е най-трудната работа, която някога съм вършил! — оплака се той. — Само седях и слушах.

— Каза ли им за нашето предложение? — тревожно попита Мати.

— Казах им и още как! Никога не съм подозирал колко добър актьор съм. Баща ти трябва да ми удвои заплатата.

— Най-малко!

Райън застана зад нея и обгърна талията ѝ с ръце.

— Не искам да кажа това. След десет дни договорът ми изтича, а аз нямам намерение да го подновявам.

— Но тогава ние...

— Тогава ние ще доведем акцията до успешен край и ще се заемем с това „тогава ние“. Между другото, днес непрекъснато ми разправяха разни безсмыслици. Те мислят, че притежавам хиляда глави добитък и клатеха глави, повтаряйки, че не е трявало да казвам това, защото цената на откупа щяла да се увеличи! Изобщо не разбрах за какво говорят!

Мати напълни общата им чиния. Яденето бе от ориз и зеленчуци, но този път имаше и парченца говеждо месо.

— Ти и аз ще трябва да поговорим сериозно — каза тя. — Опитай това.

— Хмм, вкусно е — каза Райън след няколко хапки. — Истинско месо. Вече ми се повдигаше от вегетарианската диета!

— Нали беше здравословна?

— Да, здравословна е. А сега, за какво искаш да поговорим?

— Жената на Вожда смята, че двамата с теб сме чудесна двойка.

— А-ха. И после?

— После тя ме попита колко си платил за мен и аз не можах да отговоря. А едно момиче трябва да знае цената си.

— Така ли?

— След това тя взе да се вайка, че майка ми не е трявало да ми позволява да живея с теб, без да... Е, нали се сещаш?

— Думата, с която се задави, бе „женитба“, нали?

— Ами... Думата бе спомената веднъж-дваж.

— А какво мислиш ти по този въпрос?

— Аз... А какво мислиш ти?

— Ами... Да го обсъдим. Ти нямаш пари и ще загубиш всичко, когато брат ти Майкъл стане пълнолетен. От друга страна, ти си много добър инженер, добър ръководител и би могла да станеш и добър архитект, ако положиш усилие. Що се отнася до мен, смятам да се установя в Тексас. В ранчото ми има много повече от хиляда глави добитък, а ти си хубаво момиче и, когато се разхождаш наоколо и си въртиш сладкото малко задниче, винаги ме обзема лудото желание да скоча върху теб и да...

— Я стига!

— Не ме прекъсвай! Това е един от лошите ти навици, които ще трябва да изкорениш. Докъде бях стигнал? А, да, истинско удоволствие е човек да пътува с момиче като теб във волска каруца. През тези десет дни напълно промених мнението си за теб. И още една малка подробност: мисля, че съм лудо влюбен в теб. Сега можеш да говориш.

Гневният поглед на Мати угасна. Лицето ѝ се обля в червенина, след което тя широко се усмихна.

— Ти май не ми остави какво да кажа...

— Така и трябва да бъде. Всичко, което трябва да кажеш, е „да“.

Разбра ли?

— Да — въздъхна Мати. — Разбрах. Да. Да! Трябва ли да тракна с токове и да се поклоня?

— Остави тази чиния, Мати! Тя ни е единствена! Ако я хвърлиш по мен, няма да има в какво да ядем! Аз само се пошегувах!

— Да, пошегувал си се! Колко смешно! Тези шегички ще ти спечелят доста нощи, прекарани на дивана. Утре те ще ти дадат да разбереш.

— Те?

— Хората от моето племе. Защо мислиш, че бях приета в племето на масакините? За да имам семейство, с което да се пазариш за откупа ми, глупчо!

— Денят на главния инженер никога не свършва — въздъхна Райън. — Ела при мен, Латиморова жено!

Макар и неохотно, тя се подчини. Той внимателно обви талията ѝ с ръка. Стояха така до четвъртия час на масакинската нощ.

— Време е да си лягаме — заяви Райън. Те станаха едновременно и ръка за ръка отидоха в „спалнята“. — Сега сгодени ли сме?

— Не виждам никакъв знак за това — тихо отвърна Мати. Райън свали пръстена с монограм от малкия си пръст и го сложи на лявата ѝ ръка. Той бе твърде широк за дългите ѝ тънки пръсти.

— Сега сме сгодени — заяви той.

— Добре.

— Само това? Добре?

— Ами... да — каза Мати. — Винаги, когато... казваш нещо подобно, ме обзема подозрение. Какво следва след това „а сега сме сгодени“?

— Мислех, че е очевидно! Споделяме един спален чувал, а можем да опитаме и други неща, освен да спим.

— О, не, не можем! — Мати се отдръпна от него и издигна ръце пред себе си.

— Сега пък какво съм направил?

— Нищо... все още. Виж, Райън. Ти дълго време си бил далеч от дома, затова трябва да ти кажа. Сексуалната революция в Америка завърши.

— Добре, госпожице.

— Знаех, че ще разбереш.

— Значи, тази нощ нищо няма да получава — кисело каза Райън.

— Поне една целувчица?

— Една целувчица може...

Настъпи новият ден, облян от слънчева светлина. От къщата на Съвета се издигаше пушек. В първия час на деня дойде засмяна Мериам.

— Съветът е взел решение — съобщи тя. — То ще бъде оповестено в третия час. А сега сватовниците те очакват, Латиморови мъжо!

— Очакват мен?! — Райън бе олицетворение не човек, който изобщо не разбира за какво става дума.

Мати се протегна и се измъкна от спалния чувал. Райън седна върху одеялата, които бе използвал за легло в противоположния ъгъл на стаята.

— Сега ще трябва да се изръсиш, самохвалко — подразни го Мати. — Ще дойда с вас, за да съм сигурна, че работата не е нагласена.

— О, не — сериозно възрази Мериам, — не може. За теб не е разрешено да слушаш... пазарлька.

И тъй, Мериам и Райън излязоха и оставиха Мати сама. „Пазарят се за цената ми — мърмореше си тя, шетайки из колибата и разтребвайки това-онова, — а аз дори не мога да слушам? Ама че система! Всъщност това не ме интересува.“ Тя излезе навън. Долу в селото съветниците се разхождаха около къщата на Съвета. Под сянката на едно дърво бяха насядали в кръг сватовниците, които се смееха и държаха речи. Тя не издържа и се понесе към дървото. Преди да стигне дотам, откъм сватовниците се понесоха шумни одобрителни възгласи. Никой не ѝ обръщаше внимание. Тя се върна в колибата, а малко след това влезе и Райън.

— Е? — попита тя.

— Добре се спазарих. Ама че си любопитна!

— Ще ти кажа аз кой е любопитен! Какво стана?

— На съвета ли? Гласуваха за промяна. И ако искаш вярвай, Вождът вече бе определил триста мъже — сто за обучение и двеста за пазачи на линията. Утре тръгват за Ел Обейд. Ще изпратим от Кости специален влак, който да ги вземе. Ще трябва да кажем на Хари да се заеме с учебната програма и с настаняването им. Има милион неща, които трябва да предам. Само да можех да се свържа с базата!

— Защо не кажеш на шамана? — попита възмутената Мати. — Той знае къде е краят на туземния телеграф!

— Така ли? Странно е, че знаеш подобно нещо!

— Дочух го случайно.

— Чувствам се горд от себе си — замислено каза Райън. — Да дойда тук, да направя куп фокуси и да разреша проблема. Знаеш ли какво каза Вождът? Че решението му се е присънило.

Презрението, отрицанието, сарказмът бяха на върха на езика на Мати. Цялата работа бяха свършили жените! Мати Латимор, която току-що бе напуснала Бостън, би го смазала, би разбила славата му на пух и прах и би унищожила самочувствието му чрез студения анализ.

Но Мати Латимор, която стоеше в напечената от слънцето колиба в Топари, бе съвършено различно същество.

— Райън — нежно каза тя, — можеш да се гордееш със себе си.

— Но не бих могъл да направя това, ако не бе твоята подкрепа — продължи Райън. — Някой ден ще трябва да ми кажеш какво всъщност ставаше в лагера на жените.

— Някой ден. Или може би ще го запазя в тайна за внучките си.

— Туземният телеграф при шамана ли е? — попита той. Мати кимна. — Тогава се пригответя за път. Ако успея да се свържа, ще поръчам да пратят хеликоптер. Ще излезем от селото с волската каруца и после ще се прехвърлим на нещо по-така.

Около четвъртия час на следващия ден те успяха да намерят воловете.

— Голямо ли е разстоянието до Ел Обейд? — попита Мати.

— Да, но не се притеснявай. Ти бе права за шамана. В амбулаторията му имаше цяла радиостанция. Свързах се направо с Хари. Хеликоптерът е тръгнал рано сутринта и трябва да ни вземе около пет следобед. С това завършва твоето голямо приключение, Мати. Ти и аз ще се завърнем в цивилизацията най-късно утре вечер. Коя е първата мисъл, която ти идва на ум?

— Един хубав горещ душ — лукаво рече тя.

— О, ти положително знаеш как да нараниш мъжкото самолюбие! Ставайте, волове!

Воловете, разбира се, тръгнаха едва когато се наканиха. След каруцата шестваше почетна стража — шестдесет воини от Масакин Тиуал, с глави, украсени с линии като зебри и увенчани с дълги разлюлени щраусови пера. Двуметровите им копия блестяха на слънцето, намазаните им с масло тела лъщяха. Те маршируваха с танцова стъпка и пееха.

— Чувствам се като Алиса в Страната на чудесата — прошепна Мати на Райън и се обърна да погледне процесията. — Като кралица със свитата си. Никога вече няма да имам свита.

— О, ще имаш! На сватбата ни.

Тя се премести по-близо и се сгущи до него.

— Наистина ли го искаш, Райън?

— Съвсем наистина. Ти май не ми вярваш?

— Не се сърди! Не бих повярвала, докато церемонията не свърши и не излезем от църквата!

— Не ти се сърдя, любов моя. Ти измина дълъг път, за да откриеш сърцето си. Като се върнем в Щатите, нещата ще ти изглеждат другояче.

— Не мисля, че някога отново ще изживея дни като тези — каза Мати. — Колко плати за мен?

— Уговорихме се за цената, но не и за плащането. В последната минута ми поднесоха още една изненада. Целият този пазарльк не е за нещо, което аз трябва да платя. Обичаят е сметката да бъде уредена от роднините.

— И как се измъкна?

— Заклех се свято, че ще се върна в царството на добитъка в Тексас и ще накарам чиковците ми да се бръкнат.

— И с колко?

— Не ми е разрешено да ти кажа. Мога да ти кажа само, че това бе най-високата цена за невяста от племето на масакините!

— Е, и? Аз заслужавам всеки долар от нея!

— Всяка крава — поправи я той. — Плащането трябва да стане в добитък, а не в долари.

Мати искаше да го попита още нещо, но не успя. На един час път от Топари процесията спря. Ескортът ги поздрави с мощн масакински възглас, а Мериам и майка й дойдоха до каруцата.

— Носим ви мислите на Вожда Артафи — каза майката. — Той ви пожелава много синове и хубав добитък. Нали няма да ме забравиш, Латиморова жено, когато се върнеш при твоята майка?

— Няма да те забравя — през сълзи успя да промълви Мати. — Нито теб, нито Мериам. Ще дойдете ли в Кости?

— Не — отговори Мериам. — Това е моето петнадесето лято. Ще трябва да си потърся мъж — нов Вожд.

— Избирай мъдро! — посъветва я Райън.

Двете жени се върнаха в центъра на ескорта. Мъжете ги приветствуваха още веднъж и те поеха в различни посоки.

— Наистина ми е мъчно, че си тръгвам — каза Мати. — За кратко време тя ме научи на много!

— Може би отново ще видиш Мериам — утеши я Райън.

Мати избърса очите си.

— Не Мериам, а майка ѝ!

Пътуваха в мълчание. Постепенно Мати се накланяше като падаща кула, докато накрая главата ѝ се облегна на рамото на Райън. Бе дълбоко заспала.

Мати се събуди — колата внезапно бе спряла. Едното ѝ око премигна и се отвори. Но веднага щом осъзна какво става, тя се изправи, съвсем будна. Всичките ѝ сетива се напрегнаха.

— Стой спокойно! — Райън хвана лакътя ѝ.

— Да, добре — промълви Мати разтреперана. Каруцата бе спряла на върха на едно възвишение.

Пред тях стоеше един разнебитен английски „Сарацин“ — бронирана кола, насочила оръдието си право към тях. В отворения ѝ люк бе застанал Ахмед бин Рашид в цялото си пустинно величие. От двете му страни се бяха строили дузина войници, насочили древните си пушки към каруцата.

Смразена от страх, Мати гледаше как стройният арабин слиза от военната кола и наперено пристъпва към тях. Ръката на Райън я стисна още по-здраво. Войниците постепенно ги обкръжаваха.

— Госпожица Латимор... — саркастично каза Ахмед.

Тя виждаше омразата, горяща в тъмните му очи, и големия пистолет, който висеше на колана му.

— Позволете да ви напомня, че ние работим по изпълнението на договор от Хартум — през зъби процеди Райън.

— Ако това е така, госпожица Латимор, трябва само да ми покаже разрешително за този район.

— А, затова ли било всичко! — гневно извика Райън. — Заради някакво си жалко пътно разрешително!

Ахмед махна с ръка и двама от войниците скочиха в каруцата, сграбчиха ръцете на Райън и накараха двамата да слязат.

— Да, но законът си е закон — каза Ахмед. — Аз съм... принуден да задържа госпожица Латимор за разпит. Вие, господин Куин, сте свободен да вършите своята законна дейност.

— Проклет да съм, ако го направя! — изкрештя Райън, борейки се с пазачите си.

— Тогава — засмя се арабинът — ще арестувам и вас.

— Виждам, че просто сърцето ти се къса. Когато правителството научи за това, Рашид, те чакат големи неприятности.

— В такъв случай то никога няма да научи — отбеляза арабинът.
— Колко жалко, нали? В този район има опасни хора, които убиват без причина. Но, разбира се, красавица като госпожица Латимор... Сигурен съм, че ще я оставят жива за известно време — да кажем, просто за забавление?

— О, господи! — промълви Мати. — Това не е истина, нали?
Кажи ми, че не е истина!

Войниците ги наредиха един зад друг и всички поеха на север след сарадина.

— Не се отчайвай — промълви Райън на Мати.

— Няма, разбира се! В края на краишата, най-много да ме отвлекат, да ме изнасилят, да ме осакатят и да ме убият. Защо трябва една жена да се страхува от това?

— Ето това е моето мъжко момиче! А сега си пести думите. Не можем да направим много, докато не настъпи нощта.

— Искаш да кажеш, че има някаква надежда?

— Винаги има надежда, любов моя. Едва ли сме на повече от петнадесет километра от Топари. Проблемът е само в бронираната кола. Щом го разрешим, всичко ще се оправи!

Мати наведе глава и закрачи мълчаливо. Стъпка по стъпка те мъчително напредваха през саваната. След два часа ход под палещото слънце те стигнаха до малко хълмче сред равнината. Два стари баобаба, извисяващи се към небето, образуваха заслон. В сянката им стоеше един стар камион, разнебитен като бронираната кола. Около него бяха накладени огньове. Войниците зад тях ги изблъскаха по нанагорнището, вкараха ги в една мръсна брезентова палатка и ги накараха да седнат на мръсния под. Двама от тях ги завързаха хлабаво и привързаха другия край на въжето им за едно от колчетата на палатката. След това застанаха на стража пред входа ѝ.

Един час по-късно, по здрач, Ахмед важно влезе в затворническата палатка.

— Чудесно ядене — отбеляза той, почиствайки безупречните си зъби със златна клечка.

— Номерът ти няма да мине — студено каза Райън.

— Не виждам защо не — любезно каза арабинът. — Сега имаме малък проблем с радиостанцията. Когато я настроим, ще предоставя на госпожица Латимор възможност да ви купи вечеря — и може би дори да продължи живота ви. — Ахмед се наведе и прокара ръка по русите коси на Мати. — Странно, колко привлекателни са русите жени за хората от моята раса. Сигурен съм, че удоволствието ми ще се увеличи, когато видя и останалата част от нея. Ти ме харесваш малко, нали, скъпа?

— Колкото харесвам свинете — отвърна му тя на изящния и гъвкав арабски език. — Свинете, овалиани в мръсотия. Майка ти без съмнение е била камиларка, а баща ти — израелски сводник и всичките ти сестри имат фъшкии между пръстите на краката си!

— Йа бинт! — гневно изръмжа той. — Ще те науча! — Ръката му изплюща по бузата ѝ. Ударът я събори върху Райън.

— Спокойно — пошепна ѝ Райън, когато Ахмед излезе от палатката. — Не се горещи. Погледни пазачите!

Един от тях провря глава в палатката, държейки факла в ръка. На челото му блестяха кръглите знаци на племенна татуировка.

— Боже! — прошепна Мати. — Масакин!

— В тази армия всичко е възможно — изсъска ѝ Райън. — Само стой мирно. Когато ти кажа, тичай към бронираната кола колкото ти държат краката!

— Но... Не разбирам...

— Намираме се сред открита равнина — шепнешком обясни Райън. — Ако колата е в техни ръце, ще ни хванат за минута. Ако е в наши ръце, нищо не могат да ни направят. Схваща ли?

Мати кимна. Райън заговори с тих настойчив глас на нубийски език. Тя дори успя да разбере някоя и друга дума. Войникът на пост се приближи и се взря в него, като че искаше да разчете думите по устните му. Райън повтори фразата два пъти. Войникът зина от изненада и премести погледа си върху нея.

— Акцентът ми не е добър — каза Райън на английски. — А сега, не се плаши и недей да пициши!

— Н-няма — заекна Мати, скована от страх.

Войникът бе млад мъж, изпълнен с воинска сила. Той заобиколи Райън, клекна до Мати, остави пушката си на земята и с едната си ръка взе да разкопчава блузата ѝ. Една от мускулестите му ръце се вмъкна

под яката ѝ и с мощно дръпване я разпра. Но изглежда нямаше намерение да я изнасилва. Той откри лявото ѝ рамо и се наведе над него. Тя чуваше дъха му, съскащ от гняв. Воинът каза нещо на Райън, след това тихо повика другия пазач и двамата заразглеждаха татуировката ѝ. Без предупреждение те изгасиха факлата, оставяйки палатката в тъмнина. После размениха още няколко думи с Райън. Единият от тях тихо се измъкна навън и изчезна в тъмнината. Това бе повече, отколкото Мати можеше да понесе. Тя седеше в тъмнината, по бузите ѝ се стичаха сълзи, а гърлото ѝ се задушаваше от болка. Райън се премести до нея и обгърна раменете ѝ. Тя се сгуши в него, търсейки утеха, каквато само докосването му можеше да ѝ даде. Изведнъж самообладанието ѝ се възвърна — как така ръката му бе на рамото ѝ? Нали ръцете им бяха вързани? Тя се отдръпна в момента, когато той се зае с нейните въжета и ги разхлаби.

— Ти си масакинка — шепнешком ѝ каза Райън. — Те разпознаха племенния ти знак. Знаеш ли, това страшно улесни нещата!

Наистина бе лесно. Сарацинът бе паркиран на няколко крачки от палатката им, а всички войници се бяха събрали около огньовете и вечеряха. Мати и Райън пропълзяха разстоянието до бронираната кола, като се криеха в тъмнината. Райън повдигна Мати към люка и тя се изтърси в бронираната вътрешност на колата. Той незабавно я последва. Пазачът масакин затвори капака на люка и го заключи.

— Ами другият пазач? — пошепна Мати.

— Ние сме само на няколко километра от Топари — припомни ѝ той. — Другият отиде да повика помощ. Ако тича през целия път, по изгрев-слънце трябва да се случи нещо.

— По изгрев-слънце?! Защо просто не избягаме?

— Защото твоят приятел Ахмед е твърде хитър. Той не се страхува от нас, но го е страх от собствените му войници. Затова всяка вечер източва горивото от резервоарите!

— И ние просто ще си седим тук?! — Сега, когато бяха извън палатката, Латиморовият ѝ гняв избухна. — Сигурна съм, че е останало поне малко гориво! А има и картечница!

Ръцете на Райън зашариха в тъмнината.

— Няма амуниции — докладва той. — Но в двигателя все пак е останало малко гориво!

— И какво ще правим?

— Ще седим тук. Когато открият, че ни няма, ще закараме това нещо до полевата радиостанция ей там и ще я разбием.

— Това ще го накара да съжалява!

— Можеш да се обзаложиш. Той няма да може да повика помощ. А сега, за бога, ще седнеш ли?

— Благодаря, господин Куин, с удоволствие!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Истбъро бе малко селце в Нова Англия, разположено на юг от Бостън. Домът на Латиморови бе в стил необарок, увенчан с кули, с издадени прозорци и широка веранда. Мати седеше в градинската люлка до майка си. Седемнадесетгодишната ѝ сестра Фейт бе седнала на най-горното стъпало. Четиринадесетгодишната Хоуп балансираше върху перилата на верандата, а дванадесетгодишният Майкъл стоеше с ръце в джобовете и се съмняваше.

— И какво стана после, Мати? — подкани я той.

Мати полагаше усилия да представи разказа си като приключение, макар че сърцето ѝ се късаше. Мери-Кейт я разбираше — тя бе майка за всички възрасти.

— Ами — рече Мати, — едва призори откриха, че сме избягали от палатката. Вдигнаха страхотен шум, запрепъваха се в тъмнината. Тогава Райън запали мотора на бронираната кола и включи фаровете. Всички войници закрещяха, а двама от тях стреляха по нас, но куршумите отскочиха от бронята. Ох, колко смешно беше! След това Райън включи на скорост, подкара право към радиостанцията и я разби на парченца!

— И след това убихте лошите? — предположи Майкъл.

— Не съвсем — засмя се Мати. — Успяхме да стигнем само до радиостанцията и горивото свърши. Райън нареди просто да си седим. Така и направихме. Войниците се щураха около нас като рояк мравки, но не можеха да влязат вътре.

— И разбира се, вие не можехте да излезете — намеси се Фейт.

— И двамата сте откачени! Много си подхождате.

— Хайде, госпожичке — кратко каза майка ѝ, — сега Мати разказва. Продължавай, мила!

— Не остана много за разказване — въздъхна Мати. — Ние не можехме да излезем и те не можеха да влязат, но накрая изгря слънцето. И масакините бяха там! Ох, колко учудени бяхме всички! Особено Ахмед бин Рашид! Масакините бяха дошли през нощта и

бяха обкръжили хълма. Стояха там, с двуметровите си копия в ръка, блокирали пътя във всички посоки.

— Кажи отново колко бяха високи — настоя Майкъл.

— Огромни! Всички бяха над два метра и с огромни пера на главите! Ахмед заповядва на войниците си да стрелят, но те бяха твърде умни. Знаеха, че ще могат да дадат само един-два изстрела и след това воините ще ги връхлетят. Затова хвърлиха пушките и се предадоха. Ахмед бе така разгневен, че извади револвера си и тъкмо щеше да стреля, когато Райън скочи от бронираната кола право върху него и го преби от бой! И това е почти краят на историята. Масакините отведоха Ахмед със себе си. Не знам какво е станало с него. Хеликоптерът пристигна и закара мен и господин Куин обратно в лагера. Това е всичко.

Мери-Кейт погледна часовника си:

— Вече е време вие тримата да отидете във фермата — заяви тя.

— Обещахте на чичо Хенри, че тази вечер ще му помогнете за пилетата.

— Не искам да помагам за никакви пилета — възпротиви се Хоуп. — Пилета — гадост!

— Я стига, госпожичке! — твърдо каза майка й.

— Аз ще карам — надигна се Фейт.

— Без мен! — заяви Майкъл.

— А ако ти фрасна един? — подхвърли сестра му.

Те слязоха по стълбите, като се препираха.

— А сега — каза Мери-Кейт, — разкажи ми останалата част от историята.

— О — отвърна Мати, — това е... всичко.

— Как ли не! Изпращам в Африка една цветуща млада госпожица, а тя се връща след десет седмици изтощена до крайност, отслабнала с десет килограма и с рамене, приведени като че под тежестта на целия свят! — негодуваше Мери-Кейт. Мати се хвърли в прегръдките ѝ. — Всички сме преживявали лоши моменти, Мати. Когато се роди малкият Джон и почина тъй бързо, мислех, че сърцето ми ще се пръсне. Но аз имах баща ти, всички вас и задълженията си. И се върнах към тях. Това ми помогна. Но най-много ми помогна силното рамо на баща ти, на което често плачех. Хайде, мила!

— Ами... — Мати спря, за да изтрие сълза от бузата си. — Той казваше, че ме обича. Щяхме да се женим. Но в мига, в които се върнахме в лагера, той изчезна в покоите на жена си...

— О, господи! Знаеше ли, че е женен?

— Те бяха разведени, но тя ме предупреди... Каза, че са свързани с вериги, изковани в ада, и че той никога не ще може да се освободи! Бях забравила това по време на пътуването... През следващите няколко дни всички бяхме така ужасно заети: правехме плановете за училището, квартирите, храната и всичко останало. Но една седмици след като се бяхме върнали, внезапно осъзнах, че не съм го виждала от три дни. Притиснах Хари Крамптън в офиса и той... каза, че мислел, че Райън ми е казал. Той и Вирджиния били отлетели преди три дни за Тексас!

— И не ти е оставил никакво съобщение?

— Не! Седмица седях там и плаках като пробит радиатор. Накрая пратих Райън по дяволите и се върнах вкъщи! Мамо, всички мъже ли са такива?

— Не и добрите мъже. Забрави всичко. Върни се на работа и остави времето да свърши своето.

През следващата седмица цялото семейство стъпваше на пръсти, щадейки спокойствието на Мати, въпреки че всички изгаряха от любопитство. Майкъл, който знаеше само, че един мъж е накарал Мати да плаче, предложи разрешение на проблема:

— Само кажи къде живее — каза той една вечер на масата — и ще отида да му разбия мутрата.

— И аз бих отишъл — отбеляза баща му, — но ме боли зъб.

Десет дни след завръщането си Мати подкара малкия си триумф към Бостън и се върна на работа.

— Прегледай това — посъветва я баща ѝ. — Хората от Белфеър искат нова зала. Трябва да бъде нещо, което да не изглежда като лондонския Тауър или като пакет бисквити. И да не струва повече от сто хиляди долара.

— Ще го погледна, но едно от условията им ще трябва да се промени. Едва ли бихме могли да построим дори кучешка колиба за тези пари!

Тя взе плановете и се върна в офиса. Изглеждаше щастлива, възвърнala се към нормалния живот. Но Африка не излизаше от ума ѝ. Тя издебна удобен случай и отиде да види какво става с обекта в Судан. Там научи, че линията функционира по цялото трасе от Кости до провинция Дарфур и че бунтовниците са направили два набега към линията, но са били отблъснати от войните масакини.

На следващия ден, докато обядваше с баща си, тя намери смелост да попита и за Райън.

— Райън Куин е странен човек. Изпрати ми съобщение, че няма да поднови договора си с нас. Според датата на оставката му, той е напуснал миналия понеделник — обясни баща ѝ.

— Слушай, наистина не ме е грижа за него, нито пък какво прави — озъби се тя, но изведнъж спря и с беспокойство погледна баща си.
— Къде е той?

— Върнал се е в Съединените Щати. Не е в Тексас. Всъщност не знам точно къде се намира.

— Е, не ме интересува. Може да бъде и в... Тимбукту, ако ще. Смятам да взема един свободен следобед. Трябва... да направя някои покупки. Всичките ми дрехи или са демоде, или са неподходящи за тази страна.

— Добра идея — усмихна се баща ѝ. — Хапни малко. Сложи някой и друг килограм, завърти главата на някой мъж.

— Ха, мъже! — изпърхтя тя и го остави да плати сметката.

Мати се прибра към четири часа и се качи в малката си стая. Сестра ѝ Хоуп бе закъсала с алгебрата — за трети път се проваляше на изпит. Мати бе обещала да ѝ помогне.

— Не разбирам как някой, който свири на цигулка, може да се затруднява с една проста алгебра! — възклика Мати и се зае да оправя нещата.

— Виж, цигулката е истинска — промърмори сестра ѝ. — Аз мразя всички теоретични глупости. Имам нужда от нещо, което мога да пипна с ръка!

Навън се чу силен рев на мотори и Хоуп отиде до прозореца да погледне.

— Пристигнаха два големи камиона — съобщи тя. — Сега, ако превърна това уравнение, ще...

Шумът отвън се засили. Чуха се животински гласове и тропот. Някой повика откъм стълбището. Сестра й Фейт, застанала на площадката на втория етаж, извика с цяло гърло:

— Мати!

— Какво има, Фейт? — Мати излезе в антрето. — И недей да крещиш като перачка!

— Остави прането! Дошъл е някой. Мама иска веднага да слезеш в салона! Веднага!

— Добре, отивам! За какво е цялата врязва?

— Не знам — отвърна Фейт, — но трябва да е много важно, щом мама е в салона!

Вярно е, каза си Мати. През повечето време двойните врати на салона бяха затворени. Отваряха се само за сватби, погребения и за посещенията на енорийския свещеник. Затова всичко, свързано със салона, придобиваше значимост. Тя ускори крачка.

— Матилда! — Майка й седеше на дивана, с изправени рамене и гледаше строго. Срещу нея на един от тапицираните столове, поръчани специално от баща й, се бе разположил... Райън Куин! Мати замръзна. — Матилда — повтори майка й, — този господин твърди, че не си изпълнила договора, който си сключила с него, и той е дошъл да си поиска дължимото.

— Той... какво? — Бе неспособна да откъсне очи от суворото му лице. — Какъв договор?

— През месец юни тя се съгласи да се омъжи за мен — обърна се Райън към Мери-Кейт. — В потвърждение на този договор аз склучих действителна и законна сделка с представители на племето Масакин, в отсъствие на законните й родители, и се съгласих да платя голям откуп за нея като невяста.

— Но... но... — заекваше Мати. — Аз...

— Отричаш ли, че тогава ти бе член на племето Масакин под властта на Вожда Артафи?

— Не... аз...

— Оспорваш ли правото на племенния вожд да посочи легитимни представители, с които да сключа сделката?

— Аз... не, аз...

— Отричаш ли, че аз се срещнах с тези представители и склучих сделка за откупа ти?

— Аз... не знам! — избухна Мати. — Не ми позволиха да се приближа, за да чуя! Освен това, ти не плати откупа, а само се спазари за цената!

— Мати, аз изминах целия път до Кости, за да те взема, а ти беше изчезнала! Що за сделка е това?

— Попитай го за жена му... — промълви Мати, която повече не искаше да бъде мамена.

— Тя не е моя жена! — прогърмя той. — Ние сме законно разведени от шест години!

— Но... ти ме изостави и аз помислих...

— Госпожо Латимор, може ли да обясня на вас? Почти е невъзможно да обясня каквото и да било на вашата дъщеря!

— Както желаете, господин Куин. Мати, седни, моля те. Недей да пърхаш около мен като шестдесеткилограмова пеперуда! Кажете, господин Куин?

— Моята бивша съпруга — той прочисти гърлото си — се намираше в лагера в Кости. Когато Мати и аз избягахме от Ахмед и се върнахме обратно с хеликоптера, аз веднага отидох да измъкна Вирджиния от скривалището ѝ. Тя бе казала на Ахмед къде да ни открие. Хванала е съобщението ни по радиото и му го е предала! Накрая пипнах бившата ми съпруга, която се криеше в едно бунгало, и тя веднага изпадна в нещо, което лекарят на лагера нарече „пълно нервно разстройство“. Той каза, че това ще доведе до трайни увреждания, ако веднага не бъде настанена в болница. Затова оставих инструкции на Йенсен. А ти бе тъй заета с учебната програма в локомотивното депо, Мати, че не можах да се срещна с теб!

— О, господи! — тихо каза Мати. Това бе вярно. За няколко дни се бе откъснала от всичко, за да подготви програмата. — А бедният малък Йенсен... се разболя от малария и трябваше да го евакуираме!

— О! Само не казвай, че не си получила съобщението ми!

— Не, не съм! И дори не знаех, че си заминал, докато... Но защо замина?

— Вече обясних! Трябваше бързо да доведа Вирджиния тук. Някой трябваше да я придружи. Аз бях единственият, който знаеше всичко за нея, така че тази задача се падна на мен. Сега тя е в Медицинския център в Тексас. Там казаха, че след две или три години грижливо лечение може и да се оправи.

— Господи! А аз така те ревнувах!

— Това е моята история, госпожо Латимор — каза Райън. — Дъщеря ви и аз сме сключили законен договор. Отвън чака уговореният откуп за невястата. Тридесет и две крави, четири, от които стелни, един бик, четири кози и шестнадесет кокошки!

— Олеле! — Мери-Кейт разтревожена стана от дивана. — Мати?

— Господи, каква глупачка съм била — простена Мати. — Райън?

Той стана, обърна се към нея и разтвори ръце. Тя се хвърли в горещите му обятия. Райън склони глава над нея и я отдели от останалия свят, отнасяйки я към най-любящото кътче в сърцето си. Мери-Кейт изтри една сълза и тръгна към вратата.

— Единствено съпругът ми може да приеме откупа — обърна се тя към тях. Но те като че не я чуха. Тя дочу гневен вик откъм входната врата:

— Кои, по дяволите, е направил този боклук!? — Брус Латимор бе пристигнал навреме.

Мери-Кейт излезе и притвори вратите на салона.

— Чии са всички тези... животни там?! — извика Брус.

Това не смути Мери-Кейт. След двадесет години брак бе свикнала с виковете му.

— Твои са — рече тя и се притисна до него.

— Мои?! — Той я изгледа подозрително.

— Твои — спокойно повтори Мери-Кейт.

— Предполагам, че ще ми обясниш?

— В салона един мъж целува дъщеря ти Матилда. Оказа се, че докато е била в Африка, той я е купил.

— Купил е дъщеря ми?!

— Тате! — изкрешя Майкъл, втурнал се отнякъде. — Някакъв тип се натиска с Мати в салона!

— Наистина ли?

— Тридесет и две крави, четири от тях стелни — започна да изброява на пръсти Мери-Кейт, — четири кози, един бик и забравих колко кокошки — това е откупът за невястата.

— Доколкото разбирам, те са...

— В салона.

Той изправи рамене и влезе в салона. Райън бързо скочи и Мати, която бе седнала на коленете му, едва не се изтърси на пода.

— Чух, че смятате да се ожените за дъщеря ми? — каза Брус с най-внушителния си глас.

— Точно така — отвърна Райън самоуверено.

— А тези... ъ-ъ... животни на моравата ми? Те ли са спазарената цена?

— До последното яйчице на всяка кокошка!

— В такъв случай приемам предложението ви. Трябва да омъжа още две дъщери, знаете. Между другото, Куин, от този момент животните законно са мои, но всички фъшки върху новата ми морава са ваши. Приберете си ги! — Брус излезе от салона с широка усмивка.

Райън отново грабна Мати в прегръдките си и двамата отново се отпуснаха на изнемогващия стол. Ръцете му зашариха по тялото ѝ.

— Проклети копчета! Всеки път, когато ги разкопчая, все нещо се случва. Това да не е още един от калвинистките ти проблеми?

— Не — усмихна се тя. — Отсега нататък ти си на своя територия, негоднико!

— Но ще трябва да се оженим, Мати!

— Не се притеснявай. Мама ще се погрижи за това.

— Тогава по-добре да отида на хотел.

— В Истбъро? Ти се шегуваш! Тук няма нито хотели, нито мотели.

— Тогава какво ще правя до сватбата?

— Сестра ми Ребека живее в Мидълбъро...

— Чудесно. Как се разкопчава това нещо?

— На гърба има телено конче... — Мати изстена от удоволствие, когато пръстите му достигнаха зърното на гърдата ѝ.

— Не мисля, че ще мога да чакам твърде дълго. — Гласът му бе изпълнен с напрежение.

— Нито пък аз... Сестра ми Ребека има вила точно на отсрещния край на града. Тя е празна, освен през уикендите.

— Е, и?

— Ами днес е понеделник — задъхано рече тя. — Можеш да живееш там, но ще трябва някой да се грижи за теб — да ти носи храна, да те пере и... други неща.

— „И други неща“... Това звучи хубаво... Кога тръгваме?

— Веднага — почти без дъх промълви тя. — Не мога да чакам...
Господи, Райън, обичам те!

— И аз те обичам! — прошепна Райън. Той я вдигна и я изнесе от къщата. Входната врата се затръшна след тях.

Брус поклати глава. Жена му му хвърли предупредителен поглед и го ритна по глазена.

— Времената се промениха — изсъска тя.

— Да — печално рече той. — Ами моравата ми?

Издание:

Ема Голдрик. Годежът
Американска. Първо издание
ИК „Арлекин-България“, София, 1993
Редактор: Ани Димитрова
ISBN 954-110-042-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.